

Giới thiệu Duyên Nợ

Hương và Long biết đến nhau qua trò cá cược của lũ bạn, vốn dĩ ban đầu cô nghĩ đó là 1 trò chơi. Chỉ là không ngờ sau đó cả hai lại yêu nhau, yêu đến si mê điên dại. Họ đã phải trải qua biết bao sóng gió để bên nhau, có những lúc tưởng chừng như mãi mãi cách xa. Thế nhưng sau cơn mưa trời lại sáng, chỉ cần hai người thật lòng yêu nhau, mọi khó khăn nhất định sẽ cùng nhau vượt qua được.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Kế hoạch làm quen

Tao thách mày cura đồ Long đấy

Tao thách

.... Tiếng lũ bạn cứ nhao nhao bên cạnh nhưng Hương không hề để ý bởi cô còn đang bận đưa ánh mắt nhìn tới phía cuối sân trường nơi có Long - người bạn mới chuyển tới trường. Cô đang cố gắng suy nghĩ xem làm cách nào để cura đồ Long nhanh nhất mà lại ít sơ hở nhất, việc mà một hot gril như cô chưa bjo nghĩ tới. Hàng ngày cô luôn nghĩ cách để cắt đuôi đám vệ tinh theo đuôi mình vậy mà hôm nay cô lại ngồi nghĩ cách để cầm cura...

Việc này khá khó nhằn với 1 tiểu thư như cô bởi Long là 1 công tử nhà giàu chính hiệu. Đẹp trai, con nhà giàu, thành tích học tập đáng nể, chưa kể 1 hàng vệ tinh vây quanh, làm thế nào để tiếp cận dễ dàng mà tự nhiên nhất cũng khiến cô đau đầu cả tuần nay.

Nói về Long chàng trai về trường năm nay vừa tròn 17, cái tuổi bẻ gãy sừng trâu lại cộng với cái mác con nhà giàu càng khiến cho số lượng gái theo Long tăng lên theo cấp số nhân. Riêng khuôn mặt hút hồn, đôi môi phớt đỏ, chiếc mũi cao nước da trắng cùng đôi mắt 1 mí đúng chuẩn trai đẹp Hàn Quốc của Long cũng đủ cho gái xếp hàng dài phía sau rồi.

Thật khiến người khác đau đầu mà, nếu không phải vì đã cá với mấy đứa kia chắc chắn bà mày sẽ ko để mày vào mắt đâu nhé. Đúng là biết cách khiến người khác khó chịu mà.

Một buổi tối đẹp trời, trong một quán cafe khá tĩnh lặng có tiếng một cô gái:" mình xin lỗi mình xin lỗi mình bắt cần quá. Mình xin lỗi..." Một nụ cười tuyệt đẹp nở trên môi chàng trai từ tốn nói.

- không sao. Không phải lỗi của bạn là do mình vội vàng nên va vào bạn.."

- không là do mình sơ ý va vào bạn. Nếu có thể thì hy vọng bạn cho phép mình mua một chiếc áo khác coi như quà tạ lỗi của mình cho bạn được không? - cô gái nói với ánh mắt chứa đầy vẻ hối lỗi khiến chàng trai bối rối không nở buông lời từ chối. Chỉ ấp úng nói không thành lời" mình.... Mình... Có phiền..."

Cô gái biết mình nắm chắc phần thắng nên vội vã tiếp lời" vậy bạn cho mình xin sdt của bạn để mình tiện gửi áo cho bạn" đột nhiên vẻ mặt cô như rạng rỡ hẳn lên. Ho trao đổi sdt vs nhau và nói chuyện thêm đôi lời rồi cô gái vội vã rời đi với nụ cười nhech nhếch môi đầy bí hiểm.

Vừa ra khỏi cửa quán cô đã vội vã gọi điện cho lũ bạn thân. Chỉ nửa tiếng sau tất cả đã có mặt nơi góc quán quen nghe Hương kể về thành công ngoài sức tưởng tượng của mình hôm nay. Ai cũng phải phục sự thông minh và tài diễn xuất của cô khiến Hương không thể kiềm chế nụ cười nơi khoe môi mình.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Giới thiệu

Cô tên đầy đủ là Trịnh Mai Hương năm nay vừa tròn 16 tuổi con gái của của Trịnh Vũ Văn chủ tịch tập đoàn công ty MV chuyên phân phối thiết bị xây dựng lớn nhất cả nước. Từ nhỏ đã được phong cho danh hiệu hoa khôi nên không cần giới thiệu các bạn cũng biết cô xinh đẹp phải không?

Chính cô cũng từng nói thứ khiến cô tự hào nhất là cái nhan sắc trời ban này, Khuôn mặt nhỏ nhắn điểm trên đó là cặp lông mày lá liễu, đôi mắt to hai mí cùng đôi lông mày cong vút. Cộng với chiếc mũi dọc dừa cao thẳng và đôi môi lúc nào cũng căng mọng kia thì ai nhìn cô cũng phải đứng hình mất mấy giây nhất là khi khuôn mặt hoàn hảo kia lại được làn da trắng sứ làm nền khiến mọi đường nét trên gương mặt cô vốn đã hoàn hảo nay càng nổi bật hơn.

Thứ duy nhất khiến cô thua kém với đám mỹ nhân ngoài kia chính là chiều cao, có lẽ cô thừa hưởng gen của mẹ thế nên chiều cao khá khiêm tốn, chưa đầy 1m50. Nhưng tôi thì thấy ông trời làm gì cũng có tính toán của riêng mình cái chiều cao ấy không thể đim hàng được cô mà lại khiến cô trông giống 1 con búp bê nhỏ nhắn dễ thương. Người thân của cô đều nhận xét cô và mẹ giống nhau như 2 giọt nước, mỗi lần như thế cô đều mỉm cười chua chát bởi cô dường như còn không thể nhớ nổi hình dáng mẹ ra sao.

Năm cô lên 4 mẹ cô mất khi trên đường đến bệnh viện sinh em trai cô, ngày ấy còn bé cô chưa hiểu chuyện chỉ biết khóc mỗi khi nhớ mẹ. Mãi sau này khi cô lớn mẹ kể của cô vô tình nói cho cô biết tai nạn năm ấy là do có kẻ ganh đua với sự nghiệp của bố cô nên cố tình hãm hại mẹ cô. Khi ấy cô vừa tròn 15 tuổi, sinh nhật tuổi 15 với món quà là nguyên nhân cái chết của mẹ, ngàn vạn lần cô vẫn tự nhủ rằng bố cô không hề muốn thế, rằng là do người ta ganh ghét với bố nên mới hại mẹ, ngày mẹ mất bố cũng đau lòng cũng suy sụp nhiều lắm. Cô vẫn tự nói với bản thân mình như thế nhưng chẳng hiểu sao trông thể xua đi cái cảm giác căm hận bố len lỏi trong tim. Và rồi từ đó khoảng cách giữa cô và bố cứ lớn dần, lớn dần, chẳng biết tình cảm của bố có dành cho cô có thay đổi hay không nhưng cô dám chắc tình cảm của cô dành cho bố thì vơi dần nhất là những khi cô nhớ mẹ.

Bố cô, ông Trịnh Vũ Văn là 1 trong những người giàu nhất nước khi ở tuổi 40 ông là chủ tịch tập đoàn MV với hàng chục chi nhánh lớn nhỏ phân phối thiết bị xây dựng lớn nhất cả nước. Công ty này là tâm huyết cả đời của ông cùng người vợ trước, bà Mai Thị Hoa, người ông hết lòng yêu thương kể cả khi bà đã khuất xa ông cũng không cách nào ngừng yêu bà.

Điều khiến ông ân hận nhất là đã không bảo vệ được bà để bà và đứa con chưa kịp chào đời của ông phải chịu đau đớn, để cô con gái của ông phải sống trong cảnh thiếu hơi ấm người mẹ. Ông thương cô nhưng công việc của ông phải đi triền miên, nên sau 2 năm ngày mất của bà Hoa ông quyết định đi thêm bước nữa. Thật ra ông lấy bà Liên 1 phần vì thương hoàn cảnh một mình hương chái nuôi con của bà. Nhưng phần lớn là vì cô, ông muốn có người thay ông chăm sóc cô. Đặc biệt bà Liên có 1 cô con gái bằng tuổi cô, ông hi vọng lấy bà rồi cô vừa có người chăm sóc lại có con gái bà bầu bạn để lấp đi khoảng trống của mẹ cô để lại.

Nhưng ông đã nhầm bà Trần Thị Liên tuy thương cô rất nhiều nhưng chính vì Huệ, con riêng của bà Liên, bằng tuổi cô lại khiến cô chịu nhiều thiệt thòi. Dù bà có thương cô nhiều đến bao nhiêu thì đứng trước con gái bà cô vẫn có đôi phần thua kém, dĩ nhiên bà phải thương Huệ hơn cô. Mà Huệ lại là 1 đứa trẻ ích kỉ, nó không hề muốn ai san sẻ tình cảm với nó chưa kể ông Văn lại luôn yêu chiều cô, mua cho cô mọi thứ đẹp nhất, tốt nhất khiến cô càng biến thành cái gai trong mắt Huệ.

Khi mà cô và Huệ có cãi vã đương nhiên bà Liên sẽ bênh vực bảo vệ con gái bà dù cho nó có là người kiêu chuyên trước. Lâu dần người duy nhất trong căn nhà cô có thể tin tưởng, tâm sự là thằng em trai 5 tuổi, nó là con chung của bố cô cùng bà Liên. Có lẽ do cô và nó có cùng dòng máu của bố chảy trong người nên nó rất quấn cô, ngoài những lúc đi học thì gần như toàn bộ thời gian cô đều dành để chơi với nó. Nó rất giống bố từ khuôn mặt đến đôi chân dài chứ không lùn như cô. Em trai cùng cha khác mẹ Trịnh Vũ Vương luôn nói sau này lớn nhất định sẽ bảo vệ cô, cô ngây ngốc cười nhìn nó huyền thuyên mỗi khi được cô bế vào lòng.

Khi ấy cô từng nghĩ sau này nhất định cô sẽ không lấy chồng, sẽ cả đời ở bên cạnh yêu thương chăm sóc nó, chàng trai nhỏ bé của cô. Chỉ có điều yêu thương chưa kịp trao cô đã phải bắt lực rời xa nó...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Duyên gặp gỡ

Nhiều năm trước...

- Bỏ ra, em thấy trước mà
- Đồ này của con trai và tao thích bộ này rồi. mày không bỏ tay ra tao ւynh à nha.
- Ba ời, huhu ba ời, anh này ւynh con.

Ông Văn nghe tiếng cô con gái cưng đang khóc vội vàng đỡ vợ qua khu đồ trẻ con, nhìn con gái nước mắt nước mũi tèm lem, ông xót xa hỏi:

- Sao công chúa của ba lại khóc?
- Ba ba lấy cho con bộ kia.

Cô bé ấy còn không quên quay ra nhìn cậu lè lưỡi trêu geo.

- Đồ đó gái không mặc được đâu để mẹ bảo ba lấy cho con chiếc váy này nghe.
- Không thích đâu, ba lấy cho con đi, con nhất định phải lấy

Một cậu nhóc khoảng tầm 5 tuổi bước lên đồng đặc nói:

- Đồ này cháu chọn trước rồi.
- Ba con nhìn thấy trước mà, con đã chọn cho em Bi trước mà

Ông Văn vội vàng bế con gái lên lau nước mắt, vợ ông thì nhẹ nhàng nói:

- Em còn chưa ra đời mà con hơn nữa bộ đồ này lớn như thế sẽ rất lâu em mới có thể mặc vừa, con nhường cho anh rồi mẹ dẫn con qua khu đồ sơ sinh để con chọn cho em nha.

Ông Văn tiếp lời vợ:

- Công chúa của bố ngoan nào, khóc nhè là xấu lắm mà xấu hoàng tử sẽ không yêu nữa đâu
- Anh đó không phải hoàng tử đâu ba, hoàng tử phải đẹp trai cơ, anh đó xấu lại đoạ đánh con nữa. Ba lấy đồ này cho con đi, con không thích nhường anh đó đâu ba.

....

Một gia đình hạnh phúc, thứ mà bao lâu nay cậu vẫn thèm khát. Hôm nay là sinh nhật cậu, cậu đã háo hức cả tuần nay, cậu ước bố cậu sẽ về đưa hai mẹ con đi ăn mừng sinh nhật. Cậu thèm lắm vòng tay che chở của bố, nghe giọng nói nghiêm khắc nhưng đầy yêu thương của bố.

Vậy nhưng ông lại chẳng thể về, cậu cũng chẳng dám gọi điện vì mẹ cậu chỉ là vợ bé không được phép làm phiền đến cuộc sống của gia đình ông. Hôm nay, cậu đã giận vì mẹ không gọi bố về, cậu một mình bỏ chạy khỏi nhà. Một mình xuống trung tâm mua sắm dưới tầng trệt tự mua quà cho mình.

Thế nhưng ông trời quả biết trêu đùa cậu, đến bộ đồ cậu thích cũng bị 1 cô nhóc dành. Cậu lăm lăm bỏ đi không phải vì cậu không dành được mà vì cậu đau lòng. Nhìn gia đình họ nước mắt cậu trực trào nhưng mẹ cậu đã dặn đàn ông thì không được khóc, khóc người khác nhìn thấy sẽ cười vậy nên cậu bỏ đi tìm 1 nơi khuất để khóc 1 mình.

Cậu nhóc ấy hôm nay tròn 5 tuổi nhưng có lẽ hoàn cảnh đã khiến suy nghĩ của cậu trưởng thành hơn rất nhiều so với tuổi của mình. Cậu nhóc ấy tên Long và cho đến rất lâu về sau này hình ảnh bé gái xinh xắn với hai bím tóc hai bên được bố mẹ ôm ấp cưng nựng trong lòng ấy vẫn xuất hiện trong giấc mơ của Long.

Long chàng trai vừa tròn 17 mang trong mình 2 dòng máu Pháp – Việt cậu thừa hưởng nét đẹp của bố với đôi mắt 1 mí lạnh lùng, sống mũi cao thẳng tắp, cái miệng duyên bao người mê. Làn da rám nắng của mẹ giúp cậu càng trở nên mạnh mẽ hơn, cuộc sống của cậu ngoài tiền ra thì thứ cậu có nhiều nhất chính là bạn gái.

Bố cậu là người Pháp sang Việt Nam mở chi nhánh công ty tình cờ quen mẹ cậu nên 2 người nên duyên. Chỉ có điều ở Pháp ông đã có gia đình riêng của mình, mẹ cậu chỉ là vợ bé. Vì thế cậu chỉ được gặp bố mỗi lần ông sang Việt Nam công tác, ngoài ra tuyệt nhiên ko được gọi điện hay làm phiền đến cuộc sống riêng của ông.

Bù lại ông cho hai mẹ con cậu một cuộc sống sung sướng không khác gì 1 cậu ấm nhà giàu nào. 1 căn hộ chung cư bậc nhất ở trung tâm thành phố, 1 tài khoản không bao giờ hết tiền. Nếu hỏi ai sinh ra đã ngậm thìa bạc trong miệng mà không kể đến Long thì quả thật là thiếu sót. Long đứng chuẩn công tử con nhà giàu, sinh ra để tiêu tiền nhưng ít ai biết cậu lại khao khát 1 mái ấm gia đình đúng nghĩa.

Đã nhiều lần cậu hận mẹ, người phụ nữ cam chịu, người chấp nhận trở thành kẻ thứ ba với những đêm đặng đặng chờ chồng người ta đến bên mình, chỉ để cho cậu có 1 cuộc sống sung sướng. Bà đâu biết cậu đang căn gi, bà cứ cố chấp cho rằng phải có tiền thì con trai bà mới hạnh phúc. Vậy nên bà cứ mãi cố chấp bên cạnh 1 người mà chẳng phải của riêng bà.

Chính sự cố chấp ấy đã biến cậu trở thành 1 cậu bé bất cần, cậu ngang bướng, lì lợm sẵn sàng đánh bất kì ai không vừa mắt. Thành tích đánh đấm của cậu là 19 lần chuyển trường và lần thứ 20 này cậu đã gặp Hương, cô bé có bím tóc 2 bên năm nào.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Hôm nay là chủ nhật, bố đi công tác, dì liên và cái Huệ vừa về bên ngoại chơi, cu Vương thì sang nhà ông bà nội từ chiều hôm thứ 6. Chỉ còn một mình cô và Vú Năm ở nhà. Nằm dài trên chiếc giường quen thuộc cô uể oải không biết làm gì cho hết 1 ngày nghỉ buồn chán. Lấy điện thoại gọi cho cái Nga, sau 1 hồi chuông thì nó cũng bắt máy:

- Alo, nay trời trời hay sao mà gọi cho tao sớm thế?
- Đang chán đời đây, rảnh không đi shopping đi.
- Không nay có hẹn với chàng rồi, lần sau rù chuy đi đâu phải đặt lịch trước biết chưa?
- Con ranh, biến.
- Mà khoan đã thế chàng kia của mày thế nào, có tiền triển gì chưa?

Nó nhắc cô mới nhớ, cô còn nợ hán 1 lời hứa thôi thì nay cũng đang rảnh rồi đi chọn 1 chiếc áo phong để lấy cơ gặp hán vậy. Vụ này cô nhất định phải thắng.

Cô mỉm cười đáp lời Nga:

- Bây giờ bắt đầu tiến đây. Thôi té đi với chàng đi con ranh ạ. Chị cũng đi hẹn chàng của chị đây.
- Nhắc đến zai cái là quên bạn ngay.

Cúp máy cô vội vàng vén rèm cửa sổ lên, ánh nắng dịu dàng len lỏi qua tán cây vú sữa làm sáng bừng căn phòng. Tia nắng cứ nhẹ nhàng mon man trên gương mặt thanh tú của cô. Hít 1 hơi dài cô nghĩ thầm “Hôm nay quả là 1 ngày đẹp trời! hi vọng kế hoạch của mình suôn sẻ”

Vệ sinh cá nhân xong cô mặc 1 chiếc váy màu xanh da trời nhẹ nhàng, chiếc váy với thiết kế trễ vai cùng mái tóc búi cao càng làm tôn lên làn da trắng ngần, chiếc cổ cao và bờ vai gầy quyến rũ. Với tay lấy chiếc túi màu sữa và đôi giày cùng màu cô vui vẻ đi xuống, nói vọng vào gian bếp nơi có Vú Năm đang lúi húi dọn dẹp:

- Con có hẹn với bạn, con không ăn sáng nha Vú.
- Tôi vừa nấu xong món chè đỗ đen tiêu thư thích, tiêu thư ăn 1 bát rồi hẵng đi. Hôm nay trời nắng đó.
- Vú à, con đã báo vú gọi con là con mà cứ tiêu thư này tiêu thư nọ con nghe kì quá
- Thì tôi quen mồm rồi mà tiêu thư
- Đó vú lại tiêu thư rồi đó, vú có thể gọi con là con hoặc gọi tên cũng được. Vú chăm con từ nhỏ, con coi vú như bà ngoại con mà vú cứ gọi con tiêu thư hoài con buồn lắm.
- Được rồi gĩa này sẽ chú ý. Tiêu.. à con ăn đi cho mát.

Đưa bát chè lên mũi hít hà hương thơm của nó lòng cô chợt nhớ tới mẹ, nghe vú nói mẹ cô cũng thích ăn chè đỗ đen lắm. Chẳng biết do cô nhớ mẹ hay cô giống mẹ mà ngày nhỏ mỗi lần bị bố đánh chỉ cần vú Năm bưng bát chè lên là cô có thể toe toét cười quên đi mọi oan ức, hờn giận. Đúng là trẻ con lúc nào cũng vô tư trong sáng...

Húp vội bát chè, không quên cảm ơn vú rồi lái chiếc xe máy điện quen thuộc đi, thật ra bố có mua cho cô 1 chiếc ô tô riêng nhưng mà cô vẫn thích đi xe máy điện hơn, có thể thoải mái hít hà bầu không khí, lại thân thiện với môi trường. Hơn nữa cô cũng không thích quá phô trương nên cô luôn gắn bó với chiếc xe thân yêu của mình.

Gửi xe ở 1 trung tâm thương mại gần nhà, cô lòng vòng mua sắm.

- Hương, bữa nay đi có 1 mình hả em? - Tiếng chị nhân viên lạnh lạnh gọi.

Những lúc buồn cô thường tới đây mua sắm và chơi 1 số trò chơi cảm giác mạnh vì thế những chị nhân viên ở đây khá thân với cô. Mỉm cười cô chạy lại thì thầm nhỏ:

- Chị giúp em 1 chiếc áo nam nha
- Cho người yêu hả, chết nha.
- Suýt, khê thôi chị, cho bạn em thôi.
- Bạn em bao tuổi, người thế nào, em thích phong cách gì?
- Khoảng 17 tuổi, người dong dong cao, chị chọn cho em áo phong phong cách trẻ trung 1 chút nha.
- Ok, có 3 loại cao cấp, trung bình và bình dân, bạn của 1 tiêu thư như em chắc chắn phải dùng hàng cao cấp rồi nhĩ?
- Không đâu chị chọn cho em cái trung bình thôi, nhìn đơn giản 1 chút đừng lòe loẹt hay phô trương quá chị nhé.

Không phải cô tính toán mà bản thân cô từ trước đến nay không thích quá phô trương. Cô sợ chọn hàng cao cấp quá hẳn sẽ nghĩ cô thể hiện nên tốt nhất cứ đơn giản cho dễ. Tính cô là thể mặc dù là tiểu thư nhà giàu nhưng cô rất thân thiện với mọi người. Ngoại trừ đôi lúc phải đi tiệc cùng bố bắt buộc phải mặc lộng lẫy thì cô đều cố chọn cho mình phong cách giản dị, nhẹ nhàng nhất. Ngoại trừ một số người thân thiết biết gia thế nhà cô thì mọi người nhất là bạn bè ở trường đều nghĩ cô xuất thân từ 1 gia đình bình thường.

Ngắm nghía 1 lúc, chị nhân viên đưa ra trước mặt cô 1 chiếc áo phong màu đen, phía trước có in nổi hình 1 chiếc đầu sư tử khá dữ dằn.

- Cái này được không em.

- Còn cái nào màu nhẹ nhàng hơn không chị, cái này có cái hình hầm hố quá.

- Vậy em lấy phong tron nha,. Đây cái này quá đúng ý em nè.

- Ok, chị gói cho em cái này nha, em tặng quà đó.

- Cô lại còn phải nhắc, chờ chị xúi.

Mua 1 cái áo thôi mà sao cô thấy nhiều lựa chọn quá, hoa cả mắt. Nhận hàng và thanh toán xong cô bắn khoản không biết khi gọi cho hẳn sẽ nói gì, liệu hẳn có rảnh không? Suy nghĩ 1 hồi cô quyết định lên tầng trên ăn kem vừa ăn sẽ vừa nghĩ kế, nắng nóng như này mà được nhâm nhi 1 li kem thì quả là tuyệt vời.

Mãi chăm chú ngắm túi quà cô bỗng và 1 người phía trước làm cho cô ngã xồng xoài túi quà văng ra xa

- Ấy da, đau quá.

- Mắt cô để làm cảnh à, đường rộng thế này không đi mà lại đâm vào tôi, bộ thấy tôi đẹp trai nên cố tình hả?

- Anh...

Cô tính chửi cho cái tên ngang ngược này 1 trận mà khi ngẩng mặt lên lại phát hiện là Long nên đành nén cơn giận xuống và tự nhủ “đại cuộc là trên hết”

Hắn nhìn thấy cô cũng đứng hình mất mấy giây, nhìn cô quen lắm cái giọng nói cũng quen không biết đã gặp ở đâu rồi nhỉ. Vỗ vỗ trán, thì ra là cô gái ở quán cà phê hôm trước. Ấn tượng của Long về cô khá tốt nên hẳn dịu giọng hẳn:

- Cô không sao chứ, cô có nhận ra tôi không?

- Thay vì hỏi sáo rỗng như thế anh nên đỡ tôi dậy thì hơn đấy.

Long vội vàng nâng Hương dậy, nhưng chưa kịp thả tay cô đã hét lên:

- Chân tôi, tôi không đứng nổi mất, đau quá.

Nghe cô nói Long đỡ cô ngồi lại, còn anh thì cúi xuống tháo đôi giày và xoa nắn giúp cô. Cổ chân cô đang đỏ ửng lên, chẳng hiểu sao có 1 tia đau lòng trong mắt hẳn.

- Cô ngồi im chịu đau 1 chút tôi sẽ giúp cô.

Vừa nói hẳn vừa nắn chân giúp cô, nhưng 1 tiếng thét chói tai vang lên

- ANH ĐIÊN HẢ, ANH BẢO CHỈ XOA NẮN MÀ GIỜ LẠI LÀM TÔI ĐAU THỂ NÀY À?

Vội vàng lấy tay bịt miệng cô hẳn bực tức rít lên:

- Cô định để cả cái trung tâm này chú ý hay sao, bé cái mồm thôi. Cô hét như thể người ta lại nghĩ tôi giờ trò gì với cô thì sao?

Đúng là cả cái hành lang này họ đang ngoái lại nhìn cô, xấu hổ quá. Nhưng rõ là cái tên này bẻ chân làm cô đau cổ giật mình mới hét lên thế chứ. Lúc đó đau quá nào có kịp nghĩ gì đâu, giờ nghĩ lại đúng là cô vô duyên thật.

Cô thì ngồi nhấp nhòm trên chiếc ghế chờ ở hành lang, còn hẳn một tay bịt miệng, tay kia đang cầm chân cô dơ lên. Cộng với tiếng hét ban nãy của cô quả thật có khiến người ta nghĩ hẳn đang dở trò với cô.

Chân cô dơ bị hẳn nâng cao ngang bụng hẳn, mà cô lại đang mặc váy. Nếu không có hẳn đứng phía trước chắc những người đối diện bên kia đã nhìn thấy hết của cô mất. Vội vàng rút chân xuống, chỉnh lại váy rồi đứng dậy. Định bụng mắng cho hẳn 1 trận vì đã làm cô đau lại còn đưa cô vào cái cảnh mờ ám như thế.

Tiến gần về phía hẳn cô mới phát hiện ra hình như chân cô không còn đau nữa. Vội vàng bước tới bước lui mấy bước, quả thật đi lại vẫn còn 1 chút gượng nhưng cơn đau dường như đang dần biến mất. Cúi xuống nhặt túi đồ cô rụt rè nói:

- Xin lỗi.

- Bỏ đi tôi có việc phải đi trước

- Khoan đã, cái này.. cái này là tôi đền anh chuyện hôm trước.

- Gì đây...

Chưa kịp nói hết câu cô đã nhét túi đồ vào tay hẳn rồi chạy mất. Hẳn nhìn theo bóng cô thầm nghĩ: “không biết cô ta lại dở trò gì đây, tưởng khác với những cô gái khác ả dè cũng kiêu có tặng quà làm quen, đúng là vô vị mà”.

Những túi quà tựa như này thường thì cậu sẽ ném ngay vào sọt rác. Chẳng hiểu sao hôm nay lại tò mò mở ra xem, Một chiếc áo phong màu trắng đơn giản nhưng cũng không kém phần sang trọng, cô ta cũng có khướu tròn đồ đây. Biết cả sở thích mặc áo phong trắng tron của mình nữa. Không đơn giản chút nào mà. Cứ nghĩ cô ta hứa mau đền áo dè lấy cơ xin số cậu nên đã cho số điện thoại giả, ả dè cô ta làm thật. Chiếc áo này cậu có chút thích nên không nỡ vứt đi.

Định quay đầu bước tiếp thì nhìn thấy vật gì đó dưới chân, cúi xuống nhặt:

Hoá ra là cùng trường sao? Thú vị đây, chúng ta qua là có duyên, hẳn đứt thẻ học sinh của cô vào túi và cười ma mãnh.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Cô vội vã trở về, vội đến nỗi quên luôn cả lấy xe, lúc chạy bộ đến đường lớn cô mới sực nhớ tới chiếc xe. Tự đánh vào đầu cô lẩm bầm

- Chết tiệt, mới có thể mà mày đã lú lẫn đến mức này sao? Thế này mà đòi cảm cưa tán tỉnh người ta sao Hương?

Vừa lẩm bầm cô vừa đi bộ quay lại lấy xe may mà quãng đường từ đường lớn vào chỗ gửi xe của trung tâm thương mại chỉ tầm 200m không chắc cô chết vì mệt mất thôi. Cô đã cố gắng xua đi hình ảnh hằn ra khỏi đầu vậy mà chẳng hiểu sao vừa bước tới hầm gửi xe cũng vừa vận thấy hần lái chiếc mô tô phân khối lớn ra khỏi đó, quan trọng hơn phía sau còn có 1 cô gái ôm eo hần rất chặt. Đúng là đồ chết bầm mà dám đeo gái trước mắt cô nữa sao. Để rồi xem chị sẽ hành mày như nào. Thiên hạ đồn hần đào hoa quả không sai mà, tiếp theo mình phải làm thế nào đây nh?

Chỉ đến khi có tiếng còi xe phía sau cô mới thoát ra được dòng suy nghĩ về hần, hoá ra cô đang đứng ở giữa cửa vào của hầm gửi xe, vội cúi đầu xin lỗi và lách sang bên cho xe phía sau tiến vào.

- Em gái tương tư anh nào mà bản thân thế, xinh thế này mà đi 1 mình hà, đi chơi với bọn anh cho vui đi.

Cô không thèm đáp lời bà bước tiếp, nhưng bọn chúng nào buông tha cổ tình rò ga treu gẹo cô:

- Lên xe đi em gái, lên xe anh anh sẽ cho em biết mùi vị cuộc đời là như nào. Làm gì mà kiêu thế. Xinh thế mà cảm à em?

Nhìn cái mặt nhăn nhó của đám thanh niên trong xe ô tô trước mặt mà cô chỉ muốn rút guốc đánh cho 1 trận. Nhưng hơn ai hết cô hiểu với lũ này tốt nhất không nên dây, cô lách người tiến sâu vào bãi gửi xe, chưa kịp tới gần chiếc xe đã thấy tiếng anh bảo vệ cất lên:

- Nay lại về tay không, không mua sắm gì hà em, mà say nắng hay sao mà mặt đỏ thế?

Cô mỉm cười lắc đầu lấy xe đi về nhà, mọi tuần cô sẽ đi chơi đến tối vì cuối tuần vú Năm rất hay đi chùa giờ mà về nhà sẽ chẳng có ai. Nhưng hôm nay cô muốn về nhà để nghỉ xem tiếp theo lấy cơ gì nói chuyện với hần.

Về tới nhà cô giật mình khi thấy cổng không khoá, cửa chính nhà cô lại chỉ khép hờ, không lẽ... không lẽ nhà cô có trộm... vội vàng dựng xe, cầm vội cây chổi trước cửa rồi nhẹ nhàng vào nhà.

Phòng khách không có ai, cũng không có dấu vết lục lọi, bếp cũng vắng tanh chắc chắn vú chưa về. Phòng của bố đứng rồi, két sắt ở đó nhẹ nhàng hết sức có thể cô tiến về phía cầu thang và đi lên tầng 2, lúc ấy cô lại không hề mấy may sợ hãi mà với tay mở cửa phòng bố nhưng cửa vẫn khoá, ghé tai nghe bên trong cũng không hề có động tĩnh gì, buông chiếc chổi xuống cô vuốt ngực thầm đoán có lẽ vú quên không khoá cửa. Nghĩ lại cô cũng thấy bản thân mình liều nếu bây giờ mà đối mặt với tên trộm chẳng biết cô phải làm gì vậy mà khi ấy cô lại mạnh bạo bước lên đây.

Lắc đầu đi về phòng, mờ tù túng lấy quần áo thay cô bỗng phát hiện tủ đồ của cô có chút xáo trộn. Bình thường vú Năm luôn là người xếp đồ cho cô, cô không để ý lắm hơn nữa cô cũng có khá nhiều đồ nên không nhớ hết, nhưng hôm nay cô khẳng định đã có người lục lọi tủ đồ của cô. Nếu nhìn qua thì sẽ không phát hiện ra nhưng sáng nay cô đã đứng ngắm tủ đồ khá lâu để chọn đồ mặc vì cô dự tính mua quà xong sẽ hẹn gặp hần nên cô nhớ tủ đồ của cô không hề có chiếc móc không nào vậy mà bây giờ lại có đến 3 cái móc không có đồ. Kiểm tra phòng 1 lượt không hề mất gì. Day trán suy nghĩ cô như sực nhớ tới việc tên trộm, nhưng phòng khách, phòng của vú và của ba đều không có vậy trộm ở đâu, tại sao trộm lại lấy váy của cô?

Cô chạy vụt lên tầng ba vì nghĩ trộm ở phòng cái Huệ, mới lên đến nửa cầu thang cô đã nghe thấy giọng của 1 người đàn ông, lấy hết can đảm cô tiến tới định nhòm vào phòng thì nghe tiếng cười của cái Huệ.

Sao nó ở nhà giờ này, cô cứ nghĩ nó ở bên nhà ông bà ngoại (bố mẹ đẻ của di Liên) định quay lưng bước xuống vì cô không muốn xen vào chuyện của nó thì nghe tiếng nó:

- Ahhhh, nhẹ thôi... em... em... không chịu... nổi mất...

Xen cùng là tiếng thở hổn hển của 1 gã đàn ông, cái Huệ, cái Huệ nó bị làm sao hay nó người đàn ông đó đánh. Đúng rồi có thể hần tới ăn trộm bị cái Huệ phát hiện nên đã đánh nó. Một loạt hình ảnh cái Huệ bị đánh mồm me đầy người hiện ra trong tưởng tượng của cô, dù nó hay gây sự với cô thật đấy nhưng lúc này nó đang gặp nguy hiểm cô phải cứu nó.

Không cần suy nghĩ nhiều tay cô cầm dép, chân cô đạp mạnh vào cánh cửa để cứu Huệ nhưng hình như cô đã lo chuyện bao đồng, cái Huệ không những chẳng cần cô cứu mà còn khó chịu vì sự xuất hiện của cô.

Trước mắt cô là hình ảnh cái Huệ với người đàn ông kia đang quần lấy nhau không 1 mảnh vải che thân. Cô xấu hổ lấy dép che vội mắt rồi lùi lại định bỏ đi nhưng đã muộn.

Nghe tiếng đạp cửa cả hai dừng lại, Huệ vội đẩy người đàn ông đó ra vỗ lấy chân che vội, nhưng hình như nó không xấu hổ mà quát:

- Ai cho mày vào phòng tao?

Nó không xấu hổ còn cô thì có, mới 16 tuổi thôi sao nó có thể làm ra loại chuyện này cơ chứ, xua xua bàn tay còn lại cô lí nhí nói:

- Xin... xin lỗi

Rồi chạy vội xuống phòng vào nhà tắm rửa mặt cho tỉnh táo. Cô phải vỗ nước lạnh vào mặt liên tục thì gương mặt cô mới bớt đỏ. Lắc mạnh đầu cho hình ảnh kinh khủng ấy rơi khỏi đầu. Chưa kịp lấy khăn lau mặt đã nghe tiếng cái Huệ cất lên:

- Vì sao lại tự ý vào phòng tao? Mày đã nhìn thấy gì?

- Tôi chẳng thấy gì cả, mà sao cô lại làm thế, bố đã dạy chúng ta như nào?

- Mày thích thì cứ ngồi ôm mấy lời dạy đấy mà sống, tao không quan tâm. Tao làm những gì tao thích là được, đừng có lời bố ra dọa tao.

- Nhưng người đàn ông đó phải đáng tuổi bố chúng ta mà sao cô lại...

- Im đi, việc của tao không đến lượt mày quản. Phải rồi mày sinh ra đã là con nhà giàu mày thích gì được nấy, tiền nong tiêu không phải nghĩ đâu phải như tao. Bố á, ông ta với tao xét cho cùng cũng chỉ là người dung nước lã. Vậy nên ông ta chỉ thương có mày thôi, mày muốn gì ông ấy cũng đáp ứng còn tao thì sao? THÌ SAO HẢ?

- Huệ à, bố thương chúng ta như nhau mà, sao nói thế.

- Như nhau á, tao đếch thấy như nhau chỗ nào. Mày nhìn xem mày thì đầy đủ thậm trí có cả ô tô còn tao có gì? Chả có gì.

Cô thấy đau lòng thật sự đau lòng. Huệ tuy chẳng phải con ruột nhưng cô biết bố thương nó chẳng kém gì cô vậy mà nó lại gét ông đến vậy.

- Bố cũng đâu để cho cô thiếu thốn gì, từ việc chọn trường đến cái ăn cái mặc cái gì bố cũng chọn thứ tốt nhất cho cô. Cô không biết ơn mà lại giờ dộng oán trách ông sao?

- Lo cho tao, ông ấy lo cho tao nhiều quá. Ông ta chọn trường cho tao sao, có mà bắt ép tao học ở đó thì đúng hơn. Ông ta muốn tao vào đó để có cơ cho mẹ tao suốt ngày so sánh tao với mày. Sức học của tao thua kém mày thì đã sao, mày học lớp chọn thì đã sao. Mày chỉ là đang cố tình để nổi trội hơn tao chứ gì.

- Là bố bạn nên nói đi Liên lo cho cô thay ông nhưng cô thử nghĩ mà xem nếu ông không thương cô, lo cho cô và đi Liên thì làm sao cô có cuộc sống thoải mái như này.

- Ý mày là mẹ con tao phải đội ơn bố con mày chứ gì?

- Không, tôi không có ý đó, tôi chỉ muốn Huệ biết là bố cũng thương Huệ không khác gì tôi và cu Vương đâu.

- Ông ta lấy mẹ tao về chẳng qua là để mẹ tao chăm sóc cho mày, còn tao bầu bạn với mày chứ không phải vì yêu thương mày hiểu chưa? Tất cả những thứ tao có ngày hôm nay đều là nhờ mẹ tao, nhờ mẹ tao cả mày hiểu chưa?

- Cô nghĩ sai rồi, cả chuyện ngày hôm nay cô cũng sai rồi.

Thế nhưng Huệ chẳng mấy may bận tâm tới lời cô. Nó nghiêng răng quát.

- Câm mồm, mày thì biết cái gì. Chuyện của tao mày mà bép xép với ai thì liệu hồn.

- Huệ à ông ta lớn tuổi như thế chắc có gia đình rồi đó.

- Tao cóc quan tâm, lão thương tao, chiều tao, cho tao tiền, cho tao sống sung sướng là được. Kể cả có là kẻ thứ ba tao cũng mặc kệ.

Nói rồi Huệ quay lưng bước đi nhưng chưa ra tới cửa nó như sức nhớ ra điều gì đó nên quay lại nói:

- Bây giờ tao đi chơi, hôm nay phải phải coi như chưa nhìn thấy gì, chuyện vừa rồi phải im lặng, mày làm trái lời tao đừng trách tao.

Chẳng để cô kịp nói gì Huệ đóng rầm cửa bỏ đi. Cô bất lực ngồi thẫn thờ suy nghĩ, cô biết Huệ rất gét cô nhưng cô chưa từng nghĩ nó oán hận bố cô tới vậy. Cô có nên nói với đi Liên để đi khuyên bảo Huệ không, cô sợ Huệ sẽ đi quá xa. Cô chưa từng yêu, cũng không hề biết loại chuyện kia nhưng cô đã xem rất nhiều vụ đánh ghen trên mạng. Cô sợ 1 ngày nào đó Huệ cũng bị như thế. Nhưng nếu nói ra Huệ biết được chắc chắn những ngày sau cô khó lòng mà yên ổn được.

Cô cứ lo cho nó như thế còn nó thì chẳng bận tâm, vẫn vui vẻ hát lại còn khoác tay người đàn ông kia ra khỏi nhà. Bộ váy nó mặc hình như là của cô, đúng rồi đó là bộ váy bố cô đi công tác bên Mỹ đã mua về làm quà sinh nhật tròn 16 tuổi mà. Cô nâng niu còn chưa dám mặc mà sao nó lại mặc của cô, hay do vú xếp nhầm đồ. Không đúng vú trước nay vốn rất cẩn thận mà, bao giờ vú cũng hỏi xem đồ nào của cô để cất trước.

Nằm vật ra giường vô tình hướng mặt cô lại nhìn về phía tủ quần áo, ban nãy do vội nên cô còn chưa đóng cửa lại, nhìn mấy chiếc móc không cô như chột hiểu ra.

Dù rất tiếc bộ váy đó nhưng ngại và chạm với Huệ nên cô coi như không biết. Cô luôn thế, luôn sợ nếu có cãi vã bố cô sẽ phiền lòng nên nín nhịn. Nhưng chính sự nín nhịn ấy lại vô tình khiến cho cuộc sống của cô ngọt ngát hơn.

Mãi sau này nghĩ lại cô vẫn thấy bản thân mình lúc đó liều lĩnh, đáng ra khi nghi ngờ có trộm cô nên gọi người tới giúp đằng này cô lại 1 mình bước vào. Nếu hôm ấy mà có trộm thật thì không biết giờ này cô có ngồi đây được nữa không?

Nhưng đôi lúc cô lại ước giả như ngày hôm đó có trộm thật chứ không phải cái Huệ và người đàn ông kia có lẽ cô sẽ không phải trải qua nhiều khổ cực như thế.

Cái Huệ vốn gét cô từ trước nên sau ngày hôm đó nó tìm đủ mọi cách kiếm chuyện với cô, hành hạ cô, nó giăng bẫy khiến cho bố đuổi cô khỏi nhà. Cũng chính vì nó mà cô và Long phải xa nhau mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Thật ra cậu rất ít khi đến trung tâm thương mại này, dưới tầng 1 khu chung cư nhà cậu cũng có trung tâm mua sắm đồ sộ không kém. Nhưng cái Vì bị hội bạn cho leo cây thế nên nó

bắt cậu đến đón. Cái Vi là con gái của cậu Hoàng, con trai thứ 4 của ông bà ngoại cậu. Dù không phải em ruột nhưng Long rất thương và quý Vi, hai đứa lại thân thiết từ nhỏ nên Vi muốn gì Long đều chiều ý cả. Nhìn bề ngoài nhỏ nhắn cùng gu ăn mặc cả tính, trẻ trung ít ai nghĩ được là Vi lại hơn Long 3 tuổi.

Bà ngoại cậu sinh được cả thảy 5 người con, phía trên có Bác Hoàn kế đến là mẹ cậu sau đó là cậu Huy và cậu Hoàng, cuối cùng là di út (dì Hoa). Bác Hoàn và ông ngoại đã mất khi đi bộ đội, một mình bà buôn chài nuôi 4 đứa con, mẹ cậu khi ấy không phải cả nhưng đúng như 1 chị cả trong nhà, thay mẹ chăm lo cho các em. Có lẽ vì vất vả từ nhỏ nên cái tính cam chịu đã ăn vào máu của bà.

Mẹ cậu thương cái Vi nhất trong từng ấy đứa cháu, có đôi khi Long cảm thấy mẹ còn thương nó hơn mình. Ngày nó được tròn 5 tháng thì nghe đâu mẹ nó bỏ nhà theo tay đại gia nào đó. Vì chê bố nó nghèo nên mẹ nó sẵn sàng bỏ lại đứa con còn chưa dứt hơi sữa để chạy theo đồng tiền. Bà Hoà (mẹ Long) vì thương cháu nhỏ, sợ em trai vùng vằng không biết chăm sóc nên đã đón nó về nuôi mãi đến khi sinh Long Vi mới quay về sống cùng bố, bà Hoà khi ấy phải đắn đo mãi mới để Vi về với bố, bà mới sinh một thân 1 mình chẳng có chồng ở bên, anh chị em thì bận không thèm nhìn mặt, 1 mình bà mà nuôi hai đứa trẻ quả là có chút quá sức. Đến khi Long lên 2 mỗi tuần vào thứ 7, chủ nhật mà ông Johnathan (bố Long) không về bà đều đón Vi đến chơi.

Ngày bà chấp nhận làm vợ bé người ta cả gia đình ai cũng phản đối, họ nghĩ bà quá lứa lỡ thì nên vợ đại 1 người đàn ông, khuyên can có, mắng mỏ có nhưng bà nhất quyết theo ý của mình. Lần đầu biết yêu, lần đầu biết rung động trước 1 người đàn ông là như nào. Tất cả mọi thứ lần đầu bà đều trao cả cho người đàn ông ấy. Từ cái nắm tay đầu tiên, nụ hôn đầu đời hay cả trình tiết của người con gái bà cũng trao cho ông. Người ngoài không hiểu chuyện thì nói bà sợ ế, rồi có người độc mồm lại bảo bà tham tiền nên thế, chỉ có mình người đàn ông ấy hiểu bà đến với ông là thật lòng.

Một mình bà phải trông coi cả thể giới, tui phạt cho bà khi ấy ông Johnathan mới về nước, chẳng có ai cùng bà vượt qua khó khăn, một mình bà cùng đứa con mới thành hình trong bụng cứ thế chống chèo trước sóng gió cuộc đời.

Người ta nói một giọt máu đào hơn ao nước lã, khi biết bà nhất quyết sinh ra đứa con này cả nhà vẫn giận nhưng chẳng ai nỡ bỏ mặc bà. Họ lo cho bà cái ăn cái mặc khá đầy đủ, bà chỉ thiếu thốn tình thương và sự cảm thông mà thôi.

Khi hay tin bà sinh con trai Johnathan mới trở lại Việt Nam, ông mua cho bà 1 căn hộ chung cư cao cấp để bù đắp những thiệt thòi thời gian qua bà phải chịu. Ban đầu bà cương quyết không nhận vì bà nói bà thật lòng đến với ông mọi thứ vật chất ở ông bà đều không màng.

Mãi đến khi đầy tháng Long, mọi người khuyên bảo bà mới đồng ý chuyển về căn hộ mới. Bà về đây sống là vì muốn cho Long có điều kiện tốt nhất để lớn lên, bà muốn bù đắp việc thiếu vắng tình cảm của bố cho cậu bằng vật chất, thứ mà cậu chẳng hề cần.

Ở nhà cũ tuy có chật hẹp nhưng lại có người thân bên cạnh, còn nơi này rộng lớn nhưng chỉ có hai mẹ con quanh quẩn bên nhau khiến bà bị trầm cảm, không dưới 1 lần bà tìm đến cái chết. Đình điểm vào ngày sinh nhật đầu tiên của Long bà mòn mỏi chờ chồng trở về từ nhiều ngày trước nhưng không thấy. Quá tuyệt vọng lại không có ai ở bên nên bà đã uống thuốc ngủ tự tử, may sao khi ấy bà ngoại của Long ở quê lên đã đưa đi cấp cứu kịp thời nên bà mới thoát chết. Kể từ đó bà ngoại chuyển lên ở cùng mẹ con cậu cho đến năm Long 5 tuổi thì bà mất.

Cái chết của bà khiến Long ân hận suốt đời, hôm ấy là sinh nhật, cậu đòi mẹ gọi bố về để đưa đi chơi công viên không được nên đã giận dỗi bỏ khỏi nhà. Bà vì đi tìm cậu mà bị người ta tông phải, lúc ấy đang mải mê tranh dành đồ với 1 cô bé có bím tóc 2 bên nên cậu không hay biết.

Đến khi buồn bã lê bước chân ra ngoài, ngược lên thấy bầu trời hôm nay thâm xì như tâm trạng cậu khi ấy. Đưa ánh mắt sang bên kia đường cậu phát hiện có đám đông người tụ tập bán tán cái gì đó. Tò mò chạy tới mới hay ở đó có tai nạn, chiếc xe tải do mất lái đã đâm phải 1 bà cụ đang sang đường tìm cháu. Đau đớn thay bà cụ đang nằm kia lại chính là bà ngoại, lúc này cậu không phân biệt được tiếng sét kia là ở bầu trời cao đáng xuống hay do lòng cậu quá đau buồn mà thành.

Dù khi ấy mới 5 tuổi, chưa hiểu hết thế nào là cái chết, nhưng nhìn bà đau đớn nằm trên vũng máu trái tim cậu như bị ai bóp nghẹt. Cậu lao đến cố lay gọi bà nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng. Máu từ đỉnh đầu của bà chảy loang 1 vùng, ngấm cả lên bộ đồ trắng cậu đang mặc khiến nó loang lổ đến đáng thương.

Ông trời như quá thương xót đã đổ mưa xối xả, cơn mưa làm cho dòng máu đỏ tươi từ thân thể bà cứ loang rộng ra, rộng mãi, ám ảnh lấy tâm trí cậu. Con mưa như cuốn đi tất cả nỗi đau của cậu. Cái suy nghĩ vì đi tìm cậu mà bà mới chết khiến cậu không thờ nổi mà ngất lịm bên thi thể bà. Tiếng khóc, tiếng người gọi, tiếng xe cấp cứu, hình như có cả tiếng mẹ cậu đang gọi bên tai. Mọi thứ cứ mờ dần, mờ dần rồi tắt lịm.

Khi cậu tỉnh lại đã là ngày hôm sau, mẹ cậu đã đưa thi thể bà về quê an táng. Nơi căn nhà nhỏ tiếng kèn trống, tiếng khóc, tiếng lao xao hoà quyện thành một âm thanh nhức óc. Cậu lẻ tẻ mình đến bên quan tài bà ngoại, cậu muốn được nhìn mặt bà lần nữa, muốn được bà ôm vào lòng, được nghe tiếng ru ầu ơ của bà. Nhưng chẳng thể nào được nữa, cứ thế ngồi im lặng bên bà, không khóc, không gào thét chỉ lặng im không một chút biểu cảm. Có lẽ nỗi đau đã vượt ngưỡng chịu đựng của 1 đứa trẻ lên 5. Cậu cứ ngồi như thế, không ăn không uống gì khiến cho cả nhà đều lo lắng. Cố gắng làm đủ mọi cách, nịnh nọt có, quát tháo có nhưng tuyệt nhiên cậu không hề mở lời hay ăn uống gì. Mãi đến khi cái ôm cậu vào lòng, nghe tiếng nó khóc nức lên từng hồi cậu mới nhẹ nhàng bảo nó:

- Nín đi.

Chỉ hai từ thôi nhưng tất cả mọi người ở đó đều thờ phào nhẹ nhõm vì ít nhất cậu cũng đã chịu mở miệng. Cái Vi năn nỉ 1 hồi thì cậu cũng đồng ý uống hết hộp sữa rồi mới theo đoàn người đưa tiễn bà cậu ra đồng.

Ở nhà im lặng là thế nhưng khi người ta chuẩn bị hạ huyệt thì cậu lại lao đến gào khóc không ngừng. Cậu nhất quyết ôm chặt chiếc quan tài, hai chân hai tay cậu ghì chặt lấy thành quan tài quyết không buông. Mẹ cậu khó khăn lắm mới gỡ được, cậu như người mất hồn nhìn người ta lấp từng xeng đất lên bà. Vậy là vĩnh viễn về sau cậu chẳng thể nào gặp bà được nữa.

Sau ngày hôm ấy cậu trở nên ngờ nghệch, khó bảo, cậu bỗng nhiên sợ máu và cực kì ghét màu đỏ. Ngày nào cũng tự dần vật bản thân về cái chết của bà, ngày qua ngày sự đau lòng ấy lại biến thành oán hận. Chẳng biết trút lên ai cậu đem tất cả nỗi oán hận ấy đổ lên đầu người mẹ đáng thương của mình khiến cho bà vốn đã cô đơn nay lại càng khổ hơn.

- Này, nghĩ gì mà thần người ra thế, đèn xanh rồi kia có đi không, người ta đang chờ phía sau kia.

Tiếng cái vi nhào lên hét vào tai làm cậu như bừng tỉnh khỏi dòng hồi ức, tất cả chỉ là quá khứ có lẽ cậu nên quên đi sẽ tốt hơn.

Cái vi bất ngờ xô tay vào túi áo cậu phát hiện chiếc thẻ học sinh của Hương, nó thắc mắc chìa trước mặt cậu chất vấn:

- Chết nha, ai đây?

Liếc nhìn tấm thẻ long giật mình phanh gấp khiến cho cái vi đổ nhào cả vào người cậu, giật vội tấm thẻ dứt vào túi mà không thèm đáp lại. Chỉ có 1 nụ cười nửa miệng đắc ý làm kéo dài trên gương mặt cậu.

“Ngày mai có trò vui rồi đây” Long thầm nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

- Tiểu thư ơi dậy đi trễ giờ đi học rồi.

Vú Năm vừa gọi vừa nhẹ nhàng lay người cô, mọi ngày giờ này cô đã xuống nhà ăn sáng để đi học mà hôm nay chờ mãi không thấy cô đâu nên vú lên tận phòng gọi. Trước đây vú luôn là người gọi cô dậy mỗi sáng nhưng từ khi lên cấp ba cô nói vú không cần gọi, cô lớn rồi sẽ tự dậy. Vú cũng có tuổi rồi nên dạo này chứng đau khớp trở nặng việc mỗi sáng leo 2 tầng lầu với vú quả là có chút khó khăn. Vú biết cô thương bà nên mới nói thế, bà chăm cô từ lúc cô mới lọt lòng nên suy nghĩ tình cảm của cô bà hiểu hơn ai hết.

Mọi sáng cô đều dậy rất sớm kiểm tra lại sách vở, ăn sáng cùng với vú rồi mới thư thả tới trường. Chẳng hiểu sao hôm nay cô lại dậy muộn thế này, trễ học mất thôi. May mà sách vở cô đã chuẩn bị cả từ trước. Cuồng cuồng vệ sinh cá nhân, mặc đồ để đến lớp, nhưng tìm mãi không thấy thẻ học sinh của cô đâu, không có thẻ làm sao vào trường được đây.

Đang vội lại không thấy thẻ khiến cô càng cuống hơn, nhớ ra rồi hôm qua cô lấy thẻ ngân hàng thế nào lại lẫn cả thẻ học sinh trong cặp sách nên có nhét luôn vào ví. Vội vàng lục ví vẫn không thấy đâu, còn 10 phút nữa là vào lớp rồi. Đành phó mặc cho ông trời vậy, nếu may mắn gặp thầy Tuấn ở cổng thì có thể cô sẽ được vào. Thầy Tuấn vốn nổi tiếng là dễ tính, lại rất quý cô chắc chắn nếu xin xỏ 1 chút sẽ được vào lớp. Còn nếu gặp thầy Hùng thì coi như hôm nay cô xui xẻo đi.

Nghĩ thế cô vội vàng chào vú rồi sách cặp xuống dưới nhà, hôm nay chú Tư sẽ lái xe chở cô và Huệ tới trường. Vào mỗi sáng thứ 2 tất cả nữ sinh trong trường đều phải mặc áo dài vì thế những ngày này 2 đứa sẽ được chú đưa tới trường học còn lại thì cô và nó sẽ tự đi xe. Vừa vào xe đã nghe tiếng cái Huệ cần nhân:

- Làm cái gì mà ngày nào cũng chậm chạp như rùa vậy, lần sau mà trễ mề thì mày tự đi xe máy nha. Tao không có rãnh để ngồi chờ mày thế này đâu.

Cái gì nữa đây, mọi ngày toàn là cô phải chờ nó mà, hôm nay ngủ quên nên nó phải đợi có chút xíu mà đã lớn giọng rồi. Nghĩ thì nghĩ thế thôi nhưng cũng chẳng muốn nói lại nó làm gì, cô im lặng nhắm nghiền mắt tựa vào ghế sau suy nghĩ xem lát sẽ xin thầy như thế nào.

Khi xe dừng bánh ở cổng trường là lúc đồng hồ điểm 6h58 phút, vậy là chỉ còn 2 phút nữa là vào lớp. Hi vọng sẽ gặp may, mở cửa xe rồi vội vàng ngó vào cổng trường, thật đen đủi cho cô thầy Hùng đang đứng ngay giữa cổng. Cái Huệ đã đi qua cô để vào lớp trước, thôi cứ liều bước vào vậy. Cô bình thần đi vào như không có chuyện gì còn chưa đi qua khỏi cổng đã nghe tiếng thầy Hùng:

- Em kia đứng lại, thẻ học sinh của em đâu?

Lúc này tim cô như muốn rớt ra ngoài, run rẩy đáp:

- Dạ thưa thầy, em lỡ để quên thẻ ở nhà ạ.

- Nội quy thế nào thì cứ thế mà làm.

Chỉ 1 câu đơn giản thôi mà khiến cô như chết lặng, nội quy? Sao thầy không nói luôn là không có thẻ không được vào trường, muốn vào trường phải mời phụ huynh tới đi còn lời nội quy ra dọa cô làm gì nữa. Đúng là làm khó nhau mà. Thầy Hùng năm nay mới ngoài 40 tí xiu nhưng mà thầy nổi tiếng nghiêm khắc. Con người thầy sống và làm việc theo nguyên tắc nên đừng nghĩ đến việc xin xỏ hay chêm trước với thầy. Cúi chào thầy cô lầm lũi bước ra, hôm nay có bài kiểm tra toán 1 tiết mà không được vào chắc cô ăn quả trứng tròn trình quá.

- Nay... Nay...

Trống trường vang lên rồi, các bạn đang bắt đầu tập trung để chào cờ đầu tuần, còn cô thì phải lang thang ở đây. Vú năm thì già rồi chẳng thể đến đây, bố cô thì bận tối ngày, lâu rồi ông chẳng có thời gian hỏi han cô chứ đừng nói là đến trường cô vào giờ này. Di Liên chắc giờ này chắc đưa cu Vương tới trường chưa về, đi có thói quen đi đường hay bỏ điện thoại trong cốp xe, muốn gọi chắc phải lát nữa đi mới nghe máy được. Thôi đành ra kia ngồi đợi 1 lát nữa vậy.

Bỗng có người kéo giật cô lại cứ nghĩ là thầy thương tình nên cho cô vào thì có tiếng nói cất lên:

- Tôi gọi nãy giờ mà cô không nghe thấy hả?

Thì ra là tay Long, cô nhàn nhạt đáp:

- Bộ anh có gọi tôi hả, tôi đâu có nghe thấy. Mà sao giờ này anh không vào trường còn đứng ở đây?

- Thấy người đẹp trốn học nên tôi tính đồng hành cùng đây.

- Tôi là con ngoan trò giỏi đấy, chẳng qua hôm nay tôi...

Long thò tay vào túi áo xiết nhẹ chiếc thẻ học sinh của cô và trêu gẹo:

- Hôm nay làm sao, hôm nay tôi muốn đổi gió chứ gì?

- Tôi không rãnh để đùa với anh, tránh ra đi, bực mình.

- Không đùa thì thôi, làm gì mà căng thế. Thế làm sao mà ra đây ngồi.

- Nói anh cũng có giúp được tôi đâu, tốt nhất anh tránh xa tôi ra 1 chút.

- Nếu tôi nói tôi có thể giúp được cô vào lớp thì sao?

- Anh mà giúp được tôi thì giờ này anh chẳng đứng đây giống tôi.

- Ai nói với cô tôi đứng đây vì không được vào, chẳng qua tôi ghét cái tiết chào cờ nhặt nhẻo kia nên đứng đây hóng gió mà thôi.

Quay lại nhìn anh ta với ánh mắt dò xét Hương đáp:

- Ai tin anh nói?

- Tôi mới chuyển trường tới nên chắc cô chưa nghe danh vua cúp tiết của tôi hả, ngôi trường này tôi muốn ra vào lúc nào tùy ý tôi nhé.

- Anh nghĩ tôi là con nít chắc?

- Tôi không bao giờ nói dối con gái, nhất là lại 1 người con gái đẹp như cô, tôi còn biết hôm nay lớp cô có kiểm tra toán 1 tiết, giờ này biết đâu đi cô đang mải mê mua sắm ở đâu đó không đem theo điện thoại, cô ngồi chờ đi đến cam kết cho cô vào lớp chắc còn lâu đấy, ờ như quá tiết kiểm tra thì coi như xong... Có lòng tốt giúp mà người ta không nhận thì tôi đi vậy...

Quả thật đi liên rất nghiện mua sắm mà mỗi lần mua sắm đi đều có tình bỏ điện thoại lại không đem theo vì sợ bị làm phiền. Biết đâu đi đang mua sắm thật thì cô biết làm sao, thấy Long già bộ bước đi cô vội vàng níu tay lại.

- Khoan, có thật là anh giúp được tôi không vậy

- Tin hay không tùy cô, nhưng mà có điều này cô nên biết đó là NAM NỮ THỰC THỤ BẤT TƯƠNG THÂN...

Nói chưa hết câu Long đã trưng ra nụ cười đều nhất có thể. Cô như sực nhớ ra là mình nắm tay hắn, gương mặt đỏ bừng vội vàng rút tay lại cô lí nhí nói:

- Tôi không cô tình, nhưng anh có thể giúp tôi vào lớp được không?

- Có người bạn này không tin tôi mà.

- Coi như tôi sai, tôi xin lỗi, năn nỉ anh giúp tôi đi mà sắp hết tiết chào cờ rồi sẽ đến tiết toán luôn. Anh giúp tôi đi rồi tôi sẽ trả công anh.

- Cô trả công tôi bằng gì, tình hay tiền?

- Anh.. anh quá đáng vừa thôi. Anh không giúp tôi thì thôi, cùng lắm tôi ăn điểm 0 chứ gì.

Cô giận dỗi bước đi, nhìn gương mặt đỏ bừng vì giận giữ khoe mát lại long lanh nước của cô mà cậu thấy thú vị, không nhanh không chậm cậu nói:

- Muốn vào lớp thì đi theo tôi

Vừa rồi cô mạnh mẽ thế thôi chứ mà ăn điểm 0 thì cô sợ lắm nên dù lòng còn hoài nghi cô vẫn vô thức bước theo hắn

Long dẫn cô đến 1 bãi đất trống phía sau trường ở đó có 1 cây nhãn mọc ngay sát mép tường bao phía bên ngoài trường, lại vừa vịn tay phía bên trong là cây cột điện dựa vào cây nhãn. Đây là nơi đám con trai tụ tập câu thường trèo ra ngoài mỗi khi muốn trốn học. Quay ra nhìn cô cậu nói:

- Nhìn tôi trèo sau đó cứ thế mà làm theo là vào được, giờ này mọi người đang tập trung hết ở sân trước chào cờ nên sẽ không có ai phát hiện ra đâu.

Chưa nói hết câu hắn đã vào đến bên trong khuôn viên của trường, chẳng chờ cô phản đối hay đồng ý đã đi. Làm sao 1 tiểu thư như cô thể trèo được, hơn nữa hôm nay cô còn mặc áo dài và đi dép cao. Hắn quả thực là biết cách trêu đùa cô mà, cô hét lớn:

- LONG À, TÔI KHÔNG BIẾT TRÈO

Vừa dứt câu thấy cái đầu hắn lộ lên:

- Cô muốn tôi bị kỷ luật hay sao mà gào to thế, con gái gì mà chẳng biết nhẹ nhàng gì cả?

Đây là lần thứ 2 cô bị hắn mắng vì nói to, vì đang nhờ vả hắn nên cô phải cố nhẹ nhàng nói:

- Tôi sợ anh không nghe thấy

- Tôi không có điếc

Cần nhân là thế nhưng cậu vẫn trèo ra ngoài giúp Hương thở dài cậu nói tiếp:

- Haizzz, thế này đi, cời dép và cặp vắt vào trong trước đi, buộc cái tà áo lên tôi đỡ cô vào.

Cô như con rồ bất lập tức làm theo lời hắn, đến khi bàn tay hắn ôm lấy hông cô chưa kịp nâng cô lên đã ăn trọn cái tát vào mặt:

- Đồ biến thái, anh định dờ trò gì hả?

- Đúng là làm ơn mắc oán mà- Long giận dữ nói- tôi là đang muốn nâng cô lên để giúp cô trèo vào bên trong.

- Thiếu gì chỗ sao lại nâng chỗ đó?

- Thế cô bảo tôi nâng chỗ nào? Túm tóc cô ném vào chặc?

Dường như biết là mình quá đáng Hương phụng phịu nói:

- Xin lỗi, anh có đau không?

- Để tôi tát lại xem cô có đau không

- Tôi đã xin lỗi rồi còn gì, đàn ông gì mà chấp nhặt, anh giúp tôi trèo vào trong đi.

- Bây giờ tôi không giúp không nữa mà có 1 điều kiện.

- Điều kiện gì

- Cô giả vờ làm bạn gái tôi giúp tôi cắt bớt mấy cái đuôi, trong vòng 1 tuần thôi sau đó sẽ đường ai nấy đi.

Cô định phản đối nhưng nghe thấy tiếng thầy phụ trách nói trong loa:

- Để khép lại buổi chào cờ ngày hôm nay, xin mời lớp trực tuần lên biểu diễn văn nghệ.

Biết là thời gian chẳng còn nhiều, thôi thì cô cũng đang cá cược với lũ bạn sẽ tán đổ hẳn, bây giờ coi như ông trời giúp cô tiếp cận hẳn vậy. Cô khẳng khái nói:

- Được rồi, anh nhanh đi hết giờ rồi.

Hai tay ôm trọn cặp mông nảy nở của Hương Long phải vắt và lăm mới giúp cô trèo vào bên trong, tới nơi Hương chẳng kịp đi dép mà cầm ở tay định chạy vào lớp thì bị Long giữ lại, cô vội vàng nói:

- Còn chuyện gì để nói sau đi

- Tôi có cái này cho cô

Nói rồi Long chìa chiếc thẻ học sinh của cô ra trước mặt, Hương ngăn người mắt mắt giây rồi tức giận giật lấy hết lên:

- Tại sao anh có nó, anh ăn cắp của tôi rồi bày trò giúp đỡ để lừa tôi đúng không?

- Cô ăn nói cho cẩn thận nhé, là hôm qua cô đánh rơi trong trung tâm thương mại, tôi có lòng tốt đem trả lại cô không cảm ơn còn nổi nóng cái gì?

- Thế tại sao anh không đưa ra từ đầu để tôi vào trường mà bày ra cái trò trèo tường này hả?

- Đơn giản vì tôi thích thế.

- ANh đừng là đồ mặt dày.

Hương tức tối bỏ đi vậy mà Long vẫn nhún nhò nói với theo:

- Kể từ hôm nay cô là bạn gái của tôi nhớ chưa?

Không thèm đáp lời cô đi thẳng về dãy phòng học lớp 10 để tiến vào lớp, lúc này cả trường đã chào cờ xong, các thầy cô họp đầu tuần, các bạn thì tản ra ai về lớp đấy nên cũng chẳng ai chú ý đến 1 cô nữ sinh 1 tay xách dép, tay cầm cặp, hai tà áo dài thì buộc vắt cả lên đang hùng hổ tiến vào cửa lớp 10A1 kia.

Trong khi đó, Long đứng nhớ lại cái cảm giác được chạm tay vào bộ mông nảy nở của cô phá lên cười “cô gái này thú vị quá nhất định không thể bỏ qua được”, Long thầm nghĩ rồi quay lưng trèo tường trở ra, bữa nay cậu có hẹn với mấy thằng bạn làm kèo để chế, giờ này chắc chúng nó tề tựu cả ở quán đợi cậu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Ngày hôm ấy ngồi học mà đầu óc Hương cứ như trên mây, cô đứng là ngu dại đi tin lời hấn để cho hấn ..., mất mặt quá mà. Giờ này biết đối mặt với hấn làm sao nhục ời là nhục.

- Thầy gọi mày lên bảng kia, mặt mũi sao mà đoạ lụng cả lên thế?

Cái Nga khều tay nhấc cô, nãy giờ mãi suy nghĩ nào có để được lời dạy nào của thầy vào đầu đầu mà biết thầy gọi. Bây giờ thầy dạy đến đâu còn không biết thì sao mà biết thầy gọi làm bảo nào? Đưa ánh mắt cầu cứu sang nhìn cái Nga, may mà nó hiểu ý cô nên ném cho cô quyền vờ của nó. Ngày thường cô luôn đứng trong top 5 của lớp nên hôm nay dù không nghe giảng nhưng để làm được bài này chắc cũng không quá sức với cô.

- Lớp phó học tập đâu, sao tôi gọi nãy giờ còn chưa đứng lên?

- Dạ, em đây ạ.

Bình thường thầy khá quý Hương nhưng với sự chậm chạp ngẩn ngơ vừa rồi của cô có lẽ thầy cũng có đôi chút khó chịu nên có lớn tiếng làm cô sợ. Lập cập đem theo sách của Nga lên bảng, bài này tuy không quá khó nhưng do vừa rồi không nghe giảng nên cũng khiến cô toát mồ hôi. May mắn thay cô đã hoàn thành bài tập 1 cách trọn vẹn nhất có thể.

Trở về chỗ ngồi cô mệt mỏi thả mình ngồi lên ghế, bên cạnh cái Nga cứ léo nhéo:

- Con nãy hôm nay làm sao thế, sáng thì áo quần buộc cả vào với nhau, giờ thì cứ như người trên mây vậy. Có chuyện gì mà tao chưa biết đúng không?

- Làm gì có chuyện gì đâu, mày cứ để ý quá nên thế ấy

- Mày biết mày rất tệ trong khoản nói dối hay không, tao biết mày từ khi coi chuông tắm mưa mày thấy đã bao giờ mày dối được tao chưa? Nhìn mặt mày mà bảo không có chuyện gì, khai mau không thì không yên với tao đâu.

- Ờ thì cũng có, nhưng mà...

- Hương đứng lên, đang trong giờ học mà lại ngồi nói chuyện hả? Có biết nãy giờ tôi đang nhận xét bài làm của em không? Ngồi học thì như trên mây, bây giờ lại còn nói chuyện.

Vừa nói thầy vừa lấy cây thước gõ gõ gõ xuống bàn vang lên những tiếng “cộc, cộc” khô khốc làm cho không chỉ cô mà cả cái Nga ngồi bên cạnh cũng phải tái mặt.

- Em xin lỗi thầy, em hứa từ nay sẽ không thế nữa.

- Em có còn nhớ mình là lớp phó học tập không mà lại ngồi nói chuyện trong giờ học. Từ giờ đến cuối giờ tôi phạt em đứng học để em ghi nhớ.

Nói xong thầy quay lên nhắc cả lớp:

- Cả lớp đã ai làm được bài số 5 chưa? Ai giải đúng bài này tôi cho 10 điểm đồng thời cộng thêm 1 điểm vào bài kiểm tra 15 phút ngày mai.

- Thầy ơi bài này khó quá, thầy gọi ý đi thầy – cả lớp nhao nhao.

- Khó thì mới treo giải thưởng chứ, cổ lên các em chỉ cần suy nghĩ 1 chút sẽ ra mà. Đừng quên các em là học sinh lớp chọn, tôi tin các em sẽ làm được.

Đó là thầy Nghĩa, thầy đảm nhiệm dạy môn Hoá cho lớp cô. Thầy tuy mới về trường nhưng khá khó tính trong việc học tập, với thầy học ra học chơi ra chơi, không bao giờ có khái niệm vừa học vừa chơi. Bình thường thầy có quý cô đến đâu thì với lỗi nói chuyện trong giờ học này thầy chắc chắn không thể nương tay rồi.

Chẳng hiểu sao lúc này cô lại nhớ đến hân, đúng rồi tất cả những xui xẻo ngày hôm nay của cô đều là do gặp hân mà ra. Báo hại cô làm sai bài hình khi kiểm tra toán 1 tiết, bây giờ lại bị phạt đứng học. Do hân cả, do hân là sao quá tạ ăm cô đây mà. Thù này cô nhất định phải trả.

- ***-----

Tại quán game Long ngồi mà cứ hất hơi liên tục, bực mình cậu chửi thề:

- Má nó đang hồi gay cấn mà đứ ả nào chửi mình làm mình mất tập trung thế này, kèo này mà thua thì tối nay ông ngồi nguyên rùa cái đứ ả nhắc đến ông cả đêm.

- Nói ít thôi cái thằng này, tập trung đi, mày đang kéo team xuống kìa, thua bây giờ.

Tiếng thằng Du bên cạnh gắt làm Long càng cảm thấy khó chịu hơn.

5 phút sau thật trái ngược với dự đoán ban đầu, hội của Long thua 1 cách nhục nhã, chỉ một phút xao nhãng không tập trung mà đội kia đã lật ngược kèo khiến cho team cậu thua thảm hại thế này. Mất 10 triệu vì thua kèo không phải vấn đề, mà vấn đề là cái danh bất bại của team “Hổ Chiến” đã bị đập đổ. Đập đổ vì 1 lỗi lằng nhằng, kì này chắc cậu chết ngộp trong sự cần nhận của lũ kia mất thôi.

- ***-----

Cùng lúc này ở trường tiếng trống tan trường vang lên, khép lại 1 buổi học dài lê thê với cô. Xếp sách vào cặp toan đứng lên thì bị cái Nga kéo giật lại:

- Ê ban nãy mày còn chưa nói hết, rốt cuộc hôm nay mày làm sao? Hay con ranh Huệ lại giờ trò gì với mày đúng không. Mẹ cái con này nhờ bố mày lấy mẹ nó nên mới được 1 bước lên tiền mà không biết điều gì cả. Sao mày không đánh bỏ mẹ nó đi, nhện thế để nó ngồi lên đầu lên cổ đây.

Xua xua bàn tay Hương nói:

- Không phải do nó đâu, đó hân đấy.

- Hân? lại mọc ra hân nào ở đây? Còn chuyện gì giấu tao nữa?

- Xếp sách đi còn về, rồi tao kể cho. Mày có nhớ tay Long khoá 11 mới chuyển về không?

- Nhớ, mày còn định tán nó còn gì?

- Tao mà thèm là do chúng mày thách tao nhé

- Uk thì thách, nhưng sao?

- Thì đấy, hôm qua tao có bảo mày là nghĩ cách tiếp cận hân đấy. Tao có mua 1 cái áo phông để đền cho cái áo mà tao làm đổ cafe vào hôm trước, đang loay hoay không biết lấy lí do gì hẹn gặp thì va vào hân ở hành lang.

- Thế thì liên quan gì đến việc mày ngồi học như trên mây. Hay nói chuyện lại thấy nó đẹp trai quá nên phải lòng rồi.

- Đẹp trai mà biến thái tao cóc cần, dù cho đàn ông trên thế giới này chết hết chỉ còn mình hân tao cũng không thèm phải lòng.

Hương giận dữ nói lớn khiến cho Nga cũng phải ngạc nhiên, trước nay cô vốn nổi tiếng là hiền lành nhỏ nhẹ. Hôm nay lại khó chịu như này chắc hân tên kia phải gây ra tội gì lớn lắm đây. Nga hỏi tiếp:

- Thế rốt cuộc là làm sao?

- Thì tao va vào nên làm rơi mất thẻ học sinh, hân nhặt được. Sáng nay không có thẻ thầy Hùng không cho vào trường.

- Bảo sao chào cô không thấy mày đâu. Bà Liên lại đến gặp thầy giáo xin cho mày vào à?

- Không tao gọi nhưng đi Liên không thấy nghe, đang ngồi đợi đi gọi lại thì gặp hân. Chả biết thế nào tao lại nghe theo rồi trèo tường chỗ cây nhãn sau trường vào, đã thế còn bị hân... hân... sờ mông

Nói xong cô xấu hổ chạy trước, Nga vội vàng đuổi theo:

- Thế sờ xong có làm gì nữa không?

- Không, điên à, cũng không hân là sờ mà là nó lấy tay đỡ cho tao trèo vào trong.

- Haha cái vụ này mà lan ra ngoài thì mấy anh trồng cây si mày chắc phải ức chết mất nhỉ?

- Mày có khép cái miệng này lại không, nếu như có thêm ai đó biết thì chỉ có mày bép xép thôi.

- Có vụ gì bí mật thế, người yêu có thể bắt mĩ với anh không?

Tiếng Long cọt nhà vang lên khiến cả Hương và Nga không rù mà cùng quay lại phía sau.

Không biết hán là ma hay là người nữa, ban nãy rõ ràng cô và Nga là người cuối cùng ra khỏi lớp, lớp cô lại nằm cuối hành lang, hán chui ở đâu ra đây? Nhìn thấy bàn mặt hán cô giật tím mặt kéo tay Nga rào bước đi trước.

Thế mà hán vẫn không buông tha cho cô còn cố tình nói lớn khiến lũ bạn phía trước phải ngoái cả lại nhìn:

- EM YÊU, CHỜ ANH VỚI.

Già vờ như không phải gọi mình, cô bước tiếp vì sợ ánh mắt soi mói của đám nữ sinh kia, sợ họ sẽ hiểu nhầm cô và hán có gì. Nếu thế thật thì những tháng ngày đi học của sau này cô sẽ mệt mỏi lắm đấy.

Cô nào biết hán là kẻ mặt dày, không thừa hán lại nhào tới cười nói rồi còn khoác vai, khiến cô chết lặng. Cái Nga bên cạnh thì cứ dụi mắt mấy lần, chắc nó không nghĩ mối quan hệ của cô và hán lại tiến triển nhanh đến vậy.

Nhưng thứ cô bận tâm bây giờ là ánh mắt hình viên đạn của đám nữ sinh kia, dường như họ có thể ăn tươi nuốt sống ngay lập tức.

Ai chả biết hán nổi tiếng đẹp trai, dù mới chuyển về trường chưa đầy 1 tháng nhưng đám con gái si mê hán chắc phải xếp 1 hàng dài, dài hơn cả học sinh lớp cô. Ngày mai, mà không ngay bây giờ thôi sẽ ối kẻ tức tối mà kiếm chuyện với cô cho xem.

- Đồ mặt dày, đồ sao quạ tạ, sao hôm nay anh cứ ám tôi thế. Anh muốn cái gì, hay anh cố tình để đám nữ sinh kia kiếm chuyện với tôi?

- Đừng có nói với tôi là cô quên sáng nay đã hứa gì nhé?

Cái tên chết bầm này, hán dám ghé vào tai cô thì thâm, hán cố tình cho đám người kia thấy cô và hán thân thiết với nhau đấy mà. Đã thế cô phải cho hán biết thế nào là chêu gẹo cô. Nghĩ là làm cô co chân húc mạnh bảo đùi dưới của hán khiến hán gục xuống ôm đùi đau đớn:

- Cô.. cô... sao cô dám?

- Nếu anh còn đụng vào tôi lần nữa tôi không biết mình sẽ làm gì hơn thế nữa đâu nhé. Rất có thể tôi sẽ húc cao lên chút nữa thế nên anh biết điều thì tránh xa tôi ra.

- Dù gì thì từ giờ đến cuối tuần cô vẫn phải là người yêu tôi theo đúng như giao kèo sáng nay.

- Nên nhớ chân tôi không có mắt đâu nhé.

- Cô nghĩ làm thế thì đám con gái kia sẽ tha cho cô sao? Tôi làm đau Crush của họ sẽ nặng lắm đấy.

Cái ghi cơ, cô vừa nghe thấy gì cơ “Cờ cờ rút” á? Đúng là cái loại ảo tưởng sức mạnh mà.

Cô lẻ lười đồng thời dơ nắm đầm ra dọa hán rồi co chân chạy thẳng ra cổng trường. Ban nãy đôi co với hán cô có thấy chú tư và cái Huệ đang đứng chờ ở đó. Không quên ngoái lại dặn cái Nga:

- Tao về trước đây, mai gặp buồn tiếp nhé.

Cái Nga đứng đó nãy giờ chứng kiến một màn đối đáp của 2 người mà chẳng hiểu chuyện gì xảy ra ở đây nữa. Bọn cô đang thách đố nó cura đồ anh chàng này cơ mà, sao bây giờ lại thành ra hán cầm cura thế này? Đúng là khó hiểu mà, nhưng thôi Hương nó chào về rồi cô cũng không nên đứng thêm ở đây làm gì nữa. Đứng cạnh hán lâu e rằng sẽ bị đám nữ sinh kia để ý mất.

Còn lại 1 mình hán vẫn đang ôm đùi đứng giữa hành lang. Bóng cô đã khuất sau cánh cổng kia mà con đau nơi đùi trái vẫn còn truyền đến khiến cho đôi lông mày của hán giật giật vài cái.

Hình ảnh 1 sói ca mạnh mẽ oai hùng hán xây dựng bấy lâu nay chỉ vì 1 cái đập của cô mà tan vỡ.

- Chúng ta sẽ còn nhiều chuyện đây dựa, cô nghĩ có thể thoát khỏi tôi dễ dàng khi mà đã bôi nhọ tôi thế sao? Xưa nay tôi chưa từng chấp nhận đám con gái nhưng với cô có lẽ là ngoại lệ. Cô cứ chờ mà xem, tôi sẽ vờn cô như vờn 1 con chuột.

Nói dòi hán cũng đảo bước đi mất.

- ***-***

Vội vàng mở cửa xe và ngồi xuống, vừa đóng cửa cô vừa nói:

- Xin lỗi chú tư hôm nay con bận chút nên ra trễ.

- Bận đóng đưa trai hả?

- Cô đừng có mà ăn nói linh tinh, tôi không có

- Không có sao? Thế vừa nãy ai ôm cô tình tứ thế.

Hán mới chỉ khoác vai cô mà qua miệng nó đã thành ôm rồi sao? Nhìn cái mặt đều già của nó cô hận bản thân mình không thể cho nó vài cái bạt tai.

- Cô nên lo chuyện của mình trước đi thì hơn. Đừng nên trêu tức tôi, con người ta khi nóng giận sẽ khó giữ bí mật lắm đấy.

Lần đầu tiên cô phản ứng mạnh mẽ thế nên cái Huệ có chút giật mình, trước đến nay dù nó có làm gì nói gì cô đều im lặng vậy mà hôm nay lại dám đe dọa nó. Nghiến răng, Huệ nói:

- Mày được lắm, để tao xem mày thì có gì tốt đẹp hơn tao

Thế mà cô lại bình thản nhắm mắt, dựa đầu vào ghế như đang thư giãn. Rõ ràng là cô đang nhện không muốn đôi co với nó vậy mà nó lại nghĩ là cô khinh nó rồi hậm hực với cô. Đúng là con điên.

Phía trên chú tư im lặng lái xe, đã quá quen với những cuộc tranh cãi như này nên chú Tư cũng chẳng bận tâm lắm. Lần nào cũng thế cứ hề ngồi cạnh nhau thì Huệ chắc chắn sẽ kiểm soát xối Hương, chú dù rất thương Hương nhưng phận lái xe làm sao dám lên tiếng. Chỉ mong tiêu thụ mạnh mẽ hơn để biết tự bảo vệ mình.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Về tới nhà đã thấy dì Liên đang ngồi ở phòng khách, bên cạnh còn có mấy chiếc túi đựng đồ, chắc dì mới đi mua sắm về. Thấy cô và Huệ đi học về dì gọi:

- Hai đứa vào đây, mẹ có cái này cho 2 đứa xem
- Mẹ lại mua đồ nữa hả, mới hôm qua phải gọi bà ve chai vào cho mấy tài đồ mẹ quên hả?
- Thì tại cho hết rồi không còn gì mặc nên mới phải mua thêm nè.
- Hết nói nổi mẹ luôn.

Nói rồi Huệ ngừng ngẩng lên tăng mặc kệ dì Liên, dù cho cô không thích cái tính nghiện mua sắm của dì nhưng cũng không tiện nói. Một tháng 30 ngày thì cũng phải đi mua sắm quá nửa, có khi mua về lại chán rồi lại gọi người ta tới cho. Trước đây bố cô cũng hay nói gì về việc tiêu sài mua sắm phung phí, nhưng dần dần ông cũng mặc kệ.

- Con lên phòng thay đồ rồi xuống sau đi nhé.
- Nhà có hai đứa con gái mà chả nhờ được cái gì, thiệt là bực mình mà.

Nghe dì lâu bâu nhưng cô cũng chỉ mỉm cười rồi nhẹ nhàng lên phòng. Tuy dì Liên không thể thay thế được mẹ đẻ của cô, nhưng dì không đối xử tệ với cô bao giờ. Hàng xóm vẫn nói là bố cô có phúc lắm mới lấy được 1 người vợ hai mà thương con chồng như dì. Cô thấy cũng đúng vậy nên dù cái Huệ có quá đáng thế nào cô cũng cố gắng nhịn để bố cô và dì không khó xử.

Thật ra thì cũng có lúc cái Huệ khiến cô muốn phát điên, cũng có lúc cô muốn trả đũa lại những trò chơi xấu của nó, hay chỉ đơn giản là cãi nhau tay đôi với nó để nó bớt cái tính hống hách kia đi. Nhưng suy nghĩ thiệt hơn thì có lẽ cô nhịn vẫn hơn, cãi nhau với nó xong rồi lại khó đối mặt. Biết đâu nó lại dờ nhiều trò xấu hơn thì sao, mà cãi qua cãi lại như thế thằng Vương thấy sẽ học thói xấu ấy mất. Dù Vương chỉ là em cùng cha khác mẹ nhưng cô lại thương nó nhất hơn nữa nó mới có 5 tuổi thôi, cái tuổi bắt đầu hình thành nhân cách con người. Cô muốn nó được lớn lên trong sự yêu thương đầm ấm nên chút âm ức này cô chịu có đáng là bao.

Ngày lấy bố về dì Liên cũng mong có 1 đứa con chung nhưng thà mãi mà không thấy gì cả. Bố cô dù ngoài mặt nói có 2 đứa con gái ngoan ngoan xinh đẹp rồi, có sinh được nữa hay không không quan trọng. Nhưng cô hiểu trong thâm tâm ông rất mong mỏi 1 đứa con trai, dù ông có giàu có, thành đạt đến đâu thì ông vẫn là 1 người Việt Nam. Mà người Việt Nam thì ít nhiều cũng bị ảnh hưởng bởi cái tư tưởng trọng nam khinh nữ, nhất là khi bố cô lại là con trai duy nhất trong nhà nên áp lực sinh con trai của ông bà nội lên gì khá nặng nề.

May mắn thay sau 5 năm chạy chữa đủ các thuốc thang, các bệnh viện lớn nhỏ thì dì Liên cũng hoài thai được cu Vương. Khi biết tin dì bầu con trai ông bà nội vui lắm, bố cô thì khỏi nói rồi, cũng đi như trứng mồng. Năm ấy cô vừa lên 10, biết tin sắp có em cô thích lắm. Chỉ có duy nhất cái Huệ là không vui, có lần cô nghe thấy nó nói nó mong em sẽ chết đi, nó không muốn em xuất hiện trên đời, vì có em rồi mẹ không còn quan tâm đến nó nữa. Cô cười vì cái suy nghĩ ấu trĩ của của nó, cô chạy lên mách với bố và dì Liên. Dì đã nổi giận, lần đầu tiên kể từ khi lấy bố cô thấy dì tức giận đến vậy. Hôm ấy nếu không có bố và vú ở nhà chắc dì đánh nó chết mất, dì còn phạt nó 1 tháng không được ra ngoài trừ những lúc đi học. Một tháng ấy dì cắt hết quà bánh và tiền tiêu vặt của nó.

Nó vốn không ưa nay lại càng ghét cô hơn, nó bày trò ăn cắp tiền rồi đổ lỗi cho cô. May mà có vú mình oan cho cô, không thì hôm đó không biết cô sẽ ra sao. Rồi nó còn giấu sách vở và lên cật rách đồng phục đi học của cô khiến cho cô ngày hôm đó phải nghỉ học. Dì Liên biết chuyện càng giận, càng phạt nó nặng. Mà như thế thì sự uất hận của nó dành cho cô càng lớn, một vòng luân quần như thế cuối cùng người khổ nhất lại là cô.

Thế nên cô tự nhủ từ nay nó làm gì nói gì cô đều coi như không hay không biết để đối lại sự bình yên cho cô. Đối lại 1 môi trường sống tốt cho cu Vương, đối lại sự vui vẻ và hạnh phúc cho cả gia đình thì cô chịu thiệt chút vậy.

Giờ này cu Vương ở trường có lẽ đang nghỉ trưa, cô nhớ nó quá, thứ 6 tuần trước đi học về nó được ông nội đón sang đó chơi, đến sáng nay dì Liên qua đón rồi đưa tới trường luôn. Mới có mấy hôm không gặp mà cô nhớ nó không chịu nổi, chiều nay đi học về cô phải ôm nó thật chặt, phải hít hà cái mùi da thịt non non của nó cho thoải thích mới được.

Ăn xong cơm trưa cô lại về phòng nghỉ ngơi để chiều còn đi học, cố gắng chợp mắt 1 chút mà không sao ngủ nổi. Cái hình ảnh hằn còng mình ôm đùi đau đớn khiến cô phá lên cười, cho đáng đời hần. Chiều nay cô sẽ phải đối mặt với không ít ánh mắt soi mói đây mà.

Nghĩ đi nghĩ lại thì chẳng nào cũng bị đám nữ sinh ấy ghét rồi, thù này mà không trả thì cô quá dễ dãi với hần rồi. Hần thích cô là người yêu ấy gì, được thôi, nhân cơ hội này cô sẽ khiến hần yêu cô rồi sau đó đá hần như đá 1 quả bóng. Tưởng tượng ra cái cảnh hần sẽ quý gồi lụy tình cô mà cười không khép nổi miệng.

Anh thích chơi, tôi sẽ chơi tới cùng. Anh nổi tiếng đào hoa, nổi tiếng thay người yêu như thay áo thì tôi sẽ dạy cho anh biết thế nào là yêu thật lòng, còn khuyến mại thêm cảm giác đau đớn khi bị thất tình nữa.

Đúng là tuổi trẻ hào phóng, luôn nghĩ là mình đúng mình giỏi, chỉ vì 1 chút nông nổi mà cả hai phải trải qua biết bao thăng trầm

- - - * - - -

Ở khu trung cư Golden Westlake có 1 bà mẹ đang ngóng con, hết đi lại bà lại ra mở cửa xem có thấy bóng dáng con trai không. Trường con bà tan lúc 11h vậy mà giờ là 12h30 vẫn chưa thấy về, hôm nay ông Johnathan về có lẽ nó giận ông nên không về nhà. Từ ngày hiểu chuyện đến nay lần nào ông về Việt Nam nó cũng kiểm soát bỏ ra ngoài.

Nhiều lần khuyên răn nhưng con trai không được, bà bắt lực gào lên:

- Rút cuộc trong đầu mày nghĩ gì, mày muốn gì hả con? Hay mẹ phải chết đi mày với vừa lòng, con ơi là con.

Cậu chỉ nhàn nhạt đáp:

- Nếu ông ta thương thì sẽ cho mẹ 1 danh phận đáng hoàng, hoặc chí ít cũng không cấm chúng ta làm phiền đến cuộc sống của ông ta khi trở lại Pháp. Đằng này ông ta chỉ muốn chúng ta là cái bóng núp sau lưng ông ấy, sự tồn tại của mẹ những người thân của ông ta đâu biết. Vậy thì mẹ cứ cố gắng vì cái gì, nếu là vì tiền con sẽ nghỉ học đi làm nuôi mẹ. Rồi xa ông ta đi mà mẹ.

Cậu còn nói nếu bà muốn cậu là 1 đứa con ngoan thì là ông ta phải cho bà 1 danh phận đáng hoàng, 2 là mẹ cậu phải cắt đứt hoàn toàn với ông ta.

Mẹ cậu chỉ khóc mà lắc đầu, cậu biết bà sẽ chẳng thể buông tay, bao năm qua bà vẫn cố chấp như vậy. Bà còn nói là nói bà hi sinh vì cậu, bà chấp nhận cuộc sống lặng lẽ như 1 cái bóng là để cho cậu 1 cuộc sống sung sướng. Bà trách cậu không biết thương bà, không hiểu cho suy nghĩ của bà.

Cậu gần như hét lên mà rằng:

- Con chưa bao giờ yêu cầu mẹ phải hi sinh cho con bất cứ thứ gì. Con chỉ cần mẹ sống tốt cho cuộc đời của mẹ, còn cuộc đời của con con sẽ tự lo. Mẹ đừng áp đặt suy nghĩ của mẹ lên con, đã bao giờ mẹ hỏi xem con thật sự cần gì chưa. Hay vì sự hèn nhát cái tình yêu mù quáng của mẹ mà mẹ đổ cho rằng mẹ hi sinh vì con? Con đã bao giờ cần điều đó chưa?

Bà gần như ngất lịm, bà đã sai khi hi sinh cho con trai mình hay sao? Bà bắt lực thật sự bất lực quá rồi.

Thế nhưng bà đau biết có những lúc cậu khao khát được bỏ công kênh trên vai, thêm 1 lần được ông ta đưa đi công viên như thế nào.

Cậu nhớ có lần cậu bị ốm phải nhập viện điều trị gần 1 tháng, khi ấy 1 cậu nhóc 7 tuổi như cậu nào biết gì? Cậu nhớ bố, muốn được bố chơi cùng như các bạn khác cùng phòng nên đã một mực bắt mẹ gọi điện cho ông ta. Mẹ cậu vì thương con nên đã gọi cho ông, cậu vui mừng khi thấy đầu dây bên kia bắt máy, tiếng bố còn chưa kịp cất lên đã nghe thấy ông ta mắng mẹ xối xả. Cái chất giọng ngong ngiêng lớn lớn cùng những lời lẽ mắng mỏ, xúc phạm vì ông ta sợ ảnh hưởng đến gia đình ông ta bên ấy mãi mãi ghim sâu và tâm trí cậu.

Cậu ghét việc mẹ con cậu cứ mãi tồn tại trong bóng tối phía sau cuộc đời ông ta bao năm qua. Cậu thương bà, làm gì có người đàn bà nào không mong có 1 gia đình hạnh phúc, có 1 người chồng biết yêu thương mình. Làm gì có ai không muốn được khoe lên mình chiếc váy cưới lộng lẫy, được 1 danh phận rõ ràng đâu cơ chứ. Vậy nhưng vì yêu mù quáng bà vẫn chấp nhận làm kẻ bên lề của gia đình người ta, rồi bà lại lấy lý do rằng đó là hi sinh để cho cậu có cuộc sống tốt.

Cái cuộc sống mà cậu cần không phải là cuộc sống hiện tại bà dành cho. Cậu hận bà nhưng lại càng thương bà hơn, người phụ nữ Việt Nam đến bao giờ mới biết trân trọng giá trị của bản thân mình. Còn bao nhiêu người ngoài kia phải sống cuộc sống như mẹ con cậu?

Ông ta sợ mẹ con cậu làm ảnh hưởng đến vậy tại sao còn sinh ra, tại sao còn để cậu tồn tại trên đời này làm gì?

Như mọi lần bố cậu sẽ về Việt Nam khoảng 2 3 ngày, giải quyết xong một số công việc quan trọng ông ta sẽ đi. Nhanh thì tháng sau lại về, chậm thì vài tháng hay nửa năm chẳng biết nữa. Bây giờ công nghệ tiên tiến người ta có thể giải quyết công việc qua internet nên khi nào có việc quan trọng thì ông ta mới bay sang để giải quyết. Thời gian chính ông ta dành cho công ty mẹ và gia đình họ pháp của ông ta ở bên kia.

Cũng có lúc cậu nhớ ông ta quay quắt, mong ngóng được nhìn thấy ông ta, nhưng khi nhìn thấy mẹ cậu lập tức gạt bỏ cái suy nghĩ ấy. Cậu mong 1 ngày mẹ cậu hiểu ra rằng cuộc sống của cậu chỉ cần hai mẹ con vui vẻ với nhau là đủ đâu cần đến ông ta.

Hôm nay vừa vặn cũng là sinh nhật tuổi 17, ông ta nói nhớ cậu nên muốn cùng cậu và mẹ tổ chức 1 sinh nhật đầm ấm và ý nghĩa. Sinh nhật chỉ có 3 người bọn họ, vẫn là sợ người ngoài biết đến sự tồn tại của mẹ con cậu. 16 năm qua cậu cũng quá quen với việc không có mặt ông ta trong ngày sinh nhật rồi. Hôm nay có hay không có ông ta cũng thế, cậu vẫn uống rượu 1 mình.

Nếu như hôm nay ông ta không về có lẽ cậu sẽ không buồn đến thế, cậu còn dự định mời đám bạn và cả cô gái ấy tới nay tới mừng sinh nhật nữa. Ban đầu cậu cũng chỉ định trêu gẹo vì thấy cô xinh, nhưng càng tiếp xúc càng thấy cô thú vị. Ở cô có 1 cái gì đó khác hẳn với đám con gái vẫn vây quanh cậu hàng ngày. Cô khiến cậu thấy tò mò và thú vị mỗi lần nói chuyện, xinh xắn, có duyên, thú vị là những gì cậu cảm nhận được ở cô hiện tại. Có lẽ cậu không hề nhớ rằng hôm nay cậu đã nghĩ đến cô gái ấy cả chục lần rồi...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Chiều nay được mặc đồ tự do nên cô tự đi xe tới trường, vừa đi vừa lo không biết có bị đám nữ sinh kia làm khó không. Vào trường cô đã đi rất cẩn thận, nhìn trước ngó sau rồi mới dám bước, thế mà vừa bước chân khỏi bãi gửi xe đã ăn trọn 1 chậu nước. Cô biết là sẽ rơi vào tầm ngắm của những người hâm mộ hần, biết sáng nay hần đã khiến cô đắc tội với kha khá nữ sinh trong trường. Chỉ là cô không nghĩ mình bị nặng nề như thế này.

Toàn thân cô ướt nhẹp, mái tóc dài được cô cột đuôi ngựa phía sau ót đang nhỏ tong tong nước. Bộ quần áo do bị ướt đang dính chặt lên thân thể cô làm lộ ra những đường cong hoàn mỹ chết người khiến cho đám nam sinh trong trường đi qua đều phải ngoái lại nhìn với ánh mắt thêm thưởng.

Rất nhiều học sinh qua lại, họ tò mò có, thêm thường có và cả ánh mắt ghen tị của đám nữ sinh khác dành cho cô cũng có. Phía trước có 3 chị khóa trên tiến lại, nhìn thôi cô cũng biết họ là ai, họ nói tiếng ngỗ nghịch trong trường. Nhất là người đứng ở giữa, chị ta tên Nguyệt nhưng trái ngược với sự dịu dàng của anh trắng chị ta cực kì ghê gớm. Nghe nói bố chị ta làm bộ trưởng 1 bộ nào đó, gia đình khá giả thế và quyền lực. Có lẽ vì thế mà chị ta hống hách, tự cho mình cái quyền làm nhục người khác khi thấy không vừa mắt. Ở trường có rất nhiều nữ sinh từng bị chị ta dẫm mặt, thậm chí cả những chị khóa trên cũng có người từng bị chị ta đánh chỉ vì “đám nhìn đều chị ta”.

Cô không hiểu khái niệm nhìn đều là như nào, ở trường cô cũng cố gắng hết sức tránh va chạm với đám người như chị ta. Nhưng hôm nay những gì chị ta gây ra cho cô thật quá sức tưởng tượng. Dơ tay vuốt đi chỗ nước còn vương trên mặt cô toan bước đi thì bị chị ta chặn lại:

- Hôm nay lần đầu nên là nước sạch, nếu còn có lần sau tao không biết mày sẽ được tắm nước gì đâu.

- Chị nói thế là có ý gì?

- Ý gì tao nghĩ mày phải hiểu hơn tao chứ. Cả trường này ai không biết tao với Long là 1 đôi vậy mà sáng nay mày lại dám ve vãn cậu ấy.

Cô đang được nghe cái gì thế này, đúng là ban đầu cô có cá cược với đám bạn tán tỉnh hần, nhưng chuyện sáng nay là do hần cố tình gây ra mà. Nghĩ đi nghĩ lại cô vẫn không biết sáng

nay cô có chỗ nào tán tỉnh hân.

- Chắc có gì đó hiểu lầm ở đây, em và hân ta không có gì cả.

- Mày định trêu tao đấy à, chính mặt tao nhìn thấy sáng nay mày và cậu ấy cùng trêu tròng vào, tao đã cố gắng bỏ qua cho mày lần đó. Vậy mà đến lúc về mày lại cố tình khoác vai rồi đóng đũa thì thâm cùng nhau. Không phải mày đóng đũa thì là gì, NÓI MAU.

- Nếu thế thì em nghĩ tốt nhất chị nên về hỏi lại người yêu chị.

- Có phải mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ phải không con ranh?

Nói rồi chị ta lao đến túm tóc cô, lúc này đám đông vây quanh cô ngày 1 nhiều nhưng hình như không một ai có ý định giúp đỡ cô. Cứ thế chị lôi cô đến cạnh bể nước của trường, đám tóc bị chị ta nắm da đầu đã trở nên tê cứng cả lại thì nghe chị ta nói:

- Hi vọng đây là lần cuối cùng tao phải nhắc nhở mày tránh xa Long.

Cứ thế chị ta nhấn đầu cô xuống bể nước, tay chân cô vùng vẫy loạn cả lên nhưng không thể làm gì bởi 2 người đi cùng chị ta lao đến giữ cô. Dáng người chị ta to khỏe một mình cô làm sao đâu lại, huống hồ bọn họ cùng lúc 3 người ức hiếp cô. Tưởng chừng như cô sắp ngạt thì được chị ta kéo lên, bỗng nghe có ai đó quát lớn:

- TRÁNH RA, CÁC NGƯỜI TRÁNH CẢ RA.

Giọng nói đó quen quá, cố gắng mở mắt nhưng mà dòng nước từ lớp tóc mái cứ chảy xuống nhoe cả mắt cô. Người đó tiến lên gạt cô từ tay chị ta, lúc này cô mới nhìn rõ người đó là Long. Hân là người gián tiếp gây nên cho cô chuyện này, bây giờ lại là người cứu cô, cô đang rơi vào hoàn cảnh gì thế này.

Hất mạnh tay hân ra cô quát:

- Các người buông tôi ra, để cho tôi yên. Tôi đã làm gì mà các người hành hạ tôi như thế này? Còn anh, tên khốn, chính anh khiến tôi phải khổ sở như thế, anh hài lòng chưa?

Không để tâm đến lời nói của cô hân nhìn về phía Nguyệt nói:

- Cậu đang làm gì thế Nguyệt?

- Minh... Minh chỉ muốn giúp cậu thôi mà, cô ta định tán tỉnh cậu, mình sợ cậu bị làm phiền nên muốn giúp cậu cắt đuôi thôi.

Trái ngược với vẻ hùng hồn ban nãy, giờ đây khi nói chuyện với Long chị ta lại có phần ấp úng. Phải rồi, ai không hiểu về Long chứ chị ta thì hiểu rất rõ. Chị ta từ nhỏ đã lớn lên cùng Long, bên cạnh toà chung cư của Long là căn biệt thự của nhà Nguyệt. Ngày nhỏ chị ta hay được bà giúp việc dẫn sang sân chung cư chơi với đám trẻ con bên ấy. Ngày ấy chị ta rất thích chơi trò cô dâu chú rể cùng Long, lớn lên 1 chút do Long hay đánh bạn liên tục phải chuyển trường nên đã không học cùng nhau. Dù vậy mỗi khi tan học hay rảnh rỗi là chị ta lại đi kiếm Long để chơi cùng. Ở chung cư có rất nhiều đứa trẻ tầm tuổi Nguyệt, trai gái đủ cả nhưng Nguyệt nhất quyết chỉ chơi với 1 mình Long. Chị ta nói với lũ trẻ ở chung cư rằng chị ta thích Long, sau này lớn nhất định sẽ lấy Long làm chồng.

Vậy nên khi Long chuyển về cùng trường chị ta vui mừng lắm, còn đòi bố chị ta xin sang lớp Long học. Chị ta muốn khẳng định chủ quyền với Long, bất kể ai có ý định tiến gần phong chị ta đều xử đẹp. Ở trường có rất nhiều người mến mộ Long, nhưng do kiêng dè chị ta nên cũng chỉ âm thầm thích chứ cũng không dám tới gần. Sáng nay hân lại công khai khoác vai cô như thế khó tránh khỏi chị ta nổi điên mà.

Long rất ghét ai xen vào việc của cậu, càng ghét hơn là việc bị người khác quyết định cuộc sống của mình. Dù thế nhưng những lần trước chị ta cảnh cáo đám nữ sinh tán tỉnh Long, cô kẻ còn bị chị ta đánh cho thâm hơn Hương bây giờ, Long biết nhưng không bao giờ ra mặt. Chỉ nhắn tin bảo Nguyệt đừng đi quá xa. Vậy mà lần này cậu lại chạy tới giúp Hương khiến cho chị ta thấy khó chịu.

Chỉ tội nghiệp cho cô phải gánh chịu, bây giờ đang là cuối thu dù cho trời còn nắng nhưng cơ thể cô ngấm nước khiến cô lạnh run, đôi môi cũng dần trở nên tái nhợt. Bất giác người cô run lên, tất cả những thay đổi của cô đều lọt vào mắt hân. Nhẹ nhàng cởi chiếc áo sơ mi của mình khoác lên người cô hân nhẹ nhàng nói:

- Tien đây mình cũng nói luôn, đây là Hương, người yêu mình, chuyện ban nãy coi như hiểu nhầm. Từ bây giờ hi vọng cậu sẽ không làm khó Hương.

- Mình biết cậu giận mình nên nói thế thôi đúng không. Mình hứa từ nay sẽ không bao giờ làm những gì cậu không muốn nữa. Chúng ta về lớp nhé.

- Cậu về trước đi, mình có việc muốn nói với Hương

- Cậu,... cả trường ai chẳng biết mình với cậu là 1 cặp, cậu đừng giận mình nữa... từ nay mình sẽ không đụng đến cô ta nữa. Minh xin lỗi, cậu về lớp cùng mình đi mà.

Chị ta dịu dàng cầm tay Long nhưng cậu hất ra nghiêng rằng nói:

- Chỉ có mình cậu nghĩ thế thôi còn mình chỉ coi cậu là bạn, cậu nhớ cho kĩ Hương mới là người yêu mình. Nếu sau này Hương còn bị tổn thương dù chỉ là 1 sợi tóc, bất kể là do ai gây ra mình cũng đều hỏi tội cậu.

Cái tên điên này hân nói gì vậy, hân định biến cô thành kẻ thù của chị ta hay sao mà nói thế. Hôm nay cô đã đủ thâm lắm rồi, cô chỉ muốn vui về đi học, không muốn dính dáng gì tới chị ta cả. Dù cho cô có ý định cá cược với lũ bạn sẽ tán tỉnh hân, nhưng cô chỉ định làm trong âm thầm chứ không phải công khai thế này. Định lên tiếng phản bác thì đã bị hân nắm tay kéo đi. Bỏ lại sau lưng đám đông đang tò mò và con giận dữ của Nguyệt, hân kéo cô đến phòng tập thể dục.

Giờ này là đầu giờ chiều nên chẳng có ai, ngoài kia cô còn có chút ánh nắng sưởi ấm, vào trong phòng không còn ánh nắng khiến hai hàm răng của cô va vào nhau liên tục.

- Nhà cô ở đâu để tôi đưa cô về thay đồ.

- Sắp vào học rồi, tôi tự lo được. Phiền anh từ nay tránh xa tôi ra 1 chút, anh gây cho tôi bao nhiêu rắc rối đây là đủ rồi, tôi không muốn làm kẻ thù của chị ta cũng như đám nữ sinh ngoài kia đâu.

- Chỉ cần là người yêu của tôi sẽ chẳng có kẻ nào dám động vào cô.

- Anh đang nói nhảm cái gì vậy, làm ơn tỉnh lại đi. Tôi là người yêu của anh khi nào?

- Sáng nay

Thật hết nói nổi cái tên này, gỡ chiếc áo mà ban nãy hấn khoác cho cô, ném thẳng vào người hấn cô mở cửa đi ra thì bị hấn giữ lại.

- Cô đi đâu

- Dĩ nhiên là tôi trở về lớp học rồi, không lẽ đứng đây nghe anh nói nhảm sao?

- Cô định ngồi học với bộ dạng này?

- Chẳng phải bộ dạng này của tôi là do anh ban cho hay sao? Sao nào có gì mà không...

Cô phải bỏ dở câu nói khi cúi xuống nhìn bản thân, quần áo ướt nhẹp dính chặt vào cơ thể phò ra tất cả những gì mon mồn nhất của 1 cô gái mới lớn. Chiếc áo trắng đồng phục không đủ dày để che chắn cho cơ thể cô. Lấp ló phía sau lớp áo ấy là bộ ngực đầy đặn đang phập phồng theo từng nhịp thở của cô, ôm trọn lấy bộ ngực là lớp áo lót ren màu nude. Đồ mặt cô vội kéo chiếc cặp lên phía trước để che đi, chiếc cặp bị cô dốc khiến chút nước bên trong nhỏ không ngừng xuống sàn.

Hấn đắc ý nói:

- Người cô cũng đẹp đấy, thôi cứ mạnh dạn về lớp mà ngồi, đảm bảo đêm nay về ồi thẳng mơ thấy cô mà xị máu mũi cho xem.

- Đồ... cái đồ điên.

- Sao nào cô bảo cô muốn về lớp học mà, đi đi, xin mời.

Hấn mở rộng cửa còn làm bộ dơ tay mời cô bước đi, xấu hổ cô lấy cặp dằng vào đầu hấn rồi chạy xuống cuối phòng đứng núp sau bao cát tập luyện.

Hấn pha lên cười:

- Có gì mà phải ngại, những thứ của đám con gái bọn cô tôi còn miêu tả lại được cơ, có muốn nghe không?

- Đồ chết bầm, đồ biến thái, anh cút đi. Tôi sẽ ở đây một mình bao giờ khô hết quần áo thì ra.

- Nếu cô muốn ốm thì cứ tự nhiên.

- Không khiến anh lo

Nhìn bộ dạng gịen dỗi của cô hấn quả thực muốn trêu đùa, nhưng hấn sợ trêu quá sẽ khiến cô khóc. Đôi mắt cô lúc này ướt ướt chẳng rõ là nước mắt hay là do nước từ trên đầu cô chảy xuống. Hấn dịu giọng:

- Thôi thế này, cô bị như thế cũng 1 phần là do tôi. Bây giờ cũng vào học rồi, chờ 1 lát cho các thầy cô lên lớp hết tôi sẽ dẫn cô trèo ra ngoài. Xe tôi gửi ngoài quán, đích thân tôi sẽ đưa cô về tận nhà coi như chuộc lỗi được chưa?

- Sao không đi lối cổng chính mà lại phải trèo ra.

- Cô muốn ban giám hiệu mời chúng ta lên viết bản tường trình hà. Vụ vừa rồi chắc chắn đã đến tai thầy cô, chỉ là còn sớm thầy cô chưa đến hết nên chưa có ai bắt gặp mà thôi. Tốt nhất nên trèo ra tránh rắc rối một người.

- Trèo chỗ sáng nay hà, vậy... vậy có...

Hấn biết tông cô muốn hỏi gì mà.

- Có sờ móng không ấy gi? Nếu cô tự leo được thì đơn giản thôi, còn không thì tôi đành chịu thiệt thòi 1 chút vậy.

Người thiệt thòi phải là cô mới đúng chứ, cái tên này đầu óc có vấn đề đấy mà. Nhưng hấn nói đúng, cô lạnh lắm rồi không thể chịu thêm nữa, cổng chính thì chẳng thể đi. Đành nhắm mắt nghe lời hấn vậy.

Hấn ném cho cô chiếc áo sơ mi ban nãy, cô khoác vội rồi lững thững đi theo hấn. Từ phòng tập thể dục ra chỗ góc sân ấy chỉ 1 đoạn ngắn, nơi này khá khuất nên không ai chú ý. May mắn là chiều nay cô không mặc áo dài và đi dép cao gót như ban sáng. Cây cột điện phía trong cũng có nhiều khắc nên cô có thể tự trèo ra ngoài mà không cần đến hấn. Khi cô nhảy xuống do bị mất đà nên ngã nhào ra khoảng đất trống, người cô vốn đang ướt nay lại dính đất bản nhìn đến thê thảm.

Bộ dạng này của cô mà ra đường lớn sẽ có nhiều người tò mò vậy nên hấn bảo cô đứng đó đợi hấn đi lấy xe rồi sẽ vòng tới đón cô. Đẳng nào thì chiều nay cô cũng chẳng thể vào học, hấn sẽ chờ cô về thay đồ rồi chiều quay lại trường lấy xe vậy.

Cả đoạn đường về nhà chẳng ai nói với ai câu nào, hấn thì cố gắng đi chậm nhất có thể vì sợ đi nhanh cô càng lạnh hơn. Còn cô thì lại mong hấn đi thật nhanh để tránh ánh mắt dò xét của những người đi đường.

Về tới nhà chẳng kịp cảm ơn, cô mở cổng chạy vội lên phòng, may mà vú nắm đang mài làm gì đó phía sau nên không thấy bộ dạng của cô. Cô không muốn vú lo lắng, càng không biết phải nói với vú thế nào về chuyện này. Lên tới phòng cô mới nghe thấy tiếng hấn rõ ga phóng đi, lấy vội bộ quần áo rồi vào phòng tắm ngâm mình trong nước nóng. Hi vọng cô sẽ không ốm, càng hi vọng chuyện hôm nay sẽ lảng xuống.

Thế nhưng trái ngược với mong đợi của cô, clip cô bị Nguyệt đánh đã tràn lan trên mạng. Chẳng hiểu ai đã quay lại và tung chúng lên trang web của trường cô. Nhà trường yêu cầu cô làm bản tường trình và mời phụ huynh lên làm việc. Cô biết ăn nói sao với mọi người đây?

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Khi nghe di Liên gọi điện, ông Văn rất buồn, với ông cô luôn là đứa con gái ngoan ngoãn không phải lo lắng nhiều, sự việc lần này chắc chắn khiến ông thất vọng lắm. Sáng sớm hôm sau ông đã bay từ Đà Nẵng ra để cùng cô đến trường.

Trong lúc cô và Nguyệt cùng 2 người bạn nữa của chị ta ngồi viết bản tường trình thì bố cô nói chuyện riêng với thầy hiệu trưởng. Không biết hai người nói chuyện gì mà khi trở ra thấy nét mặt bố cô khá giận dữ. Thầy hiệu trưởng vội vàng gọi Nguyệt ra cảnh cáo mấy câu rồi tiến đến chỗ cô.

Thầy nói theo quy định của nhà trường thì cô sẽ bị nêu tên trước toàn trường vào sáng thứ 2 tuần tới, nhưng vì là lần đầu phạm lỗi nên chỉ nhắc nhở nhẹ nhàng, nếu còn tái phạm chắc chắn sẽ bị phạt thật nặng. Thầy cũng nhắc tới việc học tập của cô, khen ngợi cô điểm đầu vào cũng như thành tích học tập đều tốt. Thấy hi vọng cô sẽ giữ vững được thành tích ấy suốt 3 năm cấp 3 và thậm chí là sau này khi lên đại học nữa. Cô chỉ biết vâng dạ rồi cảm ơn thầy.

Chỉ có 1 điều lạ là cô và 2 người kia đều phải mời phụ huynh, chỉ riêng Nguyệt có lý do phụ huynh bận nên không phải mời tới trường, nhà trường sẽ trao đổi qua điện thoại. Chị ta rõ ràng là người gây chuyện vậy mà chị phải viết bản tường trình rồi ung dung về lớp. Khi đi qua cô chị ta còn cố tình huých mạnh vào bả vai cô, thầy hiệu trưởng cũng đứng đó nhưng lại chẳng hề lên tiếng.

Sau khi nói chuyện với thầy hiệu trưởng xong thì bố cô về, cô trở lại lớp học. Khi đi qua dãy phòng học lớp 11 cô có nhìn thấy hân, cô cố tình đi thật nhanh qua hân vì bây giờ đối mặt sẽ chẳng biết nói gì. Vừa lướt qua đã bị hân gọi giật lại với cái giọng ra lệnh đáng ghét:

- Ra kia tôi có chuyện muốn nói.

Cái tên điên này hân nghĩ hân là ai mà cô phải nghe lời chứ, bao nhiêu dây rắc rối của cô còn chưa đủ khiến hân hài lòng hay sao? Cô chẳng thèm đáp lời mà đi tiếp, đến khúc rẽ sang dãy nhà của khối 10 thì bị hân giữ lại:

- Tôi không nghĩ là cô bị điếc đâu.

- Thà ra, tôi còn phải về lớp.

- Tôi đã nói là tôi có chuyện cần nói còn gì, mà sao người cô nóng thế? Ồm đúng không?

Vừa nói hân vừa dơ tay định sờ chán cô thì bị cô hất ra

- Tôi làm sao thì liên quan gì đến anh cơ chứ, tôi mệt lắm rồi, tôi đi đây.

Mới hôm qua cô còn tươi vui nhí nhảnh mà hôm nay nhìn cô như 1 cành hoa héo, thiếu sức sống. Làn da nhợt nhạt, giọng nói lộ rõ vẻ yếu ớt, chắc tại hôm qua mặc đồ ướt lâu quá nên cảm lạnh. Ngược lên nhìn cái dáng đi mệt mỏi của cô phía trước chẳng hiểu sao tìm hân có 1 chút gì đó xót xa.

Trở về lớp hân nói với Nguyệt phía bên cạnh:

- Long ra ngoài có chút việc, có gì quan trọng thì gọi nhé

- Nay sắp vào lớp rồi còn đi đâu. Nay tiết thầy Hùng đấy, khó nhằn lắm

- Khó nhằn mới phải dặn chứ, không thì cần chó gì.

Nói rồi hân móc ví đi mất. Ra khỏi trường hân đi vội vào hiệu thuốc mua thuốc cảm còn không quên rẽ sang quán tạp hoá bên cạnh mua thêm chai nước suối, sữa và bánh mì cho cô. Xong xuôi hân vội vàng quay trở lại trường, hi vọng sẽ kịp đưa cho cô trước khi vào lớp.

Thế nhưng hân cứ định tiến tới lớp cô thì lại quay lại, biết nói gì với cô, nói với tôi nên cô bị ốm nên mua thuốc à, hay là tôi lo cho cô. Ngoài những người thân của mình hân chưa bao giờ làm thế này với ai cả. Giờ này mà đưa cho cô kiểu gì cũng bị lũ nhóc lớp cô soi mói, tin này mà đồn ra ngoài thì cái danh “coldly boy” của hân sẽ tan biến như bong bóng xà phòng.

Thoảng thấy bóng dáng thầy Hùng ở sân trường hân co giò chạy về lớp. Tieten tay ném luôn túi bánh mì cho Nguyệt, chị ta tưởng Long mua cho mình nên mừng ra mặt.

- Sao cậu biết sáng nay tớ chưa ăn gì mà mua, tốt bụng thế. Bánh mì này, nước này cả sữa nữa chứ. Mà sao lại có cả thuốc thế này, tớ có ốm đâu. Thôi chết rồi hay cậu bị làm sao, người khó chịu ở chỗ nào? Đưa tớ xem nào.

- Ăn đi nói nhiều thế, chắc bà béo bỏ nhầm thôi.

- Quái nhì quán bà béo hôm nay bán cả thuốc à, tớ không biết đấy, hay bà ấy định uống thấy cậu đến mua mừng quá bỏ cả vào.

Tiếng Nguyệt cứ kéo néo bên cạnh nhưng cậu chẳng để vào tai câu nào, thầy Hùng cũng vừa bước vào lớp. Thấy tỏ ra khá ngạc nhiên khi hôm nay cậu đã ngồi cuối lớp. Mọi lần tuy cậu không dám trốn tiết của thầy nhưng đa phần là đều vào muộn, thầy vào lớp rồi cậu mới lững thững đi vào. Hôm nay cậu lại vào trước cả thầy còn ngoan ngoãn không hề nói chuyện hay nghịch ngợm thì quả là sự lạ.

Thầy nào biết cậu ngồi im vì đang mãi lo cho ai kia, tâm trí cậu giờ chỉ toàn hình bóng của người ta. Thật tình cậu chỉ mong mau mau hết giờ để còn chạy qua ngõ xem tình hình cô thế nào rồi.

Chợt giật mình cậu làm bầm: “thế quái nào mình lại lo cho cô ta nhì, đúng là điên rồi mà”. Cái Nguyệt ngồi bên cạnh lại cứ nghĩ Long đang nói về mình nên từ từ cười mỉm. Túi bánh mì Long đưa nó nâng niu chẳng nỡ ăn bất cứ thứ gì.

Cuối cùng thì tiếng trống hết tiết cũng vang lên, cậu chạy vội ra ngoài tiến về phía dãy nhà khối 10. Khi đi qua lớp cô không quên ngoái đầu nhìn vào, cô ngồi ngay dãy ban đầu nên chỉ cần liếc mắt là đã thấy. Có một mối nắm gục xuống bàn, ánh mắt hân khi chạm vào thân ảnh ấy lộ rõ vẻ xót xa.

Cứ thế cậu đi thẳng ra phía sau trường, tiến vào phòng tập thể dục. Vừa rồi có lớp học ở đây nên mọi thứ khá lộn xộn, không còn sắp xếp giống như hôm qua lúc hân kéo cô vào đây nữa. Thế nhưng hân vẫn có thể mường tượng ra cô đang đứng núp sau bao tải tập luyện. Mỗi cô tái đi vì lạnh nhưng đôi mắt lại ửng hồng vì xấu hổ nhìn đến buồn cười.

Như nhớ ra điều gì cậu chạy vụt khỏi đó, trèo tường ra phía sau bãi đất trống, từ đó tiến thẳng vào quán game. Cậu tự thấy mình có vấn đề khi mà cứ nghĩ mãi về cô như thế, vui đâu vào trò chơi quen thuộc để xóa bỏ hình ảnh cô khỏi suy nghĩ. Hân mãi mê chơi mà không cái đã nghe thấy tiếng trống tan trường. Đắn đo hồi lâu hân quyết định lấy xe phi về phía đường nhà cô, cứ thế hân đứng chờ cô về qua.

Thấy bóng dáng cô tới gần, hân lao ra gọi:

- Nay, nay, dừng xe lại đi.

Cô chán nản dừng xe, mệt mỏi hỏi:

- Lại có chuyện gì nữa?
- Cô còn mệt lắm không, bị ốm thế sao không nghỉ mà đi học làm gì cho mệt.
- Tôi đi hay nghỉ lại cần anh quản à.
- Thì tại, cô bị thế cũng là 1 phần do tôi nên tôi hỏi thăm cho phải phép thôi. Cô đừng có mà tính tướng.

Cô đâu cần hẳn hỏi thăm cơ chứ, hẳn lớn giọng với ai, thật là bực mình mà. Càng nghĩ cô càng tức, cổ hét vào mặt hẳn:

- Phải rồi nhờ ơn anh nên hôm nay tôi bị mời phụ huynh đấy. Hôm nay đi học ai cũng nhìn tôi với ánh mắt thương hại anh biết không? Mà thôi tốt nhất là anh tránh ra cho tôi về nhà.
- Cô có biết ai tung clip đó lên mạng không, bảo tôi, tôi sẽ đòi lại công bằng giúp cô.
- Tôi làm sao mà biết được, ở đó đông người như thế.
- Cũng phải, tôi mà biết kẻ nào làm tôi sẽ cho nó như đòn.
- Anh làm ơn thôi đi, vì anh tôi mới bị như thế đấy người nên như đòn trước tiên là anh. Bấy giờ thì biến đi cho khuất mắt tôi.

Cô ta dám bảo mình biến đi sao, mình có lòng tốt đến đây hỏi thăm mà cô ta dám thái độ lời lỗm như thế. Được đã thế từ ngày nào cũng xuất hiện chọc cho cô phát điên lên thì thôi. Nghĩ là nói:

- Nay, cô nên nhớ theo giao kèo cô vẫn còn đang là người yêu tôi đấy nhé.
- Bớt nói nhảm đi, tôi giao kèo với anh khi nào?
- Sáng hôm qua lúc tôi sờ mông cô đó, quên nhanh thế. Hay bây giờ tôi sờ lại cho cô nhớ ra nhé.
- Tên khốn, đồ mặt dày, anh muốn gì.
- Muốn chiều nay cô ngoan ngoãn chờ tôi đến đón đi học, cô ốm thế không nên tự đi xe đâu.
- Tôi có chân sẽ tự đi
- Đứng để tôi phải nhắc lại lần nữa. Chiều nay tôi đứng chờ ở đây mà không thấy cô không biết tôi sẽ làm gì đâu. Tốt nhất cô nên ngoan ngoãn nghe lời tôi. Còn vụ Clip cứ để tôi lo, đảm bảo tất cả sẽ được gỡ xuống.

Nói rồi hẳn lên xe phóng đi mất, mặc kệ cô có đồng ý hay không.

Có 1 điều cô và hẳn không biết là cuộc nói chuyện của 2 người đã lọt vào tầm mắt của cái Huệ. Vốn dĩ thì Long không phải tuýp người cô ta thích, nhưng hẳn lại liên quan đến Hương. Phàm là cái gì mà Hương thích nhất định cô ta sẽ phá cho bằng được, lần này cũng vậy cô ta quyết tâm tán tỉnh Long.

Vừa mở cửa nhà cô thoáng giật mình khi thấy bố đang ngồi ở phòng khách, nhìn ông như đang suy nghĩ điều gì đó rất đăm chiêu.

- Còn chào bố, con đi học về ạ
- Con về rồi à, có mệt không, có đau chỗ nào không?
- Con không sao ạ.
- Thế lên phòng thay đồ đi rồi xuống bố có chuyện muốn nói.

Cô nhẹ nhàng vâng lời, vừa thay đồ vừa lo. Chắc chắn bố sẽ hỏi chuyện liên quan đến vụ đánh nhau của cô.

Xong xuôi cô xuống nhà, rót thêm trà ra tách cho bố cô nói:

- Bố muốn nói gì với con ạ

Lúc này cái Huệ đã về, nó đang ngồi cùng cu Vương bên cạnh ông. Bình thường nó chẳng mấy khi ngồi cùng ông, nó cũng ít chơi với cu Vương, nó ngồi đây chắc chắn là để thêm mắm thêm muối cho bố mắng cô đấy mà.

Ông Văn từ tốn nhấp tách trà rồi hỏi:

- Con có gì muốn giải thích với bố không?

Ông là thế, không bao giờ vội vàng mắng chửi ai mà luôn cho họ 1 cơ hội giải thích trước.

- Bố con xin lỗi, chuyện hôm qua chỉ là do hiểu lầm thôi bố ạ. Con đã giải quyết xong xuôi cả rồi.

- Hiểu lầm thôi hả con, hiểu lầm mà sao họ ra tay với con mạnh thế. Lần sau có không giải quyết được thì bảo bố, đừng để người ta đánh mình như thế. Còn nữa, tuổi của con bây giờ nên tập trung vào việc học trước còn mọi chuyện yêu đương trai gái thì nên để sau này lớn lên con à.

- Đúng rồi đó dạ, Hương trước giờ ngoan thế sẽ không có chuyện cướp bạn trai của người ta rồi bị dẫn mặt đâu. Hương cũng không bỏ học cả buổi chiều để đi chơi với cậu bạn trong clip đâu, chắc do hiểu nhầm thôi dạ.

Cô biết tông nó đang cố tình thêm dầu vào lửa, nó thấy bố không nặng lời với cô nên nó khó chịu đấy mà. Cô vội vàng giải thích.

- Bố con không có bỏ học đi chơi, là con nhờ bạn đó đưa về thay đồ, người con ướt hết như thế có thể đi đâu được chứ.

- Vào nhà nghỉ hình như cũng có đồ thay sao ta?

- Cô đừng nói linh tinh, tôi về nhà, có vú làm chứng cả chiều tôi ở nhà không có đi đâu cả.

- Thôi, bố hiểu Hương không phải người như thế, Huệ cũng không nên nói vậy. Bố chỉ muốn nhắc nhở hai đứa còn nhỏ nên chú tâm vào việc học thi tốt hơn. Bây giờ ra ăn cơm rồi nghỉ ngơi chiều còn đi học.

Quay sang cô ông dịu dàng hỏi:

- Hương còn mệt lắm không con, đau chỗ nào thì báo bố, có cần bố đưa đi khám không con?

- Con không sao, uống thêm liều thuốc nữa là khỏi thôi ạ. Con cảm ơn bố.

Huệ tức tối dậm mạnh chân rồi đi qua mặt cô, bố luôn là người hiểu cô nhất nên cô ta có muốn đồ thêm dầu vào lửa cũng không được. Cô vui vẻ nắm tay cu Vương ra bàn ăn, chỉ cần thấy nó thôi là cô có thể quên hết mọi mệt nhọc. Hôm nay bố ở nhà nên chắc đi Liên cho nó nghỉ, mấy nay cậu ta toàn kêu nhớ bố mà.

Cả bữa ăn cái Huệ nhìn cô như muốn sẵn tươi nuốt sống cô, thấy thế cô cũng so vai trêu tức nó. Nó dậm mạnh đũa xuống bàn rồi bỏ lên nhà, càng tốt, cô cũng chả ưa nó.

Đóng rầm cửa phòng Huệ chửi thề:

- Con ranh, mấy cặc có lão già đó bệnh vục nên lên mặt với tao đúng không. Tao chịu đựng bao năm qua là quá đủ rồi. Mấy cứ chờ mà xem tao sẽ khiến cho lão không thể tin tưởng mày được nữa. Cả cái thằng nhãi mà mày nói chuyện ban nãy, tất cả mọi thứ của mày tao sẽ cướp đi từng thứ một. Để rồi xem lúc đó mày có quý dưới chân tao mà van xin không

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Chiều hôm đó cứ dắt xe ra cô lại cất vào, cô biết hẳn là 1 kẻ rất lầy lội, nếu cô không ra chắc chắn hẳn sẽ phá cô. Chỉ có điều thời gian này cô muốn tránh xa hẳn 1 chút để cho mọi chuyện lắng xuống. Cô sợ nếu để hẳn đưa đi học e rằng cô sẽ còn gặp nhiều chuyện rắc rối nữa.

Bố cô đi ngang thấy cô cứ đứng cạnh cái xe ngẩn ngơ ông hỏi:

- Con còn mệt lắm hả, hay để bố đưa con tới trường nha.

- Dạ thôi, bố cứ đi làm đi ạ, đưa con tới trường bố lại phải vòng lại tới công ty, mất công lắm ạ. Con nhờ cái Nga quia đón rồi.

- Uk thế bố đi trước, nếu mệt quá thì báo bố xin phép cho nghỉ nhé.

- Vâng con biết rồi ạ.

Bố cô vừa đi khuất, thì cái Huệ cũng vừa vịn bước ra, nó thấy cô còn chưa đi học nên hỏi

- Hôm nay học sinh gương mẫu chưa đi cơ à, hay lại chờ ai đón.

Con này nó không nói thì thôi, cứ hể nói là y như rằng móc mĩa cô. Cô cũng đáp lại nó vài lời cho xong chuyện.

- Tôi hơi mệt nên đứng nghỉ chút, cô cũng chưa đi sao.

Nó ngừng nguẩy dắt xe không quên nói bóng gió: “Cả chiều qua đi với trai nay mệt là đúng rồi”.

Cô tức lắm nhưng vẫn phải vờ như không nghe thấy, chờ nó đi khuất rồi cô cất xe để đi bộ ra ngoài, không biết giờ này hẳn đến chưa? Đang lui húi đóng cổng thì nghe tiếng hẳn phía sau:

- Xem như cô cũng biết điều nên tôi cũng không làm khó cô, quay vào lấy xe đi.

- Gì cơ?

- Tôi bảo cô lấy xe tới trường đi, tôi đi cùng một đoạn bao giờ gần tới trường tôi sẽ đi trước, tránh người khác lại để ý.

Cái tên này đúng là mỗi lúc một kiêu, cô chẳng biết đằng nào mà lần. Vội vàng quay trở vào lấy xe rồi cứ thế tới trường chẳng nói thêm câu nào với hẳn. Hẳn thấy cô im lặng thì nghĩ có một nên hỏi:

- Cô ốm thế sao không nghỉ đi, đi học làm gì. Bao giờ khoẻ đi cũng được, sao phải khổ thế.

- Tôi tự biết lo cho mình, cảm ơn anh.

Hẳn biết cô khó chịu với mình nên nịnh nọt:

- À này, cái vụ clip ấy tôi đã nhờ ông anh của tôi rồi. Anh ấy nói ngay chiều nay sẽ gỡ tất cả xuống đấy.

- Gỡ hay không bây giờ có khác gì nhau nữa, gia đình, thầy cô và tất cả mọi người đều biết rồi.

- Thế giờ ý cô như nào, cô muốn gì.

- Tôi muốn anh im lặng đừng nói gì nữa. Tôi mệt.

- Thôi được rồi, nhìn cô như không có sức sống vậy, tôi sợ cô ngất ra đây nên đi bên cạnh trông chừng thôi.

Cô im lặng không đáp lại, hần cũng chẳng nói thêm. Cứ thế hai hai chiếc xe lặng lẽ đi bên nhau, bóng hần đổ dài lên người cô như đang ôm ấp che chở cho cô, hai chiếc xe cứ chậm chậm đi cùng như cô và hần đang chậm chậm tiến vào đời đối phương.

Qua một khúc cua nữa là tới trường thì hần bắt gác rồ ga đi trước, cô ngạc nhiên ngừng hần xe nhìn hần, cho tới khi bóng hần khuất xa nơi cuối đường cô mới đi tiếp.

Tối nhà để xe của trường đã thấy cái Nga đứng đó đợi cô, chờ cô cất xe xong nó kéo tay hỏi:

- Sao nay này lại bảo tao đi trước.

Cô lung túng cố tình đi lên trước trả lời:

- Thì tại tao mệt định nhờ bố đưa đi nên bảo mày đi trước, nhưng lại sợ ông phải vòng đi vòng lại vì trường mình ngược hướng với công ty nên thôi.

- Uk, sáng nay thấy mày mệt nên tao chưa hỏi, mọi chuyện là như nào? Sao tao mới nghĩ có 1 hôm mà đã thành ra thế?

Cái con này nó làm như nó đi học thì cô sẽ không bị thế ấy, có khi nó còn bị chung với cô cũng nên.

- Tất cả cũng là do cái tên sao chổi kia gây ra đó, vì hần mà tao bị bà kia hiểu nhầm, Không biết cái đứa nào khốn nạn lại tung clip lên mạng làm tao 1 phen điêu đứng.

- Khổ thân mày, biết thế tao không thách mày tán tỉnh hần thì có lẽ vẫn yên ổn. Cho tao xin lỗi nhé.

Cô mỉm cười cốc đầu con bạn thân, cô và nó thân thiết với nhau từ nhỏ, nó luôn thế bắt kể cô gặp chuyện gì nó đều tự dẫn vật bản thân rồi nghĩ đó là lỗi của mình. Có lần cô bị cái Huệ chơi xấu nó đã đến tận nhà cô lớn tiếng mắng cái Huệ xối xả. Kết quả là Nga và Huệ lao vào đánh nhau, cô và di Liên phải khó khăn lắm mới tách 2 người bọn họ ra. Nó xây xát hết mặt mũi chân tay mà vẫn lớn tiếng nói phải đòi lại công bằng cho cô. Hôm ấy cô bị di Liên phạt, nhưng nghĩ đến nó cô vẫn thấy ấm áp, vì ít nhất vẫn có người thật lòng quan tâm đến cô.

Có lẽ ông trời thấy áy này vì đã cướp mất mẹ cô nên thương tình cho cái Nga đến bên cạnh bầu bạn. Ngày nhỏ những lần bị cái Huệ chơi xấu cô cũng chỉ biết khóc lóc cùng nó bởi chẳng ai có thời gian lắng nghe cô nói. Bố cô thì bận tới ngày, vụ năm thời gian đó do con trai bị tai nạn nên xin về quê 1 thời gian, di Liên thì chỉ nói hai đứa lớn rồi phải tự giải quyết nếu chuyện không quá nghiêm trọng thì không cần nói với di. Thật ra cô biết di khó phần xử, nếu bênh Huệ thì lại sợ người ngoài dị nghị là mẹ ghê con chồng, con bênh cô thì lại xót cái Huệ nên di chọn đề 2 đứa tự giải quyết. Thời gian ấy mà không có cái Nga ở bên thì chưa chắc đã có 1 Hương vui vẻ của ngày hôm nay.

Bỗng dưng thấy quý nó thêm 1 chút cô nói:

- Con hăm này, nghĩ vớ vẩn cái gì đấy, lỗi đâu phải của mày đâu? Nhìn này giờ tao cũng không sao rồi còn gì.

- Mày như thế này mà bảo không sao à, nhìn mày nhọt nhọt lắm, đã thuốc thang gì chưa?

- Tao uống rồi, mày làm như tao con nít không bằng.

Vào đến lớp ổn định chỗ ngồi Nga quay sang cô thì thầm như có gì bí mật lắm vậy:

- Này, thế còn cái vụ clip thì sao, nghĩ cũng ức chế ta hành hạ mày như thế mà chỉ viết mỗi bản kiểm điểm, còn mày bị đánh thì lại phải mời phụ huynh. Đúng là bố làm to có khác, bắt công quá mà.

- Thôi chuyện cũng qua rồi, nhắc làm gì nữa.

- Qua cái gì mà qua, cái clip còn lù lù như thế làm sao mà qua được.

- Thấy hần bảo nhờ ông anh nào đó gỡ xuống mà tao chẳng bận tâm lắm, dù sao thì mọi người cũng biết cả rồi.

- Hần, tay Long á?

Cái nga ngạc nhiên nói lớn, cô vội véo vào tay nó quát:

- Trời ơi, làm gì mà mày nói to thế, tao đang mong sống yên ổn mà mày gào lên thế cho cả thiên hạ biết à?

- Tao xin lỗi, mà sao hần lại phải gỡ, tao thấy hay có gì đó quan tâm đến mày đấy.

- Bớt nói nhảm đi, chắc hần thấy áy áy này thôi, dù sao thì cũng vì hần tao mới thành ra như thế mà.

- Tao nghi ngờ lắm, không biết đâu được đâu nhé, nhìn mày như này tao còn muốn yêu nữa là hần.

Cô nghe nó nói mà nổi cả da gà.

- Bon bớt lại đi má, làm gì có cái gì mà ngồi đó suy diễn.

Thế mà nó vẫn chẳng buông tha cho cô, bắt cô phải kể thật chi tiết xem cô gặp hần như nào, xảy ra những gì, thái độ của hần ra sao. Cô phát mệt với nó, cô mà không kể đảm bảo nó sẽ lái nhái bên tai không ngừng cho xem.

Cứ thế cô ngồi kể tất cả mọi chuyện cho nó nghe, không biết cô có để ý không nhưng cái nga thì phát hiện ra có đôi lần kể đến đoạn hần giúp đỡ cô đã mỉm cười. Nó tính trêu cô thì nghe thấy tiếng trống báo hiệu vào lớp nên thôi.

Cả buổi chiều hôm đó cứ hể đến giờ ra chơi cô lại thấy bóng hần đi qua lớp cô, chẳng hiểu hần muốn làm cái gì mà cứ đi đến cuối hành lang rồi lại vòng về. Mà sao cô lại cứ phải chú ý đến hần cơ chứ, cô mệt mỏi gục xuống bàn, bên cạnh cái Nga vẫn đang lăm nhăm nói gì đó về hần, cô không để tâm lắm.

Tan học cô và Nga cũng nhau ra về, hai đứa vừa đi vừa nói chuyện đi qua khúc cua đầu tiên hình như cô thoáng thấy bóng dáng hần. Chắc cô bị hoa mắt mắt rồi, sao hần lại xuất hiện ở đây được cơ chứ nhà hần phía ngược lại cơ mà. Lắc mạnh đầu để xua đi hình bóng của hần cô tiếp tục nghe cái Nga huyền thuyên đủ chuyện trên trời dưới đất.

Về tới nhà, cu Vương nhào ra ôm lấy chân cô mà reo:

- A chị Hương đã về.

- Cô dựng xe rồi bế bổng nó vào trong nhà, đặt ngồi lên đùi, xoa đầu cô hỏi:

- Nay em đi học có ngoan không, nay cô giáo dạy bài gì nè.

- Ngoan ạ, thế nay chị đi học có ngoan không, nay em thấy chị đấy?

Cô nhúm mày hỏi lại:

- Sao lại thấy chị, em thấy chị ở đâu?

- Thì thấy chị ở điện thoại cô giáo, thấy chị đang đóng phim, chị sắp nổi tiếng phải không chị?

Cô ngờ ngờ đoán ra nhưng vẫn hỏi lại:

- Em nói rõ chị xem nào.

- Thì nhé, sáng nay em thấy cô giáo xem điện thoại, cô còn hỏi em có phải chị không em thấy chị trong đó nên đứng xem cùng cô. Em thấy chị bị người ta bị hắt nước, còn bị dúi đầu vào bể nước giống hết bộ phim tôi qua em xem. Mà sao cái cô đóng cùng chị ác thế chị...

Nó cứ hỗn nhiên kể còn làm vài động tác miêu tả lại khiến cô như chết lặng, mọi chuyện dường như đang đi quá xa khỏi suy nghĩ của cô. Bất giác cô nhớ ra đầu giờ chiều hẳn có nói sẽ gỡ clip ấy xuống. Cô thả cu Vương xuống bảo nó tự ngồi chơi cô lên phòng thay đồ, nó đòi lên cùng cô nhưng cô không đồng ý.

Lên tới phòng cô mở vội điện thoại kiểm tra, clip vẫn còn nguyên chưa hề xoá. Cô kéo xuống dưới đọc coment mà đau lòng. Người thương cảm cô thì ít, người chỉ trích ném đá cô thì nhiều. Có người còn bảo mong cô bị đánh nặng hơn, cái thứ con giáp thứ 13 như cô đáng bị đánh, rồi là cô bị như thể là còn nhẹ, là đáng đòi cái đồ đi thoã giành giật người yêu của kẻ khác. Nặng lời hơn có người nữa cô chết đi để khỏi mang cái tính đi đi ve vãn chồng, người yêu người khác...

Tắt điện thoại nước mắt cô lăn dài, thế mà hẳn nói sẽ gỡ xuống đúng là đồ điều thuyền mà. Như chợt nhớ ra, cô bấm máy gọi cho ai đó, chờ mãi chẳng chỉ có tiếng của tổng đài viên vang lên:” thuê bao quý khách vừa gọi không đúng, vui lòng kiểm tra lại hoặc gọi 198 để trợ giúp”

Vắt phịch điện thoại xuống giường cô giận dữ nói:

- Cái tên chết bầm, cái đồ sao chó, đồ điều thuyền hẳn dám cho mình số giả, còn nói cái gì mà cô cứ yên tâm đi, nhất định tôi sẽ gỡ cái clip đó, rồi là tôi lo cho cô, toàn có giả tạo hết. Hẳn dám trêu đùa cô, còn ra vẻ quan tâm cô bị ốm làm cho cô có 1 chút xao lòng, giờ thì cô cóc cần.

Vốn dĩ sáng nay đi cùng hẳn tới trường, nghe hẳn hỏi han quan tâm cô cũng có 1 chút ấn tượng tốt về hẳn. Nhưng tất cả đều tan biến khi cái clip kia vẫn còn, càng giận dữ hơn là cái số mà hẳn cho cô là số điện thoại j giả. Thật bức mình quá!

Có cứ thế ngồi làm bầm chửi hẳn cho đến khi cu Vương chạy lên gọi cô xuống ăn cơm cô mới giật mình vì đã 7h tối. Vậy là cô đã chửi hẳn hơn 1 tiếng đồng hồ rồi sao, thật không thể tin nổi. Trước nay cô rất ít khi chửi bởi ai, nếu có ai đó quá đáng qua thì cô cũng chỉ mắng 1 vài câu cho hả giận rồi thôi. Thế mà lần này cô đã ngồi chửi hẳn, mắng hẳn, nguyên rủa hẳn hơn 1 tiếng, hình như từ ngày gặp hẳn cô có gì đó thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Cả buổi chiều hôm ấy ngoài việc đưa Hương đi học và quan sát cho đến khi cô về tới nhà an toàn thì Long ở chỗ anh Hải. Hai anh em miệt mài ngồi nghiên cứu gỡ những clip trên của cô trên mạng xuống. Nếu chỉ gỡ không thì sẽ nhanh thôi, nhưng Long lại muốn tra xem ai là người đăng clip này lên mạng nên mất khá nhiều thời gian. Cả một buổi chiều kiểm tra kết quả là người đăng dùng nick ảo, lại dùng IP của 1 quán game nên việc tìm kiếm chủ nhân quả rất khó.

Mất cả buổi chiều cuối cùng chẳng thu được kết quả gì, hai anh em gọi cơm hộp ăn tối rồi sẽ tiến hành gỡ các clip kia sau. Ngồi ăn mà Long cứ hắt hơi liên tục khiến anh Hải phải lên tiếng:

- Có khi ăn xong chú nên về nghỉ ngơi đi, sáng mai anh em mình gỡ cũng được, chứ bây giờ mà làm chắc cũng phải quá nửa đêm mới xong.

- Em không sao, anh cố gắng giúp em làm luôn nhé, làm càng sớm càng tốt anh ạ.

- Anh thì không sao nhưng còn chú mày, liệu có cố được không?

Long quả quyết đáp:

- Em không sao anh ạ, em còn khoẻ lắm. Ngày trước anh em mình cây mấy đêm liền còn chả sao, có tí này nhắm nhò gì anh.

- Thôi được rồi, vậy ăn nhanh lên rồi ta tiến hành luôn, hi vọng clip chưa bị chia sẻ nhiều, không thì sẽ lâu hơn dự kiến đấy.

- Em xong rồi đây, anh ra kia uống nước đi em dọn chỗ này rồi anh em mình làm.

Cả anh Hải và Long đều không ngờ được cái clip của cô lại được chia sẻ nhiều như thế, nếu so với các clip bạo lực học đường khác thì clip này chưa là gì. Cô cũng như những người xuất hiện trong clip không quá hot, vậy tại sao lại bị chia sẻ kinh khủng đến vậy.

Ban đầu anh Hải dự tính đến nửa đêm sẽ xong nhưng clip bị chia sẻ lên khá nhiều trang mạng khác nhau nên phải đến tận sáng hai anh em mới có thể gỡ toàn bộ chúng xuống. Một mẻ

khép đôi mắt trũng sâu vì làm việc cật lực cả đêm lại, Long mồm nghi ngời 1 chút. Dù sao thì bây giờ cũng là 7h sáng, có đi học cũng chẳng kịp nữa. Cứ nghĩ công việc xong sớm sẽ tới nhà cô, cùng cô đi học vài khoé thành quả với cô. Không ngờ tới tận sáng thế này, bây giờ chắc cô cũng đã ngồi trong lớp học. Thời thì ngủ 1 giấc đã rồi tính tiếp, việc cần làm cũng làm xong rồi, trước sau gì cô cũng sẽ biết thôi.

Vừa chớp mắt mà đã đến 10h, Long vội vàng đến trường, cậu rất muốn nhìn về mặt hôn hờ của cô khi biết các clip hoàn toàn được gỡ xuống. Nhẹ nhàng dắt xe để tránh làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh Hải, Long dời đi.

Anh Hải và Long quen nhau đúng theo kiểu “không đánh không quen biết” Cách đây 2 năm cũng vào sinh nhật tuổi 15, cậu buồn chán đã rủ đám bạn đi nhậu, đến khi ngà ngà say, lũ bạn cũng về gần hết thì anh Hải cùng 1 cô gái vào quán ăn. Rượu vào, máu anh hùng nổi lên nên cậu có buông lời trêu gẹo cô gái kia. Lời qua tiếng lại thế nào lại thành đánh nhau, kết quả cả đám bị mời lên phòng. Anh hải và cô gái kia phải ngồi chờ cả đêm, đến khi cậu tỉnh rượu để cùng viết bản tường trình và hoà giải.

Khi tỉnh táo nghĩ lại mới biết mình sai, Long chân thành xin lỗi còn mời anh Hải và cô gái kia đi ăn sáng xem như chuộc lỗi. Ngồi nói chuyện với biết hóa ra cô gái kia là Duyên, em gái của anh Hải, Duyên kém Long 2 tuổi. Từ đó Long, anh Hải và Duyên kết bạn và dần trở nên thân thiết. Duyên quý và dính Long như sam, Long cũng mơ hồ nhận ra mình có tình cảm hơn lon tình bạn với Duyên, tình cảm ấy chưa hẳn là yêu, chỉ là 1 chút gì đó nhớ nhưng nếu không gặp thôi.

Có điều học xong lớp 9 gia đình định hướng cho Duyên sang Nhật du học, từ đó chỉ còn Long và anh Hải vẫn gần bó bên nhau. Hồi đầu mới sang Duyên còn hay liên lạc về nói chuyện với cậu, nhưng dần dần những cuộc hỏi thăm nhau ít dần ít dần, tình cảm mới chớm của cậu cũng vì đó mà tan biến.

Cho đến ngày gặp Hương cậu thoáng giật mình và Duyên và Hương có nụ cười khá giống nhau. Nụ cười ấm áp như mùa thu toả nắng khiến cho đối phương như được sưởi ấm bởi nụ cười ấy.

Dừng xe trước quán bà béo, đối diện cổng trường Long gọi cái gì đó ăn lót dạ. Ăn đến xuất bánh mì thứ 3 thì nghe tiếng trống tan trường, Long đứng dậy trả tiền rồi đi đến khúc cua về phía nhà Hương đứng đợi. Vừa đợi Long vừa tưởng tượng ra khi báo tin cô sẽ vui mừng thế nào, chắc cô sẽ nhảy lên sung sướng hoặc cũng có thể là nắm lấy tay cậu mà rồi rít cảm ơn. Mới nghĩ thôi mà Long đã không thể giấu nổi nụ cười đắc ý, cuối cùng thì cũng thấy Hương đi tới. Cậu vui mừng gọi lớn:

- Này, tôi bảo này.

Còn chưa kịp nói hết câu cô đã phóng vụt đi, bỏ lại phía sau cái Nga ngơ ngác và con gặm dừ ngút trời của Long. Cậu rồ ga chặn đầu xe của cô quát lớn:

- Đứng lại, tại sao tôi gọi mà cô lại đi nhanh hơn?

- Anh lại uống nhầm thuốc hả, tôi đi hay đứng là quyền của tôi. Ai nói là anh gọi thì thôi phải đứng lại?

- Thái độ của cô như thế với người đã giúp đỡ mình mà được à?

Cái tên này lại lên con gì nữa đây, Hương phá lên cười thẳng vào mặt Long:

- Haaaa haaaa..., tôi có nghe nhầm không giúp đỡ á, có mà hại tôi thì đúng hơn. Anh có biết anh là sao quá tạ ám quẻ tôi không, cứ hề gặp anh là tôi gặp biết bao chuyện xui xẻo mà.

- Chuyện cô bị Nguyệt đánh tôi cũng nhận là lỗi 1 phần do tôi nên đã hết lòng quan tâm cô rồi. Còn vụ clip thì...

Chẳng để Long nói hết câu cô đã cắt ngang:

- Clip thì sao, hay tôi phải cảm ơn vì nhờ anh nên tôi được phát tán clip, được nhiều người biết đến hơn? Anh làm ơn bớt điên đi cho tôi nhờ.

Cậu bỏ cả ngủ đến đây vốn là để xem cô đã khoẻ chưa và để khoe với cô việc clip đã được gỡ xuống thành công. Vậy mà thái độ của cô thật khiến người khác phải phát điên, nếu không phải vì cô là con gái chắc cậu đã đâm thẳng vào mặt cô rồi. Chưa có ai mà năm lần bảy lượt hề gặp là chửi bới cậu như thế cả. Những lần trước là do mình có 1 phần lỗi nên Long nhịn, còn lần này cậu đã vì cô mà thức trắng cả đêm, vì muốn cô vui vẻ mà vội vàng phi tới đây, kết quả nhận lại là như này sao?

Chiều hôm qua rõ ràng cô còn vui vẻ với mà bây giờ thái độ của cô thật khiến Long phát điên, cậu gào lên:

- Cô vừa phải thôi, tôi làm gì cô, chẳng phải ban đầu là do cô và vào tôi, cô nhờ tôi đưa vào trường hay sao hả? Tôi cố tình tiếp cận cô hay tôi cướp cái gì của cô?

Cô thoáng 1 chút sợ nhưng vẫn cứng giọng nói lại:

- Cái đồ lừa lọc dối trá như anh còn dám đứng đây nói chuyện với tôi sao, nếu là tôi chắc tôi đã tránh mặt anh chứ không mặt dày được như thế đâu.

- Cô.. đừng thấy tôi nhịn mà lấn tới, trước nay tôi không thích đánh con gái nhưng nếu cô quá đáng thì tôi cũng không giữ được bình tĩnh đâu.

- Không giữ được thì anh định làm gì tôi, anh gây ra cho tôi biết bao rắc rối lại hết lần này đến lần khác nói dối tôi bây giờ còn đòi tôi phải nhẹ nhàng vâng dạ với anh chắc, mơ đi.

Long tức giận cuộn chặt nắm đấm lại, cái Nga nãy giờ đứng bên ngoài thấy tình hình có vẻ căng, sợ hãi sẽ đánh Hương nên lên tiếng:

- Hương, cũng muộn rồi, mình về đi nghỉ ngơi chiều còn đi học, có gì để nói sau.

Quay qua hấn Nga cố gắng nhẹ nhàng để hấn vui bớt con gặm dừ:

- Anh Long hôm nay chắc cũng mệt rồi nhì, anh về nghỉ ngơi đi. Cái Hương chắc do vẫn còn ốm nên thế thôi, anh dùng để ý.

Long nghe nga nói đã có 1 chút xuôi xuôi, chắc do cô ốm nên tính khí thất thường, còn chưa kịp nghĩ gì thêm đã bị cô chọc tức.

- Về thôi Nga, chẳng việc gì phải giải thích với cái tên này cả.

Cứ thế cô vòng xe qua người Long đi mất, cái Nga cũng lên xe đi ngay sau đó, chỉ còn 1 mình cậu đứng ở đó.

Đấm mạnh tay lên yên xe cậu tự chửi mình:

- Mày đúng là đồ ngu ngốc Long à, cô ta đâu có nhờ mày, từ đầu đến cuối toàn do mày rảnh dỗi lo chuyện bao đồng, bây giờ thì chuốc nhục vào người chưa? Cô ta ốm thì mặc cô ta, clip kia cô ta cũng có nhờ mày xoá đâu. Ngu ơi là ngu mà...

Nhìn theo bóng dáng Hương, Long nói:

- Từ hôm nay những chuyện của cô không liên quan đến tôi, giao kèo làm người yêu giữa chúng ta cũng chấm dứt. Tôi sẽ không bao giờ để cô lọt vào mắt, đồ ăn cháo đá bát, thứ con gái chua ngoa...

Hắn vừa đi xe vừa lăm bằm chửi cô, hắn chửi cho xả con tức, cho hạ hỏa. Nhưng càng chửi thì hình bóng cô lại càng lớn vồn trong đầu hắn khiến hắn càng điên hơn.

Lúc này cô và Nga đã về tới nhà, hôm nay bố mẹ Nga đi vắng nên cô rủ nó về nhà cô ăn cơm rồi chiều cùng nhau đi học luôn. Lên đến phòng cái Nga hỏi:

- Hương này, hôm nay mây sao thế? Chẳng giống mây mọi khi tẹo nào.

- Cứ nhìn thấy hắn là tao khó chịu, không kim chế được bản thân, chỉ muốn chửi cho hắn trận ấy.

- Có chuyện gì à, lần trước bị bọn cái Nguyệt hắt nước tao thấy mây cũng không khó chịu với anh ta như thế. Lúc đấy tao chỉ sợ anh ta mà nổi điên lên sẽ đánh mây nên phải vội vàng bảo mây đi về.

- Anh ta dám đánh tao, tao sẽ đánh lại, cái loại vừa mặt dày vừa dối trá.

Cái Nga nhìn cô dò xét, theo những gì nó nghe Hương kể về hắn thì hắn đâu đến mức đáng ghét như thế. Chẳng hiểu sao Hương lại giận giữ khi nhìn thấy hắn như vậy. nghi ngờ Nga hỏi:

- Này, mây còn chuyện gì chưa kể cho tao nghe đúng không, chuyện về hắn ấy.

- Tao kể hết cho mây nghe rồi còn gì.

- Vô lý nếu chỉ có thế thì tao nghĩ với tính cách của mây sẽ không ghét anh ta đến thế được.

- Sao lại không ghét, mây thử nghĩ mà xem, tao lịch sự xin số hắn với lòng tốt đền đáp hắn cái áo khác do tao đánh đổ cà phê lên. Vậy mà hắn cho tao số điện thoại giả, chưa kể đến việc hắn nói với tao sẽ gỡ clip kia xuống. Tao bảo không cần thiết, hắn còn quả quyết nhất định trong chiều nay sẽ gỡ xuống. Kết quả thì sao, tối qua tao kiểm tra clip đó vẫn còn lù lù trên mạng, thẳng Vương còn vô tình xem được. May mà nó nghĩ là tao đang đóng phim không thì không biết nó nghĩ về tao như thế nào.

- Chỉ có thể thôi?

- Sao lại chỉ có thế, ngần ấy thứ hắn gây ra cho tao, rồi còn nói dối tao mà mây bảo chỉ có thế á? Đấy mây xem hôm nay còn mặt dày ra về quan tâm hỏi han tao, đúng là ngứa mắt mà.

Hương cứ thế ngồi thao thao bất tuyệt nói cho Nga nghe về sự ầm ỹ câu cô, bao nhiêu con giận với hắn cô xả hết cùng Nga. Cái Nga ngồi im ra điều chăm chú lắng nghe lắm, bất ngờ nó lên tiếng:

- Có khi nào mây thích hắn không?

Câu hỏi khiến cô đứng hình mất mấy giây, mặt cô đỏ ửng lên, cố gắng nói lớn để xua đi cái cảm giác ngượng ngùng lúc này:

- Mây điên hả, nghĩ sao mà tao thích được cái loại người như hắn?

- Tại tao thấy chuyện đâu có gì mà mây giận dữ đến vậy, trừ khi mây để tâm tới hắn.

Thích hắn, để tâm tới hắn sao, chuyện này cô cũng chưa từng nghĩ tới. Cô cũng không rõ cảm xúc cô dành cho hắn hiện tại là gì, nhưng cô nghĩ bản thân cô không thể thích hắn được. Chắc chắn là do cái Nga là người ngoài cuộc nên thấy câu chuyện bình thường, còn cô phải trải qua nên giận dữ là không tránh khỏi.

- Mây bớt tưởng tượng đi, rửa chân tay rồi xuống ăn cơm nào.

Nói rồi cô bước vào nhà tắm, Nga ở ngoài cầm điện thoại lướt web, bỗng nó gọi lớn:

- Hương, Hương ra đây tao bảo

- Làm gì mà mây gọi tao như cháy nhà đến nơi ấy vậy.

- Còn hơn cả cháy nhà nữa, mây xem này, nãy giờ tao tìm mãi không thấy cái clip mây bị bà Nguyệt hắt nước đâu cả

Hương không trả lời mà giật lấy điện thoại của Nga, tìm kiếm 1 hồi cũng không thấy cái clip kia đâu. Không tin tưởng cô còn lấy điện thoại của mình kiểm tra lại lần nữa. Quả đúng là những clip kia đã biến mất, có lẽ nào hắn nói thật, vậy ban nãy cô...

Cái Nga thấy cô cứ đứng bần thần thì lay lay cô:

- Này, sao thế, chắc anh ta đã gỡ xuống cho mây thật.

- Nhưng tối qua tao kiểm tra vẫn còn mà, tao tưởng hắn nói dối nên với giận.

- Thì chắc là mất nhiều thời gian nên phải đến sáng nay với gỡ xong, tao nghĩ ban nãy mây hơi quá đáng với anh ta rồi.

Hơi thôi sao, phải nói là ban nãy cô cực kì quá đáng mới phải chứ. Bảo sao hắn nói cô hành xử như thế với người giúp đỡ mình, rồi hắn còn nhắc đến clip nữa. vậy mà cô chẳng để cho hắn nói hết câu đã đem sự giận dữ vô cớ của mình trút lên đầu hắn.

- Mây thật chẳng ra làm sao Hương ạ, tại sao cứ gặp hắn là mây như biến thành con người khác vậy, bây giờ hắn giận thật rồi. Chắc hắn ghét mình lắm, có lẽ chiều nay nên xin lỗi hắn, nhưng biết mở lời với hắn như nào đây. Có khi nào hắn ghét sẽ không thèm nhìn mặt mình, không thèm nói chuyện với mình nữa không, phải làm sao đây?

Cứ thế Hương lo lắng rồi lăm bằm 1 mình, cái Nga ngồi bên cạnh lác đác, nó dám chắc Hương có tình cảm với hắn ta, chỉ là cô chưa nhận ra mà thôi. Hai người bọn họ chắc chắn là có vấn đề mà.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Hôm nay bố cô lại không về ăn cơm, mà cô cũng chẳng có tâm trí để ăn, thấy cô cứ ngồi gầy bát cơm dì Liên lên tiếng:

- Hương sao thế, hay vẫn còn mệt? Để dì bảo vú Năm nấu cháo cho con nhé.

- Dạ thôi không cần đâu dì, con ăn được mà.

Nói xong cô trưng ra nụ cười tươi nhất có thể để chứng minh cho dì thấy là cô vẫn ổn, nhưng cái Huệ không tha cho cô nó lâu lâu.

- Ăn cơm mà cứ gầy gầy như thế ai mà nuốt cho vào, ăn bữa cơm cũng khó chịu.

Cái Nga có vẻ không vui định lên tiếng, cô kéo vội tay nó, nó hiểu ý nên ngồi im lặng ăn tiếp. Kết thúc bữa cơm cô xin phép đi đưa Nga lên phòng nghỉ ngơi để chiều còn đi học.

Cái Nga đã ngủ mà cô cứ nằm trần trọc mãi, không biết chiều nay gặp hắn sẽ phải nói gì, nghĩ lại thì cô cũng quá đáng mà. Đành rằng là vì hắn trêu gẹo cô nên Nguyệt mới gét và dẫn mặt cô, nhưng hắn cũng đâu có muốn thế, hôm đó hắn cũng đã giải vây cho cô còn tận tình đưa cô về. Vậy mà cô lại nặng lời với hắn như thế, biết mờ lờ với hắn như nào, lỡ hắn giận không thèm nhìn mặt cô thì cô biết làm sao? Cứ thế cô ngước lên đồng hồ đếm từng giây 1 mong thời gian trôi nhanh.

Cuối cùng thì chiếc đồng hồ chậm chạp kia cũng chỉ đến số 6, vậy là đã 1h30', cô vội vàng lay cái Nga dậy để đến trường.

Từ nhà đến trường mà cô đã bỏ cái Nga lại phía sau không biết bao lần, nó phải gọi lớn cô mới đi chậm lại.

- Mày làm cái gì mà cứ đi như ma đuổi thế, còn sớm mà.

- Không tao không để ý thời

Cô thật không dám nói là cô đi nhanh vì mong đến trường gặp hắn, quả thực lúc đi ngang qua chỗ hắn vẫn chờ cô, cô có chột lút hắng vì không thấy hắn ở đó. Cô thật ngốc mà, sáng cô mắng hắn như thế mà bây giờ lại mong hắn đứng đợi cô sao.

Tới lớp vội vàng cất cặp cô ra phía ngoài hành lang đứng, hướng ánh mắt mong chờ về phía khối 11. Giờ này không biết hắn ta đã tới lớp chưa, có khi nào hắn đang ngồi trong lớp không nhỉ? Mong gặp được hắn để xin lỗi, nhưng cô lại không đủ can đảm để tới tận lớp hắn. Cô sợ chị Nguyệt, sợ sẽ bị mọi người soi mói để ý. Vậy nên dù rất nóng lòng cô cũng chỉ dám đứng đây, giờ này nếu hắn có xuất hiện cô cũng chưa nghĩ ra làm cách nào nói chuyện với hắn, làm sao xin lỗi hắn mà không bị mọi người chú ý.

- Đây, chờ ai hay sao mà lại ra ngoài này ngóng thế này

Cái Nga tiến lại gần vỗ vai làm cho hồn vía cô bay lên mây, không kịp suy nghĩ cô vội vàng trả lời:

- Không có tại nóng quá nên ra ngoài này cho mát.

- Cái gì, bây giờ đang là cuối thu, trời se lạnh mà mày lại nóng á?

- À ưk thì trong lớp bí bách nên ra ngoài này cho thoáng thôi, mà mày có chuyện gì không?

- Không, tao thấy mày lạ nên ra xem thôi, giống bị anh nào hớp mất hồn quá.

- Làm gì có ai, mày đừng nói linh tính.

Đúng lúc này tiếng trống báo hiệu bắt đầu giờ học vang lên, cô kéo tay cái Nga vào lớp. May mà có tiếng trống, chứ đứng đây nó vận vẹo cô 1 hồi cô chắc lị hết quá.

Cứ thế giờ ra chơi nào cô cũng ra phía hành lang đứng nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng hắn. Đến khi tiếng trống tan trường vang lên cô buồn bã ngoái nhìn sang dãy nhà khối 11 lần nữa nhưng càng mong ngóng càng không thấy đâu, cô còn cố tình đi đường vòng qua nhà gửi xe khối 11 mà vẫn chẳng thấy bóng dáng hắn đâu. Có 1 điều cô chưa biết đó là hắn không có thói quen để xe trong trường, cô có đi qua đây bao nhiêu lần đi nữa cũng chưa chắc thấy hắn.

- Cái con này mày làm gì mà giờ này mới thấy mặt

Cô chỉ lẳng lặng lấy xe, cô đã mong ngóng hắn, đã quyết tâm xin lỗi hắn vậy mà hắn lại lặn mất tăm.

- Đây, sao thế, mệt ở đâu hả?

- Không, về đi. À mà này, mày có thấy hắn đi học không?

- Hắn? Đừng nói với tao là cả buổi chiều nay mày ngẩn ngơ vì hắn nhé.

- Tao chỉ định xin lỗi hắn chuyện sáng nay thôi.

- Lúc nào gặp thì xin lỗi cũng được chứ sao, tao cũng chẳng để ý hắn có đi học hay không đâu.

- Hay hắn tức tao nên nghỉ học nhỉ.

- Mày dở à con này, mày bị hắn ám à, tức mày thì liên quan gì đến việc hắn đi học hay không. Mày đừng có nói với tao là mày có gì đó với hắn nhé.

- Thôi về đi, muộn rồi.

Cái Nga vẫn cứ nhìn cô với ánh mắt dò xét, cô vội vàng dắt xe đi trước lảng tránh ánh mắt nó. Vừa ra đến cổng trường, thoáng liếc qua gương cô giật mình khi thấy bóng dáng hắn đang đi hướng ngược lại. Cô vội vàng quay lại kiểm chứng, đúng là hắn thật rồi, phải nhanh lên không hắn đi mất. Cô vui mừng nói với cái Nga:

- Tao chợt nhớ ra dì Liên nhờ tao mua ít đồ, mày về trước đi nhé.

- Trước đến nay có bao giờ bà ấy nhờ mày mua cái gì đâu, hay để tao đi cùng với mày nhé

Nga còn chưa kịp nói hết câu cô đã lên xe phóng vụt đi, cô rất sợ sẽ mất dấu hân. Hân vừa rẽ trái ở khúc cua phía trước, hôm nay nếu không gặp được hân cô sẽ mất ngủ mất thôi.

Tới khúc cua cô buồn bã dừng lại, phía trước lại là ngã 6 biết hân rẽ lối nào mà tìm. Thất vọng định quay xe trở về thì cô thấy xe của hân dừng ở quán game bên đường.

Vội vàng tiến tới, toan bước vào lại lưỡng lự, trước tới nay cô chưa từng vào những nơi như thế này, hơn nữa vào đó đông người như thế biết nói gì với hân bây giờ. Suy nghĩ 1 hồi cô quyết định dắt xe sang quán nước bên cạnh ngồi, nửa tiếng trôi qua mà chưa thấy bóng dáng hân ra.

Có tiếng chuông điện thoại vang lên, hoá ra là vú Năm gọi, bình thường cô về nhà rất đúng giờ, chắc vú chưa thấy cô về nên lo lắng gọi. Cô nghe máy và xin lỗi vú vì đi có việc mà quên không báo đề vú lo, vú chỉ dặn dò cô đi cẩn thận chứ không hề trách móc gì. Trên đời này ngoài bố mẹ ra thì người thương cô nhiều nhất chính là vú Năm. Vú luôn yêu thương và bao bọc cô đúng 1 người bà yêu thương đứa cháu gái nhỏ tội nghiệp.

- ----*-----*-----*-----

Tại quán game.

- Thằng này hôm nay mày làm sao thế, đánh đấm chả tập trung cái mẹ gì, để ý vào mà chơi thua nữa bây giờ.

- Ngậm mồm mày lại đi, nay tao mệt.

- Mệt thì nghỉ mẹ mày đi, làm bỏ thua oan mấy trận.

Long uể oải đứng dậy, cậu tính ra ngoài gọi chai nước lạnh uống cho tỉnh táo, chẳng hiểu sao chiều nay làm gì cũng không thể tập trung nổi. Từng câu từng chữ lúc sáng của cô cứ hiện trong đầu, cậu chưa từng nghĩ rằng cô lại ghét mình đến thế. Cậu biết mình đã gián tiếp gây cho cô biết bao nhiêu rắc rối, nhưng cậu cũng đã rất chân thành quan tâm cô, đã rất cố gắng mà. Cả đêm dài cô thức chỉ để gỡ clip kia xuống, đến khi háo hức đi khoe với cô thì lại bị cô tạt cho gáo nước lạnh vào mặt.

Nếu cô đã ghét cậu như thế thì cậu cũng chả cần, xưa nay chỉ có đám con gái là bu lấy cậu, xuống nước với cậu chứ cậu không bao giờ hạ mình. Lần này sẽ là lần duy nhất trong đời cậu mất thời gian vì 1 người con gái, nghĩ thế nhưng trong lòng cậu cứ có 1 chút gì đó không đành lòng.

Sang quán bên cạnh gọi 1 chai coca lạnh, lúc ngẩng lên trả tiền bất chợt gặp ánh mắt cô đang nhìn. Nhìn thấy cô cậu vui lắm, nhưng chợt nghĩ đến những lời khi sáng của cô, cậu trả tiền rồi đi lướt qua. Có vội vàng đứng dậy níu tay:

- Dừng lại đã.

Cái níu tay của cô bất ngờ đến nỗi làm cậu đánh rơi cả chai coca trên tay. Cả 2 cứ thế đứng im lặng đối diện nhau, đến khi thấy không khí gượng gạo cậu mới gạt tay cô khỏi áo mình mà mai nói:

- Đừng có đụng vào tôi kéo đen đuôi đấy.

- Chuyện ban sáng tôi...

- Cô đến đây để nhục mạ tôi nữa sao, tôi nói cho cô biết tôi và cô vốn chẳng liên quan gì đến nhau, do tôi lo chuyện bao đồng nên thế. Tốt nhất cô nên tránh xa đứa mặt dày như tôi ra.

Cô biết hân đang giận nên nói thế, mà dù lúc này hân có chửi cô thêm nữa cô cũng chấp nhận. Cô lí nhí nói:

- Xin lỗi

Cậu có nghe nhầm không nhì, cô vừa nói xin lỗi hay sao? Dù trong lòng vui mừng lắm nhưng vẫn phải cố tỏ ra lạnh lùng:

- Cái gì cơ, tôi không nghe rõ

- Tôi nói là tôi xin lỗi

- Xin lỗi tôi sao, cô xin lỗi 1 đứa sao quạ tạ chuyện mặt dày đem rắc rối cho người khác như tôi làm gì.

- Sáng nay tôi có hơi nóng tính, nhưng mà cũng tại anh nên tôi...

- Tại tôi sao, nếu tại tôi thì tốt nhất cô nên tránh xa tôi ra, tôi và cô trước kia không quen biết thì bây giờ cũng thế.

Cậu đã có chút vui mừng khi nghe cô xin lỗi vậy mà bây giờ cô lại bảo tại cậu khiến cho lòng cậu bùng bùng lửa giận. Đúng rồi là tại mình lo chuyện bao đồng, tại mình tự huỷ hoại chứ cô ta đâu mượn. Tự làm thì tự chịu thôi chứ trách ai.

Cô biết mình lỡ lời làm hân giận, không suy nghĩ gì cô nói đại:

- Thế còn giao kèo thì sao?

- Giao kèo nào

- Thì giao kèo sáng thứ 2 đó

- Tôi chẳng biết mình có giao kèo nào với cô cả.

- Giao kèo làm người yêu của anh 1 tuần...

Nói xong cô cúi gằm mặt xuống, hai má ửng đỏ, 1 đứa con gái lại đi chủ động muốn làm người yêu già của người ta. Thật xấu hổ quá mà, nhưng vừa rồi cô sợ hân đi mất nên vội vàng nói mà không kịp nghĩ.

Tất cả những biểu hiện vừa rồi của cô đều được cậu thu lại trong đáy mắt, cái dáng vẻ ngượng ngùng của cô thật là đáng yêu mà. Cậu biết lần này là cô chân thành, nhưng nhìn cô đang xấu hổ bần thần thích trên ghẹo lại trời đây. Cậu nghiêm giọng nói:

- Giao kèo đó cũng chỉ là 1 trò chơi, coi như hôm đó tôi lỡ lời. Bây giờ chúng ta đường ai nấy đi, không ai liên quan đến ai cho cô vừa lòng

- Anh...

- Tôi làm sao, cô lại định nói tôi là tên khốn, tên mặt dày, đồ sao quạ tạ nữa chứ gì?

- Không, không có đâu.

Cô vội vàng xua xua đôi bàn tay búp măng nhỏ nhắn, cậu thấy thế lại càng khoái chí hơn.

- Thôi thế này tiểu thư nhé, tôi cũng sợ làm phiền đến tiểu thư lắm. Nếu tiểu thư muốn cứ giá giá đi, coi như tôi đền bù cho tiểu thư về những rắc rối mà tôi gián tiếp gây ra. Ok.

Nói xong cậu lập tức rút ví đếm tiền khiến cho cô uất nghẹn.

Cô đến đây là để xin lỗi chứ đâu phải để đòi tiền, hẳn nghĩ cô hèn mọn đến mức ấy sao. Ngược đời mắt ngấn lệ lên nhìn hấn cô uất nghẹn nói:

- Anh vừa phải thôi, tôi đến đây là để xin lỗi anh. Tôi biết tôi sai nên đã chờ anh ở đây cả tiếng chỉ để nói 1 câu xin lỗi anh không bỏ qua thì thôi nhưng cũng đừng nói với tôi bằng cái giọng đấy

- Tôi đâu có bắt cô chờ, con người tôi trước nay vẫn thế đấy.

- Phải rồi là do tôi ngu ngốc, do tôi tự muốn xin lỗi anh được chưa. Tôi nhắc lại cho anh nhớ tôi đến đây là để xin lỗi anh, nhận hay không là tùy anh, đừng có lời tiền ra nói chuyện với tôi. Còn nếu anh muốn thì từ nay tôi sẽ coi như không quen biết với anh.

Cậu biết vừa rồi mình có hơi quá đáng nhưng chẳng hiểu sao lại không thể ngừng trêu ghẹo cô. Nhìn bộ dạng muốn khóc của cô cậu buông ra 2 từ:

- Được thôi.

Lúc này trái tim cô như bị ai bóp nghẹt, nước mắt cứ thì nhau chảy xuống, cô uất ức nói 1 hồi:

- Tôi chửi anh là tôi sai, nhưng anh nhìn lại bản thân mình đi. Anh đã bao giờ nghiêm túc với tôi chưa hay chỉ biết trêu ghẹo, bắt nạt tôi. Anh bảo chiều sẽ gỡ clip xuống nhưng tôi xem vẫn còn, tôi định gọi điện hỏi anh thì số hôm trước anh cho tôi là số giả. Chính vì thế tôi mới nghĩ là anh trêu đùa tôi, nhìn thấy anh tôi rất bình tĩnh nên có nói hơi quá lời. Bây giờ tôi cũng đã xin lỗi anh rồi, nếu anh không muốn thì thôi, tôi đi về.

Nhìn giọt nước mắt lăn dài trên đôi má của cô, cậu quả thực rất muốn đưa tay lau đi nhưng lại bất lực đứng nhìn. Lần trước cho cô số điện thoại sai cậu thật sự không nghĩ đến trường hợp này, không tránh được cô lại giận dữ như thế.

Ban nãy cậu cũng trêu cô hơi quá, nhìn bóng lưng của cô đang vất vả dắt xa xuống đường cậu chạy vội lại giữ:

- Khoan đã, chuyện số điện thoại đúng là ban đầu tôi có tình cho sai số, nhưng những chuyện sau này tôi đều thật lòng không có ý đùa giỡn cô đâu. Thôi coi như chúng ta hoà nhé, được không, đừng khóc nữa nhé.

Nói rồi cậu vội thức đưa tay lên lau nước mắt cho cô, khi bàn tay chạm đến gương mặt thanh tú ấy trỗi tim hai người như có 1 luồng điện chạy qua. Cả hai cứ đứng mãi như thế nhìn nhau, đến khi cô chủ quan lên tiếng:

- Hai em ơi đứng gọn vào cho người khác còn lên chứ, yêu đương gì thì ngồi vào đây mà nói chuyện, sao đứng giữa đường thế.

Lúc này không chỉ cô mà cả cậu cũng đang đỏ bừng mặt, bây giờ đã sắp 7h tối, mặt trời đã lặn. Nhưng gương mặt cô và hấn bây giờ bừng đỏ giống như mặt trời nhỏ sùi ầm ầm đổ phương.

Cả hai mỉm cười, không ai nói thêm câu nào nhưng họ ngầm hiểu là những hiểu lầm, rắc rối giữa họ đã được giải quyết, đôi phương đã vui vẻ và tha thứ cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Hai người vui vẻ trở về, suốt cả quãng đường họ nói chuyện không ngớt, không ai nói ra nhưng họ đều mong quãng đường về nhà cô dài ra mãi. Nhưng cuộc vui nào cũng phải đến hồi kết thúc, trước khi trở về họ còn trao đổi số điện thoại với nhau, cô vui vẻ vào nhà bắt gặp cái Huệ đang ngồi xem tivi ngoài phòng khách. Chẳng hiểu sao hôm nay tự nhiên cô lại thấy nó cũng khá đáng yêu, cô cười cười hỏi han nó khiến nó ngẩn người vì ngạc nhiên.

Đúng là khi tâm trạng người ta tốt thì nhìn cái gì cũng thấy đẹp thấy vui, cứ thế cô ngân nga 1 vài giai điệu mình yêu thích cả buổi tối. Đến khi chuẩn bị đi ngủ cô nhận được dòng tin nhắn chỉ vồn vẹn: "ngủ ngon nhé" chỉ 3 từ thế thôi cũng đủ khiến cho tim cô xao xuyến, cô mang theo nụ cười vào cả giấc mơ.

Trong mơ cô thấy mình đang chạy chân trần trên một cánh đồng cỏ xanh mướt, phía sau là Long đang chạy theo cô. Hai người vừa chạy vừa vui đùa không ngớt, khi Long nắm được tay cô, cô còn chưa kịp quay người lại nhìn cậu thì trời bất chợt đổ cơn mưa lớn. Bầu trời trên đầu cô thâm xì, một tiếng sét chói tai vang lên khiến cô bừng tỉnh khỏi cơn mê.

Trời ngoài kia đã bắt đầu hửng sáng, tiếng chim hót ríu rít phía bên ngoài, 1 vài tia nắng yếu ớt chiếu vào phòng cô. Trời hôm nay rất đẹp và tâm trạng cô cũng không vì giấc mơ đêm qua mà xấu đi.

Ting, ting ting tin nhắn lại vang lên lại 1 dòng tin nhắn ngắn gọn: "ngày mới vui vẻ" chỉ đơn giản thế thôi nhưng cũng khiến cho cô cười rạng rỡ, tâm trạng của cô hôm nay như bầu trời cao ngoài kia vậy, vui vẻ và hạnh phúc.

Vệ sinh cá nhân xong cô xuống nhà ăn sáng, vừa nhìn thấy vú cô đã chạy nhào đến thơm lên má rồi bẻ phần ăn sáng mà vú đã chuẩn bị ra bàn ngồi ăn. Hôm nay là thứ 5, trường cô có 1 tiết học ngoại khóa, nữ sinh trong trường sẽ mặc áo dài trắng vì thế chú Tư sẽ đưa cô và Huệ đi học trước sau đó mới quay về chờ bố cô đi làm.

Ngồi trong xe cô thoáng thấy bóng dáng hần phía trước, chẳng hiểu sao tim cô bỗng dưng hẫng 1 nhịp, khiến cho giai điệu mà cô đang hát cũng bị chậm 1 nhịp. Hần cũng mặc quần áo sơ mi trắng bình thường như bao nam sinh khác, nhưng ở hần luôn toát ra khí chất hơn người, lần ắt nam sinh toàn trường. Cũng vì thế mà khi hần bước tới cổng trường tất cả nữ sinh đều ngoái nhìn.

Cô bước xuống xe cũng vừa vặn thấy cái Nga đi tới, chạy tới nắm tay nó cô vui vẻ cùng nó vào lớp. Cái Nga phát hiện ra tâm trạng của cô buổi chiều hôm qua và sáng nay là khác nhau hoàn toàn nên trêu đùa:

- Bộ, hôm qua mày trúng số hả?
- Đâu có, tao đâu có biết mấy cái trò đó đâu?
- Thế sao vui vẻ thế, chả bù cho chiều qua mặt như bánh đa nhúng nước.
- Mày cứ để ý quá chứ tao lúc nào chả vui vẻ.

Nói rồi cô cùng Nga lấy ghế ra sân trường để chuẩn bị cho buổi ngoại khóa, hôm nay cô được nghe các bác sĩ dạy về giới tính và hướng dẫn cách quan hệ tình dục an toàn. Bất giác cô nhớ đến hình ảnh cái Huệ và người đàn ông hôm nào quấn lấy nhau, cô đỏ mặt liếc ánh mắt sang hàng ghế lớp nó kiểm tìm, phát hiện ra nó đang ngồi chụp ảnh tự sướng không ngừng.

Lớp cô là lớp chọn lại là khối 10 nên ngồi hàng đầu tiên, lớp cái Huệ ở hàng trong, cạnh bên khối 11, khi cô nhìn sang phía cái Huệ, vô tình lại thấy hình ảnh hần đang cười cùng Nguyệt. Chẳng hiểu tại sao cô lại thấy khó chịu, cô chỉ muốn lao tới bắt hần khép mồm cười ấy lại. Nhưng cô lấy quyền gì mà bắt hần phải làm theo ý cô cơ chứ, cứ thế cô ầm ức, lâu lâu lại liếc sang phía bên ấy rồi lại hờn dỗi.

Cô đâu biết hần thấy cô nhìn sang nên cố tình cười đùa với Nguyệt, báo hại cho cô cả tiết ngoại khóa ấy phải bực bội khó chịu.

Bài giảng của cô bác sĩ kết thúc mà cô cũng chẳng hay, mãi đến khi thấy hần bước lên cô mới ngỡ ngàng phát hiện ra bài giảng đã kết thúc bây giờ là tiết mục văn nghệ.

Hần bước lên bục giảng với vẻ lãng tử vốn có, chẳng hiểu sao cô cảm thấy hình như hần đang nhìn mình, hần đồng đặc tuyên bố:

- Mình là Long, học sinh lớp 11A2, mình mới chuyển về trường không lâu, hôm nay mình xin phép hát bài “Lời của gió” vừa là để ra mắt các bạn, vừa là để tặng cho 1 người dưới kia. Mình muốn nhấn rằng lời bài hát này chính là những gì mình muốn nói.

Cả trường ồ lên, một số bạn nam phấn khích còn hét lớn để cổ vũ, tuy hần không nói rõ là dành tặng cho ai nhưng ánh mắt hần nhìn về phía cô, khiến trái tim cô bao phủ 1 một lớp ngọt ngào. Cô chăm chú lắng nghe như muốn ôm trọn hình bóng hần vào trong mắt.

Thật ra Long phải đắn đo lắm mới dám chọn bài hát này, cậu cũng không hiểu vì sao mình lại nói những lời kia. Cậu với cô mới chỉ thật sự quen biết và nói chuyện với nhau vòn vẹn 6 ngày. Bản thân cũng chẳng rõ đối với mình cô là gì, chỉ biết lần đầu tiên gặp cô ở quán cafe cậu thấy cô có 1 chút gì đó quen thuộc. Khi nhìn thấy cô bị Nguyệt bắt nạt, trái tim cậu cứ thôi thúc phải ra bảo vệ. Rồi lúc cô khóc cậu cảm thấy rất xót xa, đến khi lau nước mắt cho cô thì trái tim ấy dường như không nghe lời cậu nữa.

Những kỉ niệm ít ỏi về cô cứ lần lượt hiện ra trong đầu, ánh mắt thì không ngừng nhìn về phía cô để xem phản ứng của cô. Đến khi tiếng nhạc bắt đầu cậu cũng nhẹ nhàng cất tiếng hát:

Em có nghe thấy anh nói gì không

Em có nghe thấy gió nói gì không

Anh đã thương nhớ gửi vào trong gió

Đôi phút bên em, được nghe em nói với anh.

Con gió nào bay ngang cuộc đời

Nói với em rằng tôi lẻ loi

Con gió nào bên tai tôi thầm

Nói với em rằng tôi rất xấu.

Dù gió có ngang qua vườn chiều

Làm lá khô rơi rụng nhiều

Dù gió có mang bao điều

Cuốn theo mùa thu đi.

Nhưng gió ơi gió đừng hôn lên má em

Gió ơi gió đừng vòn lên tóc em

Gió ơi gió đừng ru đôi mắt em dịu hiền.

Gió hãy nói rằng tôi mong có em

Gió hãy nói rằng tôi luôn nhớ em

Gió hãy nói rằng tôi yêu em

Thế thôi!

Lời bài hát nhẹ nhàng cùng giọng ca ấm áp của cậu khiến toàn trường im lặng để lắng nghe, cậu đã khiến bao nhiêu nữ sinh phải thổn thức. Nhất là Nguyệt, chị ta lại ảo tưởng cậu tặng chị ta, mà nào để ý trong suốt bài hát hần chỉ nhìn về một phía.

Hai người ấy cứ ngáy ngốc ngắm nhìn nhau, thế giới xung quanh trong mắt họ dường như chỉ tồn tại đối phương. Bài hát kết thúc hẳn còn nhìn về phía cô nháy mắt sau đó làm động tác bắn tim, khiến cho con tim cô như ngừng đập. Thật khó để miêu tả cảm giác của cô hiện tại là thế nào, 1 chút ngọt ngào, 1 chút hạnh phúc, có cả bất ngờ và 1 chút mộng mơ. Hẳn bước xuống rồi mà cô cứ ngồi đó cười ngáy ngốc, khiến cái Nga phải lay mạnh:

- Này, hết giờ rồi, không đứng đây vào lớp còn ngồi đó mà cười cái gì.

Vội vàng đứng dậy luống cuống đến mức đánh rơi cả ghế, cái Nga nhật lên rồi cảm hộ cô. Nó cứ thắc mắc không hiểu cô bị cái gì mà cứ ngẩn ngẩn ngẩn ngơ ngơ, còn cô thì phải đi thật nhanh vì sợ nó phát hiện ra điều gì đó ở cô. Bản thân cô cũng không biết mình có điều gì giấu nó, chỉ cảm thấy không dám nhìn thẳng vào mắt nó mà thôi.

Trở về lớp học mà lời bài hát cùng dáng vẻ của hẳn khi ấy cứ quẩn quanh trong đầu, với tay lấy chiếc điện thoại, mở tin nhắn của hẳn ra đọc. Hẳn có nhắn cho cô 2 tin mà cô không trả lời, mỗi tin chỉ vồn vện vài chữ nhưng sao cô thấy những con chữ ấy đáng yêu thế chứ.

Bỗng từ đâu cái Nga lao tới giật điện thoại trên tay cô, cô bị giật mình nên không kịp dành lại. Nó dơ điện thoại ra trước mặt cô thảm vấn:

- Chết nha ai đây, chúc ngủ ngon cơ à, ngày mới vui vẻ cơ đấy, bảo sao hôm nay mày cứ ngồi cười như bị tâm thần thế. Lại còn lưu là “sao chửi” nữa cơ à, kinh nha, có hẳn biệt danh riêng cho nhau cơ đấy.

Cái Nga nói lớn khiến mấy đứa bên cạnh cũng quay cả sang. Ban nãy cô bị giật mình nên không phản ứng kịp, bây giờ cô đã bình tĩnh lại cô hờ hững nói:

- Chỉ là 2 tin nhắn bình thường thôi mà, mày cũng biết là mỗi lần gặp hẳn tao đều gặp sui sẻo còn gì, không lưu là sao chửi không lẽ lưu là ánh dương à?

Tương nói thế là xong, nhưng cái Lan (Nhóm bạn của cô gồm có 4 người Lan, Nga, Ngọc và cô) không tha, nó vạ vạ:

- Sáng nay nghe hẳn hát tao đã thấy lạ rồi, bây giờ nhìn thấy tin nhắn này tao dám khẳng định mày và hẳn có gì đó. Khai mau.

- Thi chúng mày chẳng thách tao cầm cưa hẳn còn gì nữa, bây giờ tao đang tiến hành theo đúng giao kèo thôi.

Cái Ngọc hóp tốp kéo tay cô:

- Thế tình hình tiến triển đến đâu rồi, kể cho bọn tao xem nào, liệu kèo này mày có thắng không?

- Chúng mày cứ chuẩn bị tinh thần làm theo yêu cầu của tao đi là vừa nhé.

- Kể đi – cái Lan tiếp lời

- Thôi ở đây không tiện, để chủ nhật này hẹn nhau ở quán cũ tao kể cho mà nghe nhé.

Ngoại trừ Nga đã biết chuyện thì hai đứa kia háo hức lắm, cô cũng chỉ nói thế để bọn nó khỏi vạ vạ thôi. May mà chúng nó không nghi ngờ gì, nhưng cũng nhờ chúng nó nhắc cô mới phát hiện ra hình như cô đã để trái tim của mình đi quá xa rồi. Giữa cô và hẳn chỉ đơn giản là 1 trò cá cược, 1 giao kèo giả làm người yêu trong vòng 1 tuần mà thôi.

Tình cảm này không được phép xuất hiện, cô và hẳn cũng chẳng thế nào mà thành thật được. Cô chưa hiểu hết về hẳn nhưng cô dám chắc người như hẳn sẽ rất đào hoa, thay người yêu như thay áo. Thế mà vừa rồi chỉ với 1 bài hát cô đã xao xuyến, đúng là ngốc mà: “mày chỉ giả vờ cưa hẳn thôi, không được phép rung động đâu”. Cô cứ tự nhủ thâm bản thân để gạt bỏ đi những cảm xúc mới chớm kia.

Hẳn cũng chỉ giao kèo với cô làm người yêu giả 1 tuần thôi mà, trước khi hết 1 tuần cô phải khiến hẳn nói yêu mình sau đó kết thúc mối quan hệ này. Chỉ còn 3 ngày nữa thôi cô phải cố lên, thật sự cô sợ nếu để lâu trái tim cô sẽ không nghe lời mất.

Mãi suy nghĩ cô có tin nhắn đến lúc nào chẳng hay, mãi đến khi ra về cô mới kiểm tra điện thoại, là hẳn nhắn hẹn cô ra chỗ hôm trước có chuyện. Cô vội vàng thu xếp sách rồi chạy nhanh về phía cây cột điện góc sân trường. Hẳn đã đứng đó từ khi nào, thấy cô đi tới hẳn cười tươi.

Đối diện cô lúc này thật sự Long không biết phải mở lời ra sao, trái tim bỗng dưng cứ đập loạn nhịp.

Thấy hẳn cứ đắn đo mãi cô phải lên tiếng trước:

- Có chuyện gì mà anh lại hẹn tôi ra đây, nhắn tin không được sao mà bắt ra tận đây thế?

- À, cũng không có gì

- Không có gì thế gọi tôi ra đây làm gì, thôi tôi về trước đây.

Cô vừa bước đi thì thấy hẳn run run hỏi:

- Tối nay cô có rảnh không?

- Để làm gì?

- À nay là sinh nhật Nguyệt

- Liên quan gì tới tôi?

Cô ngờ vực hỏi lại, thật sự hẳn đã khiến cho cô cảm thấy khó chịu. Sinh nhật chị ta nói với cô để làm gì, ai chẳng biết hẳn bà chị ta chơi với nhau từ nhỏ, chị ta còn âm thầm thích hẳn nữa mà. Thái độ khó chịu của cô khiến cho hẳn lung tung.

- Chỉ là tôi muốn rủ cô đi cùng, tôi chẳng biết rủ ai, thật sự ngoài cô ra tôi không nghĩ ra sẽ đi cùng ai cả.

Nghe hẳn nói con giận dữ của cô ban nãy lắng xuống, cô cảm nhận được có 1 chút gì đó cô đơn trong lời nói ấy. Nhưng cô vẫn phải từ chối, lần trước với cô là quá đủ rồi, cô thật sự không dám dây dưa gì với chị ta nữa:

- Không được đâu, lần trước anh không nhớ chị ta đối xử thế nào với tôi à?

- Tôi đảm bảo với cô từ nay về sau Nguyệt sẽ không làm gì cô cả, tôi hứa không chỉ Nguyệt mà tất cả mọi người ở đó sẽ không ai làm tổn thương cô, tôi sẽ bảo vệ cô cả đời.

Lời nói thốt ra mà khiến cả hai ngượng ngùng đỏ mặt, Long vội vàng chữa lại:

- Ý tôi là muốn cô giả làm người yêu tôi tới đó, cô cũng biết nguyệt thích tôi, tôi muốn 1 lần rõ ràng với cô ấy. Tôi dẫn cô đi nên chắc chắn sẽ bảo đảm an toàn cho cô. Được không?

Nhìn hần chân thành như thế cô cũng chẳng nỡ từ chối, hơn nữa cô cũng đồng ý giả làm người yêu hần 1 tuần mà. Cô không ngại không ngại đáp:

- Để tôi suy nghĩ thêm, rồi sẽ trả lời anh sau nhé. Bây giờ tôi phải về đã, muộn rồi.

Nói rồi cô chạy thật nhanh ra khỏi đó, bóng dáng cô thướt tha, mềm mại trong tà áo dài khiến hần ngẩn ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Cô đắn đo suy nghĩ cả buổi chiều cuối cùng quyết định nhắn cho hần 1 tin

- Tôi đồng ý.

Rất nhanh sau đó thấy hần trả lời lại:

- Ok, thế tối nay 8h tôi sẽ qua đón cô.

Cô không trả lời lại mà ngồi phân vân không biết quyết định của cô lúc này là đúng hay sai, liệu rằng cô đi cùng hần như thế này có gặp rắc rối gì không?

Hần như có thần giao cách cảm, cô chỉ vừa mới nghĩ thoáng qua đã thấy hần tiếp tục nhắn tin đến.

- Em yên tâm, anh đưa em đi thì anh sẽ có trách nhiệm với em. Đảm bảo đi đến nơi về đến chốn, không mất 1 cọng tóc nào cả.

Cái tên này dám gọi cô là em nữa, kể ra thì cô kém hần 1 tuổi nên hần gọi cô là em không có gì là sai cả. Có điều cô quen cái giọng nói cục cằn, quen cái cách xưng hô cô tôi của hần nên giờ hần gọi là em cô có chút gì đó không quen. Lại nhưng mà có gì đó vui vui, cô mỉm cười, tranh thủ lấy sách vở ra làm bài.

Hôm nay bố và di Liên đi dự tiệc, cái Huệ thì đi chơi với bạn, nhà chỉ còn vú năm, cô và cu Vương. Bây giờ cô cũng đi cùng hần thì chắc cu Vương sẽ buồn lắm, nhưng cô lại chẳng thể mang nó theo cùng được. Thời thì đi 1 lát xong cô sẽ kiểm có về sớm với nó vậy, bữa tiệc này cô cũng không hào hứng gì vì hần nên cô mới tới nên về sớm chắc cũng chẳng sao.

Sau khi làm hết bài tập và chuẩn bị sách vở cho ngày mai xong xuôi cô uể oải đứng dậy định đi xuống nhà ăn tối thì có tiếng chuông điện thoại reo, thì ra là hần gọi. Bây giờ mới chưa đến 7h không biết hần gọi có chuyện gì, cô nhẹ nhàng bắt máy:

- Alo

- Tôi đến đón cô sớm 1 chút nhé.

- Có chuyện gì sao?

- Không, tôi chỉ muốn mời cô đi ăn tối sau đó mới tới dự tiệc sinh nhật thôi.

- Thôi, không cần đâu.

- Hôm nay mẹ tôi về quê, nhà còn có mình tôi, tính rù cô đi ăn cho vui. Dù sao thì hôm nay cô đồng ý cùng tôi tới sinh nhật nguyệt coi như là đã giúp đỡ tôi, cũng nên cho phép tôi mời cô 1 bữa cơm xem như cảm ơn chứ.

Ban nãy cô cũng dạn vú cứ ăn trước, cô học xong sẽ ăn sau, ăn một mình cũng buồn nên cô đồng ý. Thấy cô đồng ý hần vui mừng nói sẽ qua đón cô rồi vội vàng tắt máy giống như là sợ cô sẽ đổi ý vậy.

Cô nhanh chóng tiến về phía tủ đồ, chọn đại chiếc váy màu hồng phấn, chiếc váy có thiết kế trễ phần vai, điểm nhấn chính là chiếc nơ lớn ôm trọn lấy khuôn ngực đầy đặn của cô, phía sau lưng là 1 lớp ren không quá mỏng, phần thân váy pha ren được đính đá ti mi. Với thiết kế theo kiểu công chúa nên phần thân váy xoè nhẹ bông bênh, vừa vặn dài tới bắp chân cô. Kết hợp cùng chiếc túi cầm tay ngọc trai và đôi giày ánh kim, mái tóc được làm xoăn nhẹ thả bông bênh. Cô cũng không muốn quá phô trương nên chỉ trang điểm nhẹ nhàng, gương mặt cô bình thường đã rất nét, nay chỉ cần trang điểm 1 chút thôi cũng rất nổi bật.

Xong xuôi cũng là lúc nghe thấy tiếng chuông điện thoại, không cần nhìn cô cũng biết là hần gọi. Cô bắt máy:

- Tôi đây

- Cô xong chưa, tôi ở ngoài cổng đợi cô nhé.

- Xong rồi, tôi xuống ngay đây.

- Cô cứ chuẩn bị xong xuôi đi, tôi chờ được mà.

- Tôi xong cả rồi, tôi xuống đây. Đừng bấm chuông cửa nhé.

Hần mỉm cười, cô gái này ngốc thật, nếu muốn hần đã bấm chuông từ lâu rồi đâu cần cô phải dặn đâu.

Nụ cười của hắn như đông cứng lại khi nhìn thấy cô trong bộ váy hồng nhẹ nhàng cùng nụ cười tươi tắn làm cho tim hắn như ngừng đập. Cô xinh đẹp trong trẻo như nàng công chúa trong truyện cổ tích vậy, bất giác hắn muốn sẽ được bên cô trọn đời.

Thấy hắn cứ ngẩn ngơ cô giật lấy chiếc mũ bảo hiểm ở tay hắn rồi nói:

- Đi thôi, ngâm cái mồm lại. Bộ anh chưa thấy gái xinh bao giờ hả, nhìn cái mặt thấy gớm.

Bị cô chọc quê khiến hắn xấu hổ đến lúng túng chẳng biết làm gì, khiến cô phải nhác:

- Anh có đi ăn không, tôi đói rồi đây này.

- À, có chứ, đi ngay đây. Lên xe đi.

Hôm nay cô mặc váy với dáng vẻ công chúa, lại còn đi giày cao gót, nên việc ngồi trên chiếc xe phân khối lớn của hắn có vẻ khó khăn cho cô. Hắn thấy cô chật vật mãi chưa ngồi được thì lên tiếng.

- Hay là tôi gửi xe sau đó chúng ta đi taxi nha, nhìn cô có vẻ gặp khó khăn với chiếc xe của tôi.

Cô không đáp lại mà tháo chiếc mũ bảo hiểm ra trả cho hắn như ngẫm đồng ý. Hắn nhanh chóng gọi 1 chiếc taxi, còn lịch sự mở cửa xe cho cô rồi mới sang quán nước bên đường gửi xe. Ban đầu người ta không trông giúp nhưng sau thấy hắn trả công cao thì lại đồng ý.

Vội vàng tiến về phía chiếc taxi, vừa mở cửa hắn đã ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng từ người cô toả ra, mùi hương ấy hoà quyện với mùi hoa sữa nồng nàn khiến cho hắn ngây ngất. Hít một hơi cho mùi hương ấy đầy lồng ngực sau đó im lặng ngồi bên cạnh cô.

Cả đoạn đường hắn và cô chẳng ai nói với nhau câu nào, mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình.

Cho tới khi chiếc xe dừng hẳn, hắn lịch sự mở cửa xe cho cô, khi bước xuống cô khá bất ngờ về nơi hắn chọn. Quán “Hương Quê” tọa lạc ở trung tâm thành phố nhưng nó trái ngược hoàn toàn với không khí ồn ào tấp nập của Hà Nội. Bên ngoài quán mang 1 nét cổ kính trầm mặc, phía bên trong được chia làm hai khu, đầu tiên là khu dành cho đồ uống, còn phía sau là nơi dành cho ẩm thực. Ngăn cách giữa hai khu là khu vườn thượng uyển, ở đây có hòn non bộ, có suối nhân tạo chảy róc rách, đặc biệt là các loại hoa đủ sắc màu. Chủ quán còn khéo léo tạo nên tiếng chim nhân tạo khiến cho nơi này càng trở nên sống động và đẹp đẽ hơn.

Bước vào khu ẩm thực đầu tiên là thực khách sẽ cảm nhận được mùi thơm thoang thoảng của khói bếp, của rom nếp, đây cũng là điểm thu hút khách nhiều nhất của quán. Cách bài trí của quán cũng mang đậm nét thôn quê đặc biệt ở đây chỉ phục vụ những món ăn dân dã.

Cô thích thú gọi món canh cua, cà pháo, còn lại là cho hắn lựa chọn. Nhìn cách hắn gọi món và nói chuyện với nhân viên cô đoán hắn là khách quen của nơi này. Cô cứ nghĩ người như hắn phải thích những nơi hoa lệ, phô trương ngoài kia, không nghĩ rằng hắn cũng thường xuyên đến 1 nơi thế này.

Long biết đến quán qua 1 lần đi lạc đường, không gian của quán gọi cho cậu nhớ đến bà ngoại. Nhớ mùi khói bếp mỗi lần bà nấu cơm, nhớ những trưa hè được chạy nhảy trên đường quê đầy mùi rom mới. Từ đó mỗi lần buồn hay nhớ ngoại cậu đều đến nơi này, có hôm thì dùng bữa, cũng có hôm chỉ ngồi phía trước uống tách trà rồi lại đi.

Hôm nay cậu dẫn Hương tới nơi này vì qua những lần tiếp xúc cậu cảm nhận được Hương là 1 cô gái giản dị, ấm áp, cậu hi vọng cô sẽ thích nơi này.

- Hương thấy chỗ này thế nào?

- Thật sự tôi không nghĩ là người như anh lại đến những chỗ thế này đâu.

- Tôi thì sao, bộ tôi không hợp với nơi này hả?

- Không hẳn, tôi nghĩ 1 công tử như anh phải thích những nơi ồn ào, phô trương cơ.

- Vậy là Hương chưa hiểu về tôi rồi. Thế còn Hương, có thích nơi này không?

- Tôi không biết là ở giữa lòng Hà nội lại có 1 nơi yên tĩnh như này đâu.

Cô thích thú nhìn quanh và hít hà mùi hương nơi đây, tất cả những hình ảnh đáng yêu ấy đều được Long ghi trọn vào mắt. Hình ảnh cô gái với dáng vẻ của công chúa dịu dàng, nổi bật trong không gian thôn quê dân dã, chiếc mũ nhỏ đang chun chun lại như muốn hít trọn cái mùi hương thôn quê nơi này.

Suốt cả bữa cơm cô được Long kể cho nghe về bà ngoại, về những lần được theo bà ra đồng, rồi cả những món ăn của bà, cô thích lắm. Lúc này Long dường như thành 1 con người khác, không còn vẻ bất cần nữa mà thay vào đó là vẻ điềm tĩnh và 1 chút gì đó cô đơn.

Cái dáng vẻ ấy khiến cho cô thật sự xao xuyến, thế nhưng khi kết thúc bữa cơm rồi khỏi nơi này cũng là lúc dáng vẻ ấy của Long không còn. Dường như cậu cố gắng không để thế giới nhộn nhịp ngoài kia thấy được vẻ cô đơn, yếu lòng của mình.

Vẫy 1 chiếc taxi, cô và cậu lại tiếp tục di chuyển đến địa điểm tổ chức sinh nhật của Nguyệt, đúng chất của 1 tiểu thư nhà giàu nguyệt bao trọn bar Civilize. Lúc cô và long tới nơi là 8h15' nên có khá nhiều bạn của nguyệt cũng vừa tới, toàn là những cậu ấm cô chiêu chịu chơi. Cách ăn mặc của họ cũng trái ngược với Hương, thật sự cô không thích nơi ồn ào thế này chút nào cả.

Vừa bước vào cửa tiếng nhạc lớn đập mạnh vào màng nhĩ khiến cô có cảm giác khó thở, cô lui lại phía sau Long, đúng lúc Nguyệt đi ra. Có lẽ chị ta không thấy cô nên ôm trầm lấy Long

- Nguyệt biết chắc chắn long sẽ tới mà.

- Tất nhiên rồi, sinh nhật Nguyệt mà.

Cậu nhẹ nhàng đẩy nguyệt ra sau đó vòng tay ra phía sau nắm lấy tay cô tiếp tục nói:

- Minh đưa người yêu chúc mừng sinh nhật Nguyệt. Chúc Nguyệt luôn luôn xinh đẹp và mãi là bạn thân của Long.

Từ “bạn thân” được Long nhấn mạnh ngẫm ý khẳng định với Nguyệt rằng cậu chỉ coi Nguyệt là bạn. Lúc này Hương tuy không thoải mái nhưng vẫn phải cố trung ra nụ cười vui vẻ nhất có thể, đưa món quà mà cô đã chuẩn bị chiều ra Hương nói:

- Xin lỗi chị vì không mời mà đến, em có món quà nhỏ chúc mừng sinh nhật chị.

Về mặt của Nguyệt lúc này khiến cho Hương phải siết chặt tay Long để cảm thấy an toàn, chị ta giả bộ đưa tay ra nhận quà sau đó lại cố tình đánh rơi.

- Chết rồi mất rồi, em bỏ vào thùng rác giúp chị nhé. Chị phải ra kia tiếp mấy người bạn.

Rồi chị ta ngừng nguẩy đi mắt, Long cúi xuống giúp cô nhặt món quà, đặt lên chiếc bàn bên cạnh rồi nhẹ nhàng nói:

- Minh vào đi

Cô mỉm cười mặc hấn nắm tay kéo đi, ban nãy Long thấy cô nhăn mặt nên đoán là cô không thích sự ồn ào vậy nên hấn chọn 1 bàn nơi góc khuất, chờ cô ổn định chỗ ngồi sau đó mới đi lấy đồ uống. Hấn chọn 1 chai chivas cho mình và 1 ly cocktail nhẹ nhàng cho cô, cả hai phải hết thật lớn khi muốn nói chuyện với đối phương.

9h tiếng nhạc tạm ngừng nhường cho Nguyệt đứng lên nói vài lời:

- Hôm nay là sinh nhật mình, cảm ơn tất cả các bạn đã đến dự bữa tiệc nhỏ cùng mình. Còn bây giờ thì chúng ta cháy hết mình thôi nào.

Cả vũ trường hét lớn, cũng lúc đó DJ lại đánh nhạc, tiếng nhạc lớn tới nỗi khiến cho trống ngực cô đánh liên hồi.

Nguyệt cũng đi tới từng bàn chúc rượu, tới chỗ của cô chị ta cố tình xen vào giữa sau đó quay lưng lại phía cô, biến cô thành người thừa.

- Cảm ơn Long bao năm qua vẫn luôn nhớ tới mình.

- Minh và Nguyệt chơi với nhau từ nhỏ mà, đừng khách sáo quá.

Hình như chị ta có chút hon men nên mạnh bạo khoác tay hấn, nép sát vào lồng ngực hấn nũng nịu:

- Biết nhau lâu như thế mà có người cố tình không hiểu tình cảm của tớ đây.

Nhìn cái dáng vẻ của chị ta cô thật sự muốn hất thẳng li cocktail vào mặt, con gái gì mà trơ trên người ta đã nói đi cùng người yêu mà còn cố tình ôm ấp, khó chịu. Nghĩ thế thôi nhưng cô nào dám làm thế, cô cúi xuống giả bộ day day trán như đang đau đầu để khỏi phải nhìn thấy hình ảnh chị ta ôm ấp Long

Long khó chịu đẩy Nguyệt ra đứng lúc thấy cô day trán lại nghĩ cô mệt, vội vàng kéo tay Hương ân cần hỏi:

- Em mệt hả.

Lúc chiều hấn có nhắn tin gọi cô là em nhưng đây là lần đầu tiên hấn gọi trực tiếp khiến cô lung túng đáp:

- Tôi... à em... tiếng nhạc lớn quá nên không quen.

Long quay sang Nguyệt lịch sự nói:

- Một lần nữa chúc mừng sinh nhật Nguyệt chúc Nguyệt có buổi tối vui vẻ. Minh xin phép đưa Hương về trước có lẽ cô ấy không được khoẻ.

Nói rồi mặc kệ nguyệt tức tối dậm chân phía sau, cậu diu Hương ra về. Ra tới ngoài cô như được sống lại, cô thờ ơ mạnh:

- May quá, sống rồi.

Dáng vẻ đáng yêu này của cô khiến cho hấn không thể kiềm chế được mà ôm cô vào lòng. Hấn nhẹ nhàng kéo cô lại, vòng tay qua eo cô ôm siết chặt. Cầm hấn dựa trên vai cô, cô khẽ cựa mình, hấn nói nhỏ:

- Một phút thôi.

Cô không phản ứng nữa mà đứng im cho hấn ôm, bàn tay hấn ôm trọn lấy cô, mũi cô ngửi rõ mùi hương toả ra từ thân thể hấn. Vì chiều cao của cô khá khiêm tốn nên khi hấn ôm cô vào lòng thì tai cô vừa vịn áp sát vào nơi ngực trái của hấn, cô nghe thấy rõ tiếng trái tim hấn đang đập thình thịch.

Ban nãy có lẽ cả cô và hấn đều có một chút men trong người nên mới có thể sống thật với cảm xúc của mình như thế. Cả hai còn chưa kịp cảm nhận hết hương vị ngọt ngào ấy thì có tiếng nói phía sau vang lên:

- Hai người đứng đây ôm ấp cho ai xem vậy?

Cô bàng hoàng quay lại...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Hai người đứng đây ôm ấp cho ai xem vậy?

Cô bàng hoàng quay lại, luống cuống thế nào lại xô hấn suýt nữa ngã, cái Huệ nhìn biểu hiện của cô mà phá lên cười mỉa mai:

- Làm gì mà giật mình thế, làm chuyện gì khuất tất sợ tôi biết hả?

- Không có, mọi chuyện không như cô nghĩ đâu.

- Ủa, cô biết tôi đang nghĩ gì hả?

- À không, ý tôi là hôm nay tôi đi ăn sinh nhật bạn.

- Tôi đâu có hỏi cô đi đâu, ây da đau mắt quá, nhìn mấy cảnh tình tứ này thật không quen chút nào mà.

Nãy giờ Long đứng sau quan sát hai người nói chuyện, nhìn cái điệu bộ điệu cợt của Huệ nhìn không được mà lên tiếng

- Không quen thì có thể bịt mắt lại hoặc dời đi nơi khác mà.

- Ai đây, bạn trai mới hả? Cô cũng khéo mời chào đấy nhỉ?

Huệ giả bộ ngạc nhiên chỉ vào Long hỏi khiến cho hắn khá khó chịu. Hương thấy không khí căng thẳng vội kéo tay Long giới thiệu:

- À, đây là Long, học trên bọn mình 1 khóa, anh ta mới chuyển về trường mình không lâu.

- Chào anh, tôi là Huệ, ở cùng nhà với Hương, biết nói sao nhỉ, cùng nhà nhưng lại không chung huyết thống, khá khó hiểu đúng không? Đại loại là giữa tôi và cô ta chỉ có 1 điểm liên quan duy nhất đó là mẹ tôi là vợ của bố cô ta. Dù sao thì cũng rất hạnh phúc được biết anh, sáng nay anh hát rất hay.

Huệ lịch sự chia tay ra nhưng hình như Long không có ý định bắt tay lại với cô ta. Không cần biết giữa hai người bọn họ là loại quan hệ gì, chỉ là bây giờ Long không có thiện cảm với Huệ. Chưa nói đến việc cô ta làm khó Hương, chỉ nguyên thái độ và cách nói chuyện của cô ta đã khiến cậu khó ưa rồi. Nhìn thẳng vào mắt Huệ hắn lạnh lùng nói:

- Nếu đã không liên quan quan như thế thì chúng tôi đi trước?

Nói rồi hắn kéo tay Hương đi thật nhanh, bỏ lại Huệ ngơ ngác chín mặt phía sau. Hôm nay có hẹn với bồ ở quán cafe ngay cạnh bar này, không ngờ vừa tới nơi đã thấy cảnh cô được Long ôm vào lòng, Huệ khó chịu nên cố tình tiến tới phá đám. Nó cũng có vài người bạn trai, thậm chí còn lên giường cùng họ nhưng chưa 1 ai dành cho nó cái ánh mắt yêu thương hay cái ôm dịu dàng như thế cả. Chính vì thế nó càng ghen tị với Hương, nó tự nhủ nhất định ánh mắt đó phải là của nó.

Dời khỏi quán bar ồn ào Long không gọi xe mà nắm tay cô đi bộ, đi cả quãng đường mà hắn vẫn chưa có ý định dừng lại, bàn chân cô bắt đầu truyền đến những cơn đau. Không thể cố gắng được nữa, cô giật tay ra khỏi tay hắn đứng lại, hắn thấy thế thì ngạc nhiên quay lại nhìn.

- Anh tính đi bộ về nhà hay sao, chân tôi không chịu nổi nữa rồi.

Thoảng liếc xuống chân cô hắn thật sự quên mất là cô đang đi giày cao gót, hắn dịu dàng nói:

- Tôi quên mất, cô ngồi xuống đây đi.

Nhẹ nhàng đỡ cô ngồi xuống gốc cây ven đường, sau đó cúi xuống tháo giày cho cô. Bàn chân cô lúc này có một vài chỗ phồng rộp, các ngón chân đều đã đỏ hết cả lên. Hắn tự trách mình đã vô tâm khiến cô chịu đau đớn, hắn nhẹ nhàng dùng 1 lực vừa đủ massage cho cô. Vừa làm vừa quan sát nét mặt cô, chỉ cần ánh mắt cô hơi nhíu lại hắn sẽ lập tức giảm lực bóp lên chân cô lại.

Ánh mắt cô cũng chăm chú nhìn từng cử chỉ của hắn, trái tim cô như được ai tắm ướp 1 lớp socola ngọt ngào. Đến khi cảm nhận được những cơn đau đã dịu xuống, cô khẽ rút chân lại, nhẹ nhàng nói:

- Tôi ổn rồi, cảm ơn anh.

- Bây giờ chúng ta đi tiếp nhé

- Đi đâu?

- Tôi dẫn cô đến 1 nơi này đảm bảo cô sẽ thích, không xa nữa đâu, chúng ta rẽ ở đoạn kia ngay sau con đường này cô sẽ thấy rõ sự khác biệt.

Hắn cúi xuống xách giày của cô rồi nói tiếp:

- Tôi nghĩ cô không đi nó nữa sẽ dễ chịu hơn đấy, cô bước thử đi, nếu vẫn còn đau tôi sẽ công cô.

Cô rút rề dặt bàn chân xuống lòng đường, một chút nhói đau ban đầu tan đi thay vào đó là cảm giác dễ chịu. Cô chưa từng để chân trần mà đi trên đường thế này, cô không nghĩ nó lại thoải mái như thế. Cô bước đi chậm chậm trên đường, thời tiết cuối thu khá dễ chịu, không khí lại thoang thoang mùi hoa sữa đặc trưng của Hà Nội khiến cô vui vẻ chạy chậm trên đường. Cô vô tâm rộng cánh tay, hít hà mùi hương hoa sữa cảm giác như được hoà mình cùng thiên nhiên, cho tới khi phát hiện không thấy hắn bên cạnh cô mới ngoái lại nhìn, thì ra hắn vẫn đứng đó nhìn cô người ngầy ngốc, cô gọi lớn:

- Này, sao còn đứng đó, đồ anh bắt được tôi nè.

Nói rồi cô co giò chạy chiếc váy xoè cứ thế bông bênh theo từng bước chân cô, phía sau là hắn đang chạy theo, hắn nói nhỏ:

- Tôi không cần bắt được em, em cứ chạy phía trước, còn tôi sẽ mãi mãi ở phía sau âm thầm bảo vệ em. Em cứ thoải mái làm những gì mình thích, bất kể điều đó là đúng hay sai tôi vẫn sẽ luôn ở ngay sau em, ủng hộ em. Nhất định cả đời này sẽ chỉ mang cho em nụ cười, không để bất kì ai làm tổn thương em.

Tất nhiên cô không thể nghe thấy những lời ấy, nhưng cô vẫn cười rất tươi, lâu lắm rồi cô mới thấy thoải mái và vui vẻ như thế này. Tiếng cười trong trẻo của hai của hai người vang vọng cả 1 góc phố.

Chạy chán cô dừng lại đợi Long, hắn tiến tới nắm tay cô dẫn vào con đường nhỏ phía sau, hoá ra phía sau con đường này là hồ sen Phương Liệt. Xung quanh có rất nhiều quán cóc nhỏ, hắn kéo cô vào quán ngay trước mặt, gọi hai ly trà đá, 1 đĩa hướng dương rồi chọn chiếc bàn ngay sát cạnh hồ ngồi xuống.

Hình ảnh 1 nam thanh mặc 1 cây đồ da hàng hiệu, 1 nữ tú với chiếc váy xoè đắt tiền lại ngồi ở quán cóc ven hồ khiến ai đi qua cũng phải ngoái nhìn, có 1 vài người còn lấy điện thoại chụp hình lại. Cô và hắn ban đầu có chút ngại ngùng nhưng sau đó họ mặc kệ xung quanh, thoải mái trò chuyện cùng nhau.

Chỉ cách nhau 1 con đường nhưng nơi này hoàn toàn khác biệt với con đường ban nãy, ở đó ngập tràn mùi hoa sữa thì nơi đây thoang thoang hương sen thơm ngát. Từng cơn gió nhẹ nhàng làm lay động những bông sen cuối cùng trên mặt hồ, vì đã là cuối thu lại ngồi trước mặt hồ nên mỗi lần cơn gió nhẹ nhàng lướt qua cô đều cảm thấy lạnh, bất giác cô đưa bàn tay lên xoa xoa vào nhau. Thấy cô xoa xoa đôi bàn tay bé nhỏ của mình vào nhau, hắn vội vàng cởi chiếc áo da bên ngoài rồi vòng qua khoác lên cho cô. Một hành động nhỏ thế thôi mà

khuyến cho tim cô rung rinh mãi.

Đường như cô đang được khám phá một con người khác, một con người trái ngược hoàn toàn với những gì cô được biết. Hoặc có thể đây mới đúng là con người của hẳn, cô cũng không biết nữa.

- Hôm nay tôi thấy anh khác hoàn toàn mọi hôm.

- Khác thế nào?

Cô làm bộ đắm chiều suy nghĩ rồi nói:

- Thì thấy anh nhẹ nhàng hơn, biết quan tâm đến người khác, cũng ngồi trà chanh chém gió chứ không kênh kiệu giống mấy tên nhà giàu khác.

- Một tiểu thư như cô cũng đang ngồi ở đây cùng tôi đây thôi.

- Thật ra tôi không thích người khác gọi mình là tiểu thư 1 chút nào, cái chữ tiểu thư khiến tôi cảm thấy ngột ngạt. Tôi thích 1 cuộc sống đơn giản không cần quá nhiều tiền, chỉ cần hàng ngày cùng ba mẹ ăn cơm, nói chuyện, hỏi han quan tâm đến nhau, cuộc sống giản dị mà hạnh phúc, đó mới là thứ tôi mong ước. Chỉ tiếc là ba tôi không thể hiểu được điều đó, còn mẹ tôi thì...

Cô khẽ thở dài, sau đó nhanh chóng lấy lại vẻ vui vẻ ban đầu nói tiếp

- Mà thôi không nói mấy chuyện này nữa. Thật sự là tôi không nghĩ là anh lại dám ngồi quán cóc ven đường luôn đó.

Có 1 chút gì đó sững lại, hẳn cảm thấy giọng nó của cô có chút nghẹn ngào, hoá ra cô cũng ước giống hẳn, điều ước tưởng là đơn giản nhưng lại quá xa vời. Không phải cứ cho con cái thật nhiều tiền là quan tâm là yêu thương, mà đôi khi chỉ 1 cái ôm hay 1 lời hỏi thăm đã đủ khiến chúng hạnh phúc.

Đường như chai chivas ban nãy bắt đầu ngấm nên hẳn nói nhiều hơn bình thường.

- Cô nghĩ thế cũng đúng, vì vô bực lạnh lùng ấy tôi cố tình tạo ra mà, tôi rất ghét người khác coi thường mình nên đã ép bản thân trở thành như thế. Nhất là sau khi ngoại vì tôi mất, tôi càng đánh mất bản thân mình hơn.

- Anh không nên hành hạ bản thân theo cách tiêu cực như thế đâu, anh mà như thế bố mẹ anh sẽ buồn lắm.

- Cô biết không mới đầu tôi cứ nghĩ nếu mình hư, mình đánh người khác sẽ được cô giáo mời bố đến lớp nói chuyện như các bạn. Dù cho sau đó có bị ăn mắng, có bị đánh đòn đi nữa thì ít nhất tôi vẫn vui vì như thế là ông ấy có quan tâm đến tôi. Tôi cố gắng phá phách nhất có thể chỉ mong được 1 lần bố tôi trường hợp phụ huynh như các bạn thôi đấy, nhưng mà ông ta nào có thời gian dành cho tôi. Ông ta còn chẳng biết tôi sống như thế nào chứ đừng nói gì đến đúng sai, ông ta còn bận bên gia đình và những đứa con thực sự của ông ta, ông ta càng thờ ơ, tôi lại càng trượt dài.

Cô chưa từng nghĩ cuộc sống của hẳn lại buồn đến thế, bảo sao mỗi lần nhìn hẳn cô đều có cảm giác hẳn cô đơn. Mặc dù bố cô rất yêu thương cô nhưng mỗi lần ông đi công tác dài ngày cô cũng rất buồn, vậy mà hẳn còn chẳng nhận được tình thương trọn vẹn từ bố, chắc hẳn đau lòng lắm.

- Thế còn mẹ anh thì sao, anh như thế bà sẽ đau lòng lắm.

- Mẹ tôi sao, cả cuộc đời bà cứ si mê yêu ông ta rồi lại lấy lý do là hi sinh vì tôi. Bà chưa 1 lần hỏi xem tôi thật sự muốn gì cả, bà thương tôi, bà lo cho tôi tôi cảm nhận được hết, nhưng chính cái cách thương của bà khiến tôi càng cảm thấy ngột ngạt hơn.

Hắn dừng lại cảm cốc trà đá tu 1 hơi dài đến hết, hẳn nói tiếp:

- Chỉ có bà ngoại là người duy nhất luôn hỏi tôi “hôm nay cháu cảm thấy thế nào”, “Đi học có gì vui không cháu” hay là “Cháu thích ăn gì nào”, có khi là “hai bà cháu mình cùng nhau làm cái này nhé, được không?”. Bà luôn hỏi ý kiến tôi dù khi đó tôi mới chỉ là thằng nhóc 4 – 5 tuổi nhưng bà không bao giờ bắt tôi làm những gì tôi không muốn. Thế mà tôi, tại vì tôi mà bà phải chết...

Cô sang phía hẳn, kéo ghế ngồi bên cạnh, cô đưa tay vỗ lưng hẳn an ủi:

- Anh đừng tự dằn vặt bản thân mình như thế, bà anh trên trời thấy được sẽ đau lòng lắm. Tôi luôn nghĩ con người khi sinh ra ai cũng có 1 số phận riêng, họ ra đi nhưng ở trên trời cao kia họ vẫn mãi dõi theo ta. Vậy nên ta phải sống thật tốt kẻo họ sẽ đau lòng.

- Nếu cô trực tiếp chứng kiến bà mình ra đi ngay trước mắt chắc cô sẽ chẳng nói thế đâu.

- Tôi không biết anh đã trải qua chuyện gì, nhưng nếu anh muốn tôi sẵn sàng lắng nghe. Có thể tôi sẽ không giúp được gì, nhưng nói ra sẽ giúp anh nhẹ lòng hơn.

Hắn quay qua nhìn cô, hẳn cảm nhận được sự chân thành trong lời nói của cô. Chẳng hiểu sao hẳn lại có cảm giác tin tưởng tuyệt đối với người con gái này.

Hắn từ từ kể cho cô nghe về bà ngoại của mình, khi ấy bà hẳn có lẽ đã ngoài 60, mái tóc bà đã điểm bạc, gương mặt bà chai sạn vì những cơn đau dai dẳng với thời gian. Khi cậu tròn 1 tuổi thì bà lên sống cùng mẹ con cậu, thời gian cứ thế êm đềm trôi qua cho đến ngày sinh nhật tuổi lên 5. Vì cãi nhau với mẹ mà cậu đã bỏ đi để bà phải đi tìm rồi bị chiếc xe mất lái đâm vào. Lúc ấy cậu lại đang mãi tranh dành đồ với 1 cô nhóc ở trong trung tâm thương mại, đến khi ra ngoài thì bà đã đi rồi, bà chẳng kịp nói lời nào với cậu cả.

Nước mắt cậu lăn dài, gương mặt vì ngấm rượu mà dần đỏ lên, có lẽ vì thế mà cậu mới trải lòng với cô như thế. Khẽ đưa tay lên lau nước mắt, cậu bắt gặp ánh mắt mỉm cười khi nhớ tới cô nhóc năm nào, cậu khẽ:

- Cô biết không, tôi khá ấn tượng với con nhóc đánh đá đó, nó là con gái mà lại đòi mua bộ đồ của con trai. Đã thế nó còn nói tôi không phải hoàng tử, nói tôi xấu, tôi ác với điên chứ.

Lời hẳn kể khiến cho kí ức trong cô chậm chậm tua lại, hình như cô cũng từng như thế, câu nói đó cô cũng từng nói với bố cô. Cô ấn tượng vì đây là lần cuối cùng cô được cùng mẹ đi mua đồ, lần cuối cùng gia đình cô được trọn vẹn bên nhau.

Từng chi tiết ngày hôm ấy cô chẳng bao giờ quên.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Lời hán kể khiến cho kí ức trong cô chậm chậm tua lại, hình như cô cũng từng như thế, câu nói đó cô cũng từng nói với bố cô. Cô ấn tượng vì đây là lần cuối cùng cô được cùng mẹ đi mua đồ, lần cuối cùng gia đình cô được trọn vẹn bên nhau. Sau hôm đó bố cô báo sẽ đi công tác ở Nha Trang 1 tuần, ông định bụng sau chuyến công tác này sẽ sắp xếp thời gian ở nhà với mẹ con cô nhiều hơn, vì theo như dự kiến thì chỉ còn 2 tuần nữa là đến ngày mẹ cô sinh em bé. Ông muốn bên cạnh và chăm sóc khi bà vất vả vượt cạn, thế nhưng ông mãi mãi không còn cơ hội thực hiện nữa.

Không ai ngờ được rằng ông mới đi 2 ngày thì ở nhà bà trở dạ, lúc này vú năm đang đưa cô tới trường, nhà chỉ còn lại mình bà. Bà phải tự mình ra bắt xe, ngày ấy xe không sẵn như bây giờ, bà gọi mãi mà chẳng có chiếc xe nào. May mắn chủ hàng xóm vừa đưa con đi học về đã tốt bụng chờ mẹ cô đến bệnh viện. Từng cơn gò căng cứng nơi bụng dưới nhưng bà vẫn gắng gượng ngồi lên xe, chỉ tiếc là chiếc xe còn chưa kịp tới bệnh viện đã gặp tai nạn. Mẹ và em trai cô không qua khỏi, chủ hàng xóm thì bị gãy chân và xây xát nhẹ.

Buổi sáng cô đi học bà vẫn còn chải tóc cho cô, ôm cô vào lòng, bà nói nếu cô đi học ngoan tối về bà sẽ làm món chả nem mà cô yêu thích. Thế mà bà đã vĩnh viễn xa cô, cô gào khóc đòi mẹ nhiều đêm liền, ban đầu thì bố cô còn nhẹ nhàng an ủi cô, bố nói: “mẹ và em có công chuyện phải đi xa, con phải ngoan thì mẹ mới yên tâm mà chăm sóc cho em được”. Một đứa trẻ 4 tuổi làm sao hiểu hết được những điều ấy, cô chỉ biết mình nhớ mẹ, cô muốn mẹ trở về để ru cô ngủ, để yêu thương cô, cô cứ nghĩ rằng mẹ có em nên bỏ rơi cô. Cứ thế cô gào khóc thật lớn khiến cho ông Văn không kiềm chế được đã đánh cô, đó là lần đầu tiên ông đánh cô con gái nhỏ của mình. Ông ân hận ngồi thụp xuống ôm lấy cô vừa xin lỗi vừa khóc, hai bố con 1 lớn 1 bé cứ thế ôm nhau khóc thê lương khiến cho vú năm cũng không cầm được nước mắt.

Từng chi tiết ngày hôm ấy cô chẳng bao giờ quên.

Cô vội vã hỏi:

- Có phải con bé đó buộc tóc hai bên, da trắng, nó đi cùng bố mẹ, mẹ nó đang có bầu phải không?

Để cho chắc chắn cô còn mở điện thoại ra, tìm bức ảnh cô chụp cùng mẹ ngày nhỏ đưa ra trước mặt hán rồi nói tiếp:

- Con bé này đúng không?

Long chỉ nhìn thoáng qua cũng nhận ra cô bé có bím tóc hai bên ngày đó:

- Đúng rồi, sao cô biết con nhỏ ghê gớm đó hay vậy?

- Biết cái gì mà biết, đây là tôi, không ngờ trái đất này tròn thật.

- Là cô, con bé đánh đá đó là cô á?

- Đánh đá, anh nói ai đánh đá hả?

- À, tôi đâu có nói cô, tôi nói con bé có bím tóc hai bên mà.

- Anh đùa tôi đấy hả, con bé đó là tôi, anh nói nó mà lại bảo là không nói tôi hả?

- À à, là cô hả, vậy coi như tôi chưa nói gì đi, mà này sao sau bao nhiêu năm rồi mà cô vẫn đánh đá như xưa không thay đổi chút nào vậy?

- Bộ anh nghĩ anh thì sao?

Hán ngửa mặt lên đáp:

- Tôi á, tôi đẹp trai này, tính tình tốt này. Nói chung cái gì của tôi cũng đều tốt cả. Hahaa...

- Mặc ới quá đi thôi, anh làm ơn hạ cánh cho tôi nhờ.

Hai người cứ thế ngồi tranh cãi với nhau, họ không để ý xung quanh mọi người đã về hết. Ban nãy dường như ly cocktail của cô đã cạn, chai chivas của hán cũng voi đi 1 nửa, dường như chút hơi men giúp cho hai người cởi mở với nhau hơn.

Phải đến khi chủ quán lên tiếng thì họ mới đứng dậy thanh toán, theo thói quen cô bấm điện thoại xem giờ, cô hoảng hốt khi biết quá 11h rồi. Cô đã hứa về sớm với cu Vương vậy mà... giờ này khéo bỏ cô và đi Liên cũng về rồi. Vội vàng lấy đôi giày ban nãy hán để dưới đất đi vào rồi đứng lên, chẳng hiểu do ly cocktail ban nãy hay do cô hậu đậu mà cô vừa bước đi thì bị vấp vào chiếc bàn ghế xông xoài xuống đất.

Cô đang nhăn nhó vì đau mà hán cứ đứng đó ôm bụng cười không ngớt, phải tự mình lồm cồm bò dậy khiến cho cô bực mình quát lớn:

- Cười cái gì mà cười, anh có phải đàn ông không hả, thấy người ta ngã không tới giúp còn đứng đó mà cười hả?

- Không nhé, tôi chưa phải đàn ông, tôi vẫn còn zin à nha.

- Cái đồ điên nhà anh, lúc nào cũng xuyên tạc được.

Cú ngã vừa rồi của cô tuy không mạnh nhưng cũng khiến cho tay cô bị xây xát vài chỗ. Vết xước ấy không quá sâu nhưng khá xót, cô dơ tay lên thổi thổi, hán nhìn thấy vết xước ấy thì nụ cười chợt tắt, đưa tay ra cầm lấy cánh tay cô hỏi han:

- Đau lắm hả, đã báo đau chân thì coi giấy ra tôi cầm cho còn cổ mà đi làm gì cho ngã.

Cô giận dỗi giật tay lại, hán thuận tay kéo mạnh tay cô lại vốn chỉ định kiểm tra vết thương của cô, nhưng lực kéo của hán khá mạnh khiến cô mất thăng bằng ngã nhào vào lòng hán. Thân hình nhỏ bé của cô nằm trọn trong vòng tay hán, đây tay còn lại vào ngực hán định đứng dậy thì bị hán nắm chặt tay giữ lại. Hán cúi xuống hít hà mùi hương trên tóc cô, cô thơm quá, mùi hương hoa bưởi thân thuộc quá, lâu lắm rồi hán không còn ngửi thấy mùi này. Hán nhẹ nhàng luồn tay vuốt tóc cô, mũi thì không ngừng hít hà hương thơm toả ra. Khẽ cúi đầu xuống, ánh mắt hai người chạm nhau, ngưng ngưng, cô vội vàng quay mặt đi lảng tránh ánh mắt hán.

Nhưng hán nào buông tha, nhẹ nhàng xoay người cô lại đối diện với mình, hán từ từ nâng khuôn mặt kiều diễm của cô lên, buộc cô phải nhìn thẳng vào mắt mình Không rõ là do ly

cocktail ban nãy hay do cái không khí ám muội này mà mặt cô dần ửng đỏ lên, xấu hổ cô cup vội ánh mắt xuống. . Đôi môi căng mọng của cô mấp máy định nói gì đó lại thôi, hành động này của cô vô tình kích thích hắn, khiến cho hắn tham lam muốn chiếm trọn đôi môi ấy.

Cánh môi nóng ẩm của hắn chạm nhẹ vào bờ môi cô khiến cho cô tròn tròn mắt ngạc nhiên, đẩy vội hắn ra cô luống cuống quay đi. Môi cô thật sự ngọt quá, hăm bậm chặt môi lại cảm nhận chút dư vị còn sót lại sao đó mỉm cười lên tiếng

- Cũng muộn rồi, để tôi gọi xe đưa cô về.

Hắn thần nhiên nói như chưa hề có chuyện gì xảy ra, sau đó lấy máy gọi 1 chiếc taxi.

Cô thì cứ đứng đó lấy tay lau đi lau lại bờ môi của mình liên tục, nụ hôn đầu đời của cô. Cô đã từng mơ mộng nụ hôn đầu tiên của cô sẽ được trao cho người mà cô yêu ở một nơi thật lãng mạn, có ánh nến lung linh, có rượu vang và hoa hồng thơm ngát. Vậy mà hắn đã cướp đi, còn thần nhiên như không có chuyện gì, cô phát điên mất thôi. Giờ này mà có con dao ở đây chắc chắn cô sẽ bấm vào cái bản mặt hắn ra cho hả giận, tức quá đi mà.

Xe tới hắn vẫn lịch sự mở cửa cho cô, lúc này cô thật sự cảm thấy không khí ngọt ngào nên nhờ anh lái xe hạ kính xuống. Cô muốn gió trời thổi vào để cô tỉnh táo hơn, ngưng ngừng không biết phải đối mặt với hắn thế nào cô quyết định giả bộ nhìn ra ngoài cửa say sưa ngắm thành phố về đêm

Hắn biết cô ngại nên mặc kệ cho cô thoải mái, còn bản thân ung dung khép hờ đôi mắt nghỉ ngơi. Giả bộ thế thôi chứ thực ra trong đầu hắn đang há hê vì nụ hôn ban nãy lắm,

thật ra khi môi hắn chạm nhẹ vào môi cô, hắn cũng run lắm. Hắn chưa từng hôn người con gái nào, hắn thật không biết cảm giác hôn người mình thích lại thú vị đến vậy. Trái tim hắn cứ run lên từng hồi vì niềm hạnh phúc ấy, nhất là khi nhìn cái bộ dạng tức giận của cô hắn càng ngưng ngừng. Thế nhưng hắn nào dám để cô biết suy nghĩ của hắn, nên tốt nhất giả vờ ngủ cho nhanh.

Hắn không ngờ hắn bình thần nhầm mắt lại càng làm cô khó chịu hơn, cô hậm hực suốt cả đường về nhà.

Cho đến khi xe dừng hẳn trước nhà cô hắn mới bước xuống mở cửa cho cô, không quên ghé vào tai cô nói nhỏ:

- Chúc em yêu ngủ ngon và đừng có mơ về anh cả đêm đấy nhé

Khuôn mặt cô đã bớt đỏ mà vì câu nói của hắn lại ửng lên, cô vênh mặt lên nói:

- Tôi cũng không mong mơ thấy anh đâu vì tôi rất sợ gặp ác mộng.

Câu nói của cô làm nụ cười nửa miệng trên môi hắn tắt hẳn, hắn dơ nhẹ nắm đấm lên dọa cô. Cô cũng chẳng vừa mà lấy mũi giày di mạnh vào chân hắn, khiến hắn phải hét lên đau đớn:

- Á, cô.. cô làm cái gì đấy.

- Xin lỗi nhé, tôi lỡ chân thôi mà.

Nói rồi cô chạy vụt về phía cổng không quên lẻ lười ra trêu ghẹo hắn. Hắn thích thú phá lên cười, quên đi cơn đau nơi bàn chân trái.

Chờ cho cô vào hẳn trong nhà hắn mới dời đi, vừa quay lưng lại hắn có cảm giác ai đó đang nhìn mình, giật mình hắn quay lại hoá ra có 1 cô gái đang chăm chú nhìn hắn từ phía trên tầng 2. Hắn nheo mắt lại để nhìn cho kĩ, thì ra là cô gái ban tối gặp ở cửa quán bar, vốn không có mấy thiện cảm với cô ta nên Long ngay lập tức tiến sang quán nước bên đường lấy xe.

- ---*-----*

Hương rón rén bước thật khẽ tránh tạo ra tiếng động, còn chưa kịp lên cầu thang đã nghe tiếng vú nậm:

- Tiểu thư đi đâu mà về muộn thế, đã ăn uống gì chưa? Tôi hâm lại đồ ăn cho tiểu thư nhé.

- Vú à, vú lại thế rồi, bữa nay con đi sinh nhật bạn, con ăn rồi. Sao giờ này vú còn chưa đi nghỉ.

- Tôi chờ tiểu...

- Vú này, con nhắc lại lần cuối, con không có thích vú gọi con là tiểu thư đâu. Con thích vú gọi con là con thôi à.

- Uk, vú nhớ rồi, vú chờ con về rồi mới yên tâm đi ngủ được.

Nghe vú nói cô xúc động tiến lại ôm lấy vú mà nhõng nhẽo:

- Hay tối nay con xuống ngủ cùng vú như ngày bé nha vú, con thích được nghe vú kể chuyện cổ tích lắm. Vú kể cho con nghe nha vú.

Vú nheo mắt cô, mỉm cười hạnh phúc nói:

- Con lên thay đồ đi, vú chờ.

Cô sung sướng nhảy chân sáo lên tầng, mở cửa phòng cô suýt la lớn khi thấy có bóng người mặc váy trắng ngồi trên giường cô, nhìn kĩ lại hoá ra là cái Huệ. Vuốt ngực cô hỏn hển nói:

- Cô làm cái gì mà giờ này lại ngồi lù lù ở đây, làm tôi hết hồn.

- Tôi chờ cô.

- Chờ tôi sao? Có việc gì?

- Anh chàng lúc tối là thế nào?

- Là bạn.

- Là bạn mà công khai ôm ấp nhau giữa phố đông người, bạn tình hả?

Con này nó làm như cô là con nó không bằng, giờ này ngồi đây tra khảo cô, nực cười thật, nó nghĩ rằng ai cũng giống nó sao. Cô mệt mỏi nói

- Cô nghĩ rằng ai cũng giống cô hay sao?

- Mà, ý mà là sao?

- Tôi nghĩ cái này cô hiểu rõ hơn tôi chứ, bây giờ thì cô về phòng cho tôi còn đi ngủ.

Cái Huệ tức tối giậm mạnh chân nói lớn:

- Mày được lắm, mày đừng tưởng lấy chuyện đó ra uy hiếp được tao.

Hương nhún vai không nói gì, với bộ đồ định bước vào nhà tắm thì có tiếng đi Liên ngoài cửa:

- Có chuyện gì mà khuya rồi hai đứa còn lớn tiếng thế hả?

Cái Huệ thấy đi Liên thì chạy tới nắm tay nũng nịu nói:

- Mẹ, hồi tối con thấy Hương ôm ấp bạn trai ở giữa phố nên có lòng tốt nhắc nhở, vậy mà nó lại lớn tiếng mắng con.

Di Liên nghiêm mặt nói:

- Mẹ nghe thấy tiếng con la lớn nên với sang đây, chưa hề nghe thấy Hương lớn tiếng với con khi nào cả.

Ông Văn từ phía sau chen lên ôn tồn nói:

- Thôi khuya rồi, Hai đứa nên đi nghỉ sớm đi lấy sức mai còn đi học.

Di Liên biết ý nên kéo tay Huệ ra khỏi phòng, đóng cửa lại, nó dường như rất tức nhưng lại chẳng thể làm gì cô lúc này được.

Chờ đến khi đi Liên và Huệ đi khỏi ông Văn mới lên tiếng hỏi:

- Chuyện cái Huệ nói có đúng không?

- Chuyện gì hả bố?

- Chuyện con ôm ấp bạn trai giữa phố, có đúng không?

Cô khá bất ngờ khi thấy ông Văn hỏi nhưng vẫn từ tốn đáp:

- Bố biết tính Huệ mà, con... con chỉ... đi dự sinh nhật bạn thôi ạ

- Thôi được rồi, bố hiểu rồi, bố không cấm con có bạn trai, nhưng phải nhớ việc học phải đặt lên hàng đầu. lần sau đi đâu thì nên nói với mọi người và nhớ về sớm nghỉ ngơi.

- Con biết rồi, con xin lỗi bố.

- Thôi ngủ đi.

- Vâng, chúc bố ngủ ngon ạ

- Uk.

Bố cô đi khỏi cô thờ phảo nhẹ nhõm, chợt nghĩ đến hân, không biết giờ này hân đã về đến nhà chưa nhỉ? Với tay lấy chiếc điện thoại, cô toan bấm nút gọi cho hân nhưng lại thôi, đắn đo mãi cuối cùng cô loay hoay soạn cho hân 1 cái tin: “ Cảm ơn vì buổi tối ngày hôm nay” viết xong cô lại vội vàng xóa đi, viết thế này lỡ hân hiểu lầm là mình thích được hân ôm, hân hôn thì sao nhỉ. Cuối cùng cô quyết định mặc kệ hân.

Nghĩ lại cái lúc bị hân cướp đi nụ hôn đầu đời mà cô xấu hổ, bất giác cô cảm thấy trong phòng bí bách ngột ngạt quá, nhanh chân đi thay đồ rồi ôm gối xuống phòng vú. Phòng của vú tuy nhỏ, giường của vú tuy chật nhưng cô lại rất thích nằm ở đây. Ngày nhỏ mỗi lần bị mẹ mắng cô thường bỏ sang phòng vú ngủ, đến khi mẹ mất 1 thời gian dài cô ngủ cùng vú, nhờ những câu chuyện cổ tích, những bài hát ru của vú mà cô dần nguôi ngoai cảm giác nhớ mẹ. Cô đặc biệt thích được vú xoa lưng cho đi ngủ, bàn tay vú tuy thô ráp nhưng rất ấm áp, cứ thế cô dần chìm vào giấc ngủ.

“Ting Ting”, tiếng tin nhắn vang lên khiến cô giật mình tỉnh giấc, uể oải với tay lấy điện thoại đọc xem ai nhắn đến.

- Em yêu ngủ ngon nhé.

Lúc này thì chẳng cần vú xoa lưng cô cũng hạnh phúc chìm vào giấc ngủ say.

Ở một nơi nào đó cũng có kẻ đang đưa tay lên sờ vào môi mình rồi cười ngây ngô.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Sáng hôm sau cô thấy vú dậy từ sớm, cô khẽ mở mắt nhìn đồng hồ, uể oải hỏi vú:

- Mới có 4h sáng thôi mà, sao vú dậy sớm thế ạ?

- Uk, con cứ ngủ đi, vú già rồi khó ngủ, dậy sớm tập thể dục cho cơ thể khoẻ khoắn.

Cô lật chăn tỉnh dậy cùng vú thì vú cản:

- Con buồn ngủ thì cứ ngủ thêm đi, lát vú gọi.

- Không đâu con tỉnh rồi, lâu lắm rồi không cùng vú chuẩn bị đồ ăn sáng. Hôm nay con quyết định sẽ vào bếp phụ vú, vú đừng đuổi con nha.

- Vú mong mong còn chẳng hết sao lại đuổi cô chứ, dậy đánh răng rửa mặt đi, để đấy vú gấp chăn màn cho.

- Thôi, con lớn rồi mà, con tự làm được, vú cứ kệ con.

- Rồi rồi, thế vú ra trước.

Nói rồi vú mỉm cười đi ra ngoài, vú ở nhà cũng sắp tròn 15 năm rồi, ngày biết tin mẹ cô có bầu em trai, bố cô đã ngay lập tức về quê đưa vú lên. Mẹ cô khi đó không đồng ý, bà nói công việc nhà có mấy việc đâu, bà vẫn lo được. Nhưng bố cô vẫn nhất quyết để vú ở lại, ông nói công việc của ông thường xuyên phải đi công tác, có vú ở bên bầu bạn cũng như cùng bà chăm sóc cô ông thấy yên tâm hơn. Từ đó vú gắn bó cùng cô, đối với cô vú như 1 người thân trong gia đình vậy.

Vú Năm vốn là người gốc Huế lớn lên lấy chồng và theo chồng về Nam Định – Quê của mẹ cô sinh sống và lập nghiệp. Đáng tiếc là chồng vú đi chiến tranh đã hi sinh để lại cho vú neoh nhóc 5 đứa con thơ. Một mình vú vất vả ngược xuôi để lo cho đàn con, nhưng vì nghèo đói quá mà 2 người con trai của vú cũng lần lượt bỏ vú mà đi, nhà chỉ còn lại vú cùng 3 người con, hai gái 1 trai. Đến khi các con khôn lớn thì vú quyết định tới nhà cô làm giúp việc để đỡ dần kinh tế cùng các con. Mới đấy mà đã 15 năm trôi qua rồi, vú nay cũng đã ngoài 70, sức khoẻ cũng đã yếu.

Năm ngoài khi thấy mình đã già yếu, vú nói với ông Văn, vú già rồi, mắt mờ chân chậm nên xin nghỉ về quê, sợ ở đây sẽ làm phiền đến gia đình ông.

Cô nghe được nhất quyết không đồng ý, vú chăm cô từ nhỏ, cô xem vú như bà ngoại của mình vậy, oà khóc cô nói:

- Con không muốn vú đi đâu hết, con muốn vú ở lại với con, vú mệt con sẽ chăm lo cho vú, vú không làm được cũng không sao, con thay vú làm tất cả. Chỉ cần vú ở lại cùng con thôi, vú mà về con sẽ buồn lắm.

Vú năm ở với gia đình lâu như thế, vú lại thật lòng thương con gái ông, tận tâm lo cho gia đình ông, nên ông cũng quý vú. Cô con gái lại nhất quyết không chịu xa vú nên ông quyết định giữ vú ở lại, trước mắt mỗi ngày sẽ thuê giúp việc theo giờ phụ vú.

Vú năm thấy bố con cô quý mình như vậy thì xúc động khóc lớn, hai người con gái của bà đã đi lấy chồng tuốt trong nam, lâu lâu mới về thăm vú, còn anh con trai vú cũng lấy vợ và định cư luôn bên Nhật. Thành thử ra bây giờ có về quê vú cũng chỉ thui thủi có 1 mình, thôi thì vú ở lại đây cho có người bầu bạn vậy.

Nếu về quê vú cũng thương cô lắm, nhưng ở lại thì vú sợ lắm gánh nặng cho gia đình cô, suy nghĩ mãi vú mới quyết định xin nghỉ, chứ thật lòng vú không hề muốn chút nào. Không phải vì tiền còn bố cô trả cho vú, mà vú ở lại vì thương bố con cô.

Mẹ cô đã không còn, ông bà ngoại cũng mất, cô rất sợ 1 ngày nào đó vú cùng dôi xa cô. Ngày nhỏ cô quần vú lắm, cứ hề rảnh rồi là cô lại loay quanh trong bếp cùng vú, nhờ thế mà cô được vú dạy nấu khá nhiều món ăn. Bây giờ một mình cô có thể tự tin chuẩn bị bữa ăn cho cả gia đình mà không cần vú giúp đỡ.

Hôm nay cô và vú quyết định làm món bún bò Huế cho cả nhà, Vú là người gốc Huế nên mỗi lần làm món này cả nhà cô ai cũng mê. Cô ăn tận 2 tô lớn, no không thờ nổi mà vẫn chưa muốn dừng lại.

Ăn sáng xong xuôi, cô lên phòng thay đồ đến trường, cái Nga hôm nay đến muộn nên cô phải đợi nó 1 lúc lâu. Nó hôn hên nói ngủ quên, cô chẳng lạ gì cái tật ham ngủ của nó, hề ngủ là không biết trời đất gì luôn.

Vừa tới trường đã thấy hán đứng ở cổng cười nhe nhón, vờ như không thấy cô dắt xe vào phía trong, hán biết cô vẫn còn ngại vì nộ hôn đêm qua nên cũng không làm khó, chỉ đứng im lặng nhìn theo bóng dáng cô mỉm cười.

Vừa dựng được cái xe cái Nga đã vắn vẹo:

- Nay thấy hai anh chị bơ nhau ghê quá nhá, mà này sao thấy hán ta mặt mày lại đỏ thế hả?

- Có đỏ sao?

Cô vờ dơ tay lên sờ má. Cái Nga vẫn không tha, nó mò cặp lấy ra chiếc gương nhỏ chìa trước mặt cô nói:

- Nè, tự soi đi.

Đúng là hai má cô đang ửng đỏ như người đánh má hồng quá tay vậy, lung tung cô đáp:

- Uk thì.. chắc là... là do.. tao ghét hán quá, nên nhìn cái bản mặt hán mới tức giận mà đỏ mặt

- Có cả chuyện đó nữa sao?

- Chứ mày nghĩ sao, thôi đi vào lớp đi, ở đó mà luyện thuyên.

Cái Nga dường như vẫn chưa tin lắm, nhưng cũng không vắn vẹo gì thêm. Vừa vào đến lớp đã nghe tiếng cái lan gọi với:

- Hương, cho tao mượn điện thoại mày tí.

- Làm gì, điện thoại mày đâu mà lại mượn của tao.

- Bữa nay tao để quên ở nhà, cho tao mượn tao gọi cho mẹ tao 1 tí, mày có đưa không hay để tao tự lấy hả.

- Đây, chưa thấy người đã thấy tiếng rồi.

Cô đưa điện thoại cho cái Lan rồi về chỗ, còn chưa kịp ngồi xuống đã thấy nó dí dí cái điện thoại trước mặt cô, giọng rõ hình sự nói:

- Khai mau, cái gì đây?

Cái gì là cái gì, cô ngờ ngác nhìn vào màn hình điện thoại, chết cha là tin nhắn của hân, sáng nay cùng vú làm đồ ăn sáng nên cô không để ý. Lần này hân giết cô thật rồi, sao lại nhắn như thế.

Cái Ngọc nghe thấy cái Lan hỏi thì cũng ngoài người ra tóm lấy chiếc điện thoại làm bấm đọc:

- Chuyện đêm qua do tôi say nên không làm chủ được mình cô đừng để ý nhé, có điều tôi rất thích mùi hương trên tóc cô.

Đọc xong cả ba đứa Nga, Ngọc, Lan cùng đồng thanh nói:

- Chuyện đêm qua là chuyện gì?

Tinh ngay lý gian, cô biết giải thích với bọn này thế nào đây? Thấy cô im lặng cái Ngọc ném chiếc điện thoại lên mặt bàn, kéo tay cô hỏi:

- Đùng có nói với bọn tao là mày và hân đã.. đã.. làm cái chuyện...

Cô hốt hoảng bịt miệng nó lại vội vàng nói:

- Mày điên hả, không có đâu, mày nghĩ tao là người như thế à?

- Vậy sao hân ta lại nhắn là chuyện đêm qua? – cái Nga chất vấn

- Thi... tại hôm qua là sinh nhật của bà Nguyệt hân nhờ tao đóng giả làm người yêu đi cùng.

- Mày còn chưa đủ rắc rối với chị ta hả con ngu này – Cái lan cốc vào đầu cô quát.

- Tao biết, nhưng hân hứa sẽ bảo vệ tao mà.

Cái Ngọc chen vào nói:

- Bảo vệ, haahhaaa, mày tin lời hân sao?

Cô chưa kịp lên tiếng thì cái Nga gạt đi:

- Chuyện đây khoan hãy nhắc tới, tao muốn hỏi đêm qua đi sinh nhật mày và hân đã xảy ra chuyện gì. Nói mau.

- Chúng mày làm gì mà tra khảo tao như tội phạm thế?

- Còn không phải sao, bây giờ mày tự nguyện khai hay để bọn chị phải ra tay.

Cái Lan làm bộ bẻ tay răng rắc cảnh cáo khiến cô phì cười.

- Làm gì có gì đâu, tao không may vấp vào chân bàn nên bị ngã, hân đỡ tao nên vô tình ôm tao vào lòng, chúng mày cũng biết chiều cao của tao khiêm tốn, chỉ vừa vịn tới cằm hân, có lẽ vì thế mà hân nghĩ thấy mùi đầu gội hương bưởi ưa thích toả ra từ tóc tao. Có lẽ biết tao ngại nên nhắn thế, chứ nếu thật sự có gì tao đã xoá tin nhắn lâu rồi.

- Đây là mày chưa đọc nên mới bị tao phát hiện mà. – Cái lan vịn vẹo.

Đúng là cô không biết đến sự tồn tại của tin nhắn đó nên nó vẫn còn chứ nào phải do cô và hân không có gì nên cô không xoá đâu. Biết nói làm sao cho bọn này tin bây giờ, tức mình cô cãi cùn:

- Chúng mày tin hay không thì tùy, chuyện chỉ có thể thôi.

Tất nhiên là ba đứa kia sẽ không thể tin vào lời cô vừa kể rồi, làm gì có chuyện chỉ sơ ý ngã vào nhau mà hân ta lại nhắn được như thế. Chắc chắn còn chuyện gì mà cô chưa kể hết, thế nhưng tiếng trống trường đã vang lên, tiết học bắt đầu, bọn nó đành ngậm ngùi trở về chỗ ngồi chuẩn bị sách vở, chắc chắn bọn chúng chưa tha cho cô được. Nghĩ đến lúc bị bọn chúng tra khảo mà cô rùng mình, hân ta đúng là tên chết bầm mà, tự nhiên nhắn 1 cái tin mờ ám như thế làm gì chứ. Lưu hân là sao chửi quá không sai chút nào, lần nào gặp hân cũng sui sẻo hết.

- ---*-----*-----

15 phút trước tại lớp 11a2, lúc này Long cũng đang phải chịu đựng hàng ngàn câu hỏi của Nguyệt, chị ta nức nở trách than:

- Cậu ác lắm, hôm qua là sinh nhật mình, vậy mà cậu lại đem con ranh đó đến chọc tức mình là sao?

- Thứ nhất cô ấy tên là Hương, thứ 2 cậu không có nói là không được dẫn người yêu đi cùng, thứ 3 mình không hề có ý chọc tức cậu, vì lần trước hai người có xô xát nên mình với dẫn cô ấy đến mong rằng hai người sau này sẽ thân thiết hơn.

- Mình cần gì thân thiết với con ranh đó, mình chưa xé xác nó ra là may cho nó lắm rồi đấy.

Long đập bàn tức giận nói:

- Nếu cậu còn gọi cô ấy là con ranh này con ranh nọ thì đừng bao giờ nói chuyện với mình nữa. Còn nữa, nếu cậu dám động đến cô ấy dù chỉ là 1 sợi tóc thì đừng trách mình, mình không nói xuống đâu nên cậu nhớ lấy.

- Cậu... cậu quá đáng lắm, cô ta có gì tốt hơn mình chứ?

- Điều ấy không quan trọng, quan trọng là cô ấy làm cho trái tim mình rung động, ở bên cô ấy mình có thể sống đúng với con người của mình. Mà nói thật nhé, với mình thì cô ấy ngàn vạn lần tốt hơn cậu, ít nhất cô ấy không ích kỉ, đánh đá và thích bạo lực như cậu.

- Cậu nói gì cơ, nếu không phải vì cậu thì tại sao mình lại trở thành thế này chứ, bây giờ cậu lại đem điều đó ra chế diễu mình hay sao.

- Đó là do cái tật ảo tưởng, chiếm hữu của cậu tự biến cậu thành như thế chứ không phải do mình.
- Cậu... mình nhất định không để cô ta cướp đi cậu đâu.
- Cướp, mình đâu phải món hàng mà cậu nói là cướp, mình là Long. Đỗ Đình Long và mình tự nguyện trao trái tim của mình cho cô ấy chứ chẳng có gì tranh cướp ở đây cả.
- Nhưng từ nhỏ tới lớn mình luôn bên cạnh cậu, mình chưa từng dành tình cảm của mình cho ai ngoài cậu, cậu biết điều đó mà.
- Mình nói rồi, chúng ta là bạn, chỉ là bạn thôi, Hương mới là cô gái mình yêu. Chúng ta kết thúc tại đây và hi vọng cậu sẽ không làm khó Hương, nếu không e rằng ngay cả làm bạn chúng ta cũng không thể nào đâu.

Nguyệt gục xuống bàn khóc nức nở, bao năm qua cô lớn lên cùng Long, dành những tình cảm đẹp đẽ nhất cho cậu. Cô vốn tưởng chỉ cần đẹp bỏ hết bọn con gái có ý định tán tỉnh kia đi thì Long sẽ mãi mãi thuộc về mình. Thật không ngờ được ngày hôm nay nhận lại được sự đau lòng đến vậy. Chính miệng cậu ta đã khẳng định cậu ta yêu con nhỏ đó, còn cảnh cáo cô không được làm tổn hại đến nó. Không được, cô nhất định không thể bỏ cuộc như thế được, cô không tin Long không có chút tình cảm nào với mình, không tin, ngàn vạn lần không thể tin được. Nhất định cô sẽ dành lại Long của cô, dù có dùng cho có phải dùng cách nào đi chăng nữa, nhất định Long phải là của cô.

Long tức giận bỏ ra ngoài hành lang đứng, cậu biết những lời cậu vừa nói với Nguyệt có chút hơi nặng lời. Nhưng phải như thế thì nguyệt mới thôi ôm cái mối tình đơn phương kia đi được, đã rất nhiều lần cậu nhỏ nhẹ nói chuyện nhưng Nguyệt đều bỏ ngoài tai không chịu nghe. Lần này bắt buộc đi làm cậu mới nhờ Hương giả làm người yêu, còn cố tình dẫn cô đến dự sinh nhật của Nguyệt, mong rằng Nguyệt thấy khó mà bỏ cuộc. Cậu không nghĩ rằng chính ngày hôm nay cậu đã châm lên ngọn lửa hận thù trong lòng Nguyệt, vô tình cậu lại khiến Hương gặp nhiều rắc rối hơn.

Nghĩ đến Hương cậu bất giác lại đưa tay lên chạm vào môi, dường như dư âm từ nụ hôn đêm qua vẫn còn, mùi hương hoa bưởi từ tóc cô vẫn còn vương vấn đâu đây. Mới thấy cô ở công trường đây thôi mà giờ đây trái tim cậu lại thổn thức vì nhớ nhưng cô mất rồi. —

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Thật lòng mà nói tới hôm trước khi ra khỏi cửa bắt gặp hình ảnh cool, ngầu của hần cô cũng rất bất ngờ, một thân toàn đồ da sang trọng. Nếu cô đoán không lầm thì phía bên trong chiếc áo da lịch lãm kia là chiếc áo phông lần trước cô mua cho hần, cô không nghĩ hần lại mặc nó trong dịp đặc biệt thế này. Một thoáng hạnh phúc hiện lên trong đáy mắt cô, hình ảnh hần hôm nay khác hẳn về bụi bặm ngày thường cô thường thấy.

Không còn chiếc quần rách bụi bặm mà thay vào đó là chiếc quần da bóng nhoáng, tôn lên cặp chân dài của hần làm cho 1 đứa con gái như cô cũng phải tầm ghen tị. Phía trên thay cho chiếc áo học sinh thường ngày, hần khoác nhẹ chiếc áo da sang trọng, bên trong chính là chiếc áo phông tron cô mua hôm nào. Mái tóc hần được vuốt keo tỉ mỉ, nếu như cô nói hôm nay hần đẹp tựa 1 nam thần thì cũng không ngoa 1 chút nào cả.

Cái tên này không biết ăn nhằm cái gì mà cứ há hốc cả mồm ra nhìn cô, ánh mắt thì lộ rõ vẻ si mê. Cô ngây người ra ngắm hần mà hần cũng chẳng biết, cuối cùng cô phải gạt chiếc mũ trên tay hần hần mới tỉnh táo lại. Cô chợt nghĩ nếu như hần mà gặp cô khi cô đi dự sự kiện cùng bố chắc chiếc cằm hần phải chảy dài đến bụng mất thôi, đúng là 1 tên háo sắc mà.

Trái đất này cũng thật là tròn quá đi, dù có trong mơ cô cũng không thể tưởng tượng ra được cô và hần ngày nhỏ đã từng gặp nhau, lại còn cùng nhau tranh dành 1 bộ đồ nữa chứ. Có khi nào như thế người ta gọi là có duyên không nhỉ, chắc không đâu, mình và hần có phải người yêu đâu mà duyên với chẳng nợ.

Tối qua hần thật khác, cô thật sự thích con người của hần tối qua, tình cảm và có 1 chút gì đó hoài cổ. Nếu hần cứ mãi như vậy có lẽ cô cũng không ngại ngần mà dành tình cảm cho hần, sẽ không phải bắt ép trái tim mình đi theo 1 hướng khác như bây giờ. Chỉ tiếc là...

- Này, tan học rồi có về không má?

Cô vội vàng thu xếp sách vở cùng cái Nga ra về, cả buổi sáng hôm nay bọn tiểu yêu ấy không buông tha cho cô. Cô phải thể thoát ghê lắm chúng nó mới tạm tin và không tra khảo cô nữa.

Bước chân khỏi cửa lớp ánh mắt cô vô tình hướng về phía dãy nhà của khối 11, ở đó cũng có 1 nam sinh đang đưa ánh mắt tìm kiếm về bên này. Vội vàng cup ánh mắt xuống, cô rảo bước thật nhanh tránh ánh mắt ấy.

Trường cô là trường quốc tế, không quá đông học sinh nhưng đa phần đều là con nhà có điều kiện vì vậy vào mỗi giờ tan tầm công trường cô thường xuyên bị kẹt xe. Những chiếc ô tô lớn nhỏ của các bậc phụ huynh đón con, rồi cả những chiếc xe phân khối lớn của những cậu ấm ăn chơi cùng xe máy của người dân qua đường cứ đan vào nhau chặt như nêm.

Hôm nay cũng chẳng khác gì mọi ngày nên cô và cái Nga phải đứng ở nhà để xe 1 lúc chờ cho đám đông ở trước cổng bớt đi rồi mới ra. Cô sợ phải chen chúc nhau rồi ngửi cái mùi khói xe kia lắm, công trường vừa bớt người thì cô và cái Nga cũng ra tới nơi. Bỗng từ đâu 1 chiếc xe máy lao tới, đâm vào cô, cú đâm ngay giữa xe xên cô mất thăng bằng ngã nhào ra đường. Cái Nga dựng vội xe rồi lao đến đỡ cô, cũng may là cả cô và chiếc xe máy kia đều đi chậm nên cô chỉ bị xây xát nhẹ. Một vài vết xước chồng lên vết thương tối qua nên nó đang bắt đầu rỉ máu.

Nga chưa kịp nâng cô dậy thì phía bên kia cũng có người chạy đến đỡ cô, hoá ra là hần, hần vẫn chưa về. Hai người 1 nam 1 nữ trên chiếc xe máy kia thấy hần thì cũng vội vàng lao vút đi, không 1 câu xin lỗi. Cả hai bọn họ đều bịt kín mặt nên không biết là ai, nhưng cô dám chắc là học sinh trường cô, vì chiếc áo của họ mặc là đồng phục trường cô mà.

Cái Nga thấy bọn họ bỏ mặc cô như thế thì tức tối mắng lớn:

- Lũ chết bầm, lũ chết vằm, chúng mày bắt mù hay sao mà đường lớn thế này chúng mày không đi mà chúng mày đâm sầm vào bạn tao. Bộ mắt chúng mày đui hay chúng mày cố tình hãm, đâm vào người ta cũng không biết đường mở mồm ra xin lỗi mà cup đuôi chạy mất. Đồ cái thứ vô học, thứ chó tha mắt nhân cách mà...

Nó không chửi thì thôi chứ nếu mà đã chửi ai thì goa phải biết, mà nó nói cô cũng thấy lạ, rõ ràng cô đã chờ rất lâu, thừa người cô với ra về. Không hiểu sao đường rộng thế mà chiếc xe kia lại đâm vào cô được, lại còn đâm ngang hông thì đúng là có gì đó kì lạ.

Mãi suy nghĩ cô không để ý rằng hần đang xoay người cô kiểm tra, đến khi hần cất tiếng hỏi cô mới thoáng giật mình, lắc lắc cái đầu để hần biết là cô không đau.

Hắn tức tối ra dựng gọn chiếc xe cho cô, sau đó hỏi Nga:

- Nga này, sao hai đứa kia lại đâm vào Hương vậy.

- Em biết đâu, em nghĩ là chúng nó cố tình anh ạ. Chứ anh xem đường rộng thế này cơ mà, chưa kể chúng thấy anh ra lại vội vàng bỏ chạy nữa. Chắc chắn bọn chúng có vấn đề.

Nghe cái Nga nói hai mắt hắn long lên vì giận dữ, đôi tay nắm chặt lại chửi thề:

- Mẹ kiếp, tao mà biết chúng mày là ai thì không yên với tao đâu. Nhất định tao sẽ không bỏ qua vụ này.

Quay sang Hương hắn sẵn giọng:

- Đi đứng kiểu gì mà để chúng nó đâm cũng không biết đường mà kêu thế hả?

Ồ, cái tên này, cô là người bị đâm chứ có phải hắn đâu mà hắn lớn tiếng với cô cơ chứ. Cô đâu mượn hắn giúp cô mà ra về, bực tức cô đáp lại:

- Anh lớn giọng cái gì hả, chúng đâm vào tôi chứ có phải tôi đâm vào chúng đâu?

Biết mình có chút nặng lời, nhưng nhìn cô bị người ta đâm ngay trước mắt mà không bảo vệ được khiến cho hắn không thể nào chịu được. Nếu đúng như lời Nga nói là bọn kia cố tình thì bọn chúng là ai, tại sao lại muốn đâm cô?

Hắn sực nhớ tới 1 người, ban sáng hắn vừa làm cô ta tổn thương, lại còn lớn giọng với cô ta, chắc chắn là cô ta đã tìm đến Hương trả thù. Đúng rồi lúc tiết cuối cô ta có xin về trước 15 phút nói là đau bụng. Chắc chắn cô ta ra sớm để bày trò hãm hại Hương đây mà. “Cô ta đúng là không coi lời nói của mình ra gì mà, được nếu thế thì cũng đừng trách thằng Long này ác” – hắn lầm bầm trong miệng.

Cô mặc kệ hắn bước chân cả nhấc tiến tới chiếc xe, đặt ngay ngắn lại chiếc cặp toan ra về thì đề mãi chiếc xe vẫn không nhúc nhích. Có lẽ cú va chạm ban nãy đã khiến cho chiếc xe của cô gặp vấn đề rồi.

Hắn thấy cô loay hoay với chiếc xe thì tiến lại kiểm tra, phát hiện chiếc xe bị hỏng không thể đi được, hắn nói:

- Xe của cô hỏng rồi, để tôi dắt sang bên đường sửa rồi đưa cô về.

- Không cần đâu, tôi chờ người ta sửa xong rồi về cũng được.

- Cô bị ngã nên dây thần kinh có vấn đề hả, cô nhìn đi, sắp 12h rồi đây này, cô ngồi chờ có mà sang chiều chưa chắc đã sửa xong.

- Anh...

- Anh cái gì mà anh, đợi ở đó tôi mang xe sang kia sửa rồi tôi đưa về.

Cái Nga thấy thế cũng chen vào:

- Anh Long nói đúng đấy, mình cứ về trước còn xử lý vết thương và nghỉ ngơi nữa, chiều tan học thì qua lấy xe cũng được mà.

- Vậy thì mày lai tao về nhé.

- Không được, cô ở nguyên đó tôi đưa về tận nhà, tôi không yên tâm để cô đi 1 mình, nhớ đâu bọn kia nó núp ở đâu đó nó lao ra nó tông cho phát nữa thì đòi cô coi như xong đấy.

Hắn vội vàng nói làm cô cũng có chút run run nhưng vẫn cố cãi:

- Tôi có nói tôi đi 1 mình đâu, Nga đưa tôi về mà.

Lần này hắn trợn mắt lên với cô:

- Tôi nói không được là không được, đừng nguyên đó đợi tôi đừng có lằng nhằng nghe chưa. Chừng nào về tới nhà cô rồi cô muốn làm gì thì làm, còn bây giờ phải nghe lời tôi.

Cô uất ức lắm, hắn là cái thá gì mà dám trợn mắt lên với cô cơ chứ, nhưng cô nào dám cãi lại hắn. Ngoan ngoãn đứng ôm cặp chờ hắn.

Suốt cả đoạn đường đi cô tức tối không nói lời nào, thế mà cái con bạn thân tên Nga kia thì cứ nói cười tíu tít với hắn làm cho cô suýt đứt mạch máu não vì ức. Đúng là cái loại hám zai mà, nó còn chẳng thèm liếc cô lấy 1 cái xem cô có ổn không mà chỉ trực hóng chuyện với hắn. Đã thế về tới nhà cô nó còn lơ cô đi, chỉ chào tạm biệt mình hắn, cô uất ức đóng cửa cái rầm, mặc kệ hắn vẫn đứng đó nhìn theo. Cô biết như thế là mất lịch sự, nếu như bình thường có lẽ cô sẽ cảm ơn hắn, nhưng không hiểu sao hôm nay cô lại thế này.

Tập tễnh với chiếc chân đau đi vào nhà đã thấy dì Liên và cái Huệ ngồi cười đùa với nhau, thấy cô đi Liêng không ngẩng lên mà nói:

- Sao bữa nay về muộn thế con?

- Dạ có chút chuyện xảy ra đi ạ.

Con Huệ ton hót xen vào:

- Có mà đi với zai thì có, ban nãy thấy có zai đưa về tận nhà mà.

- Huệ, ăn nói cho cẩn thận.

Dì Liên lên tiếng nạt nó sau đó nhìn cô, thấy quần áo cô lấm lén tay lại xây xát vài chỗ thì ngạc nhiên hỏi:

- Con bị sao thế này, có đau ở đâu không, có cần đi viện không con?

- Con không sao đâu dì, chỉ là bị ngã xe nhẹ thôi ạ.

Dì Liên gật đầu không nói thêm nữa. Chỉ có vú Năm nghe thấy cô bị ngã xe thì hót hải ở trong bếp chạy ra. Kiểm tra khắp người cô 1 lượt vú xót xa nói:

- Khổ thân con, đi đứng kiểu gì thế này, xây xát hết cả rồi, vào đây vú sát trùng cho nào. Bảo sao ban nãy vú cứ thấy nóng ruột, có đau lắm không con.

Nghe vú nói mà cô cảm động quá, giờ này bố cô đang đi công tác, trong nhà chỉ còn mình vú là thật lòng lo cho cô mà thôi. Được vú yêu thương thế này cô hạnh phúc lắm, mọi con đau như tan biến hết, cô mỉm cười nhìn vú đáp:

- Con không sao đâu vú, chỉ là xây xát nhẹ thôi, con tự lo được mà, vú không phải bận tâm đâu.

- Nhẹ cái gì mà nhẹ, con không được chủ quan kéo nhiễm trùng là chết. Vào đây, vào ngay đây vú kiểm tra xem nào.

Cứ thế vú kéo tay cô vào phòng vú, nhẹ nhàng lau vết thương, sát trùng rồi băng bó cho cô. Vừa làm vú vừa hỏi, còn luôn miệng hỏi xem cô có đau không? Bất giác nước mắt cô lăn dài, ôm trầm lấy vú cảm ơn.

Vú thấy thế thì hốt hoảng đưa tay lau nước mắt cho cô rồi lo lắng hỏi:

- Đau lắm hả con, đau sao không báo vú

- Không có đâu vú, tại con yêu vú quá nên thế thôi.

Vú cốc khẽ cốc đầu cô rồi nở nụ cười hạnh phúc, cả cô và vú đều xem nhau như ruột thịt. Vú thương cô từ nhỏ đã mất mẹ nên hết lòng bao bọc cô, còn cô xót xa cho hoàn cảnh của vú nên cũng nhất mực nghe lời vú.

- ----*-----*-----

Phía ngoài cổng có 1 người đang mắng ai đó:

- Chúng mày điên hả, ai cho phép tìm đến nhà tao?

- Bọn này làm xong việc rồi mà gọi mãi không thấy bạn nghe máy nên buộc lòng mới phải tới đây.

- Tao tự biết kiểm tra, lũ ngu.

- Cô bạn hơi nặng lời đấy nhé. Số tiền còn lại tính sao đây? Mà sao không để bọn này đâm gãy chân nó luôn mà yêu cầu chỉ được làm xây xát, làm bọn này hơi khó xử lý đấy?

- Chúng mày điên hả, tao bảo sao thì cứ thế mà làm. Cút về đi tao sẽ chuyển khoản ngay, chúng mày mà để lộ cho ai biết thì liệu hồn đấy.

- Bọn này tự có nguyên tắc làm việc của mình, chỉ cần cô bạn thanh toán song phẳng là ok.

Nói rồi hai người 1 nam 1 nữ, cùng mặc đồng phục của 1 ngôi trường cấp ba gần đây rồ ga đi mất. Bọn họ không ai khác chính là người đã đâm vào Hương ban nãy, còn Huệ đang tươi cười bấm máy chuyển khoản nốt số tiền như đã thỏa thuận cho bọn chúng.

Vui vẻ trở vào nhà, Huệ đắc ý nói:

- Lần chỉ là cảnh cáo nên nhẹ nhàng, lần sau mà mày còn dám lời chuyện của tao ra để mà lớn tiếng đe dọa tao thì không biết hậu quả của mày nhận được sẽ là gì đâu. Khôn hồn thì ngoan ngoan nghe lời tao, để tao mà câu lên thì mày chỉ có thiệt thôi con à.

Một đứa con gái 16 tuổi đứng đó 1 mình há hê về những gì mình làm, mọi người không một ai hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Ngay khi Hương vào đến trong nhà Long cũng lập tức rồ ga dời đi, cậu đến thẳng biệt thự nhà Nguyệt. Cậu nghi ngờ sự việc ngày hôm nay là do Nguyệt gây ra, nghĩ đi nghĩ lại thì cũng chỉ có cô ta mới làm cái trò bẩn thỉu này mà thôi.

Sáng nay cậu đã nói rõ ràng như thế rồi mà cô ta dám qua mặt cậu, cô ta dám làm tổn thương Hương 1 nhất định cậu sẽ bắt cô ta phải trả gấp 10 lần như thế.

Phải bấm chuông đến lần thứ 3 mới thấy bà giúp việc nhà nguyệt ra mở cửa, bà nói hôm có gia đình người cô ở bên Mỹ về nên tất cả đã ra nhà hàng dùng cơm. Nén cơn giận dữ cậu cảm ơn bà giúp việc rồi trở về, chiều nay tới trường cậu nhất định phải hỏi cho ra nhẽ. Không thể nào để Hương chịu âm ức thế được.

Trở về nhà cậu ăn vội bát cơm rồi lập tức tới trường, mặc dù lúc này mới gần 13h, mà mãi tận 14h cậu vội vào học. Thấy con trai đi sớm bà Hoà ngạc nhiên lắm nhưng chưa kịp hỏi thì Long đã phóng vụt đi rồi.

Lúc cậu tới cổng trường còn vắng hoe không 1 bóng người, mệt mỏi tiến vào quán nước trước cổng trường gửi xe sau đó ngồi uống nước. Thấy cậu tới bác chủ quán ngạc nhiên hỏi:

- Nay chúng mày có kèo gì à, sao đi sớm thế? Thế mấy thằng kia đâu?

- Kèo gì đâu bác, cháu có việc thôi.

- Tại thấy mày đi sớm nên tao tưởng lại hẹn nhau.

- Bác làm như cháu ham chơi lắm không bằng ấy.

- Vâng, cậu ngoan, thế uống gì để tôi lấy. Như mọi khi hả?

- Không, bác cho cháu chai bia đi.

Bác chủ quán giật mình hỏi lại:

- Bia á? Định nghỉ học hay sao mà lại uống bia?

- Thì bác cứ lấy cho cháu đi, hỏi nhiều lắm gì. Nhớ lấy cả đá đấy nhé.

Sẵn có chút bực mình lại bị bác chủ quán hỏi nhiều nên Long cau có đáp lại. Mặc dù thấy lạ nhưng bác chủ vẫn mang bia ra theo đúng như cậu yêu cầu sau đó trở vào trong nhà sắp xếp lại một số thứ kéo lát nữa học sinh đến đông lại không kịp.

Cậu cũng chẳng rõ mình uống đến chai thứ mấy thì thấy xe ô tô nhà Nguyệt đỗ ở cổng trường, vội vàng trả tiền đứng dậy. Tiến sang cổng trường vừa lúc chiếc xe kia quay đầu trở về, cũng tốt, cậu không muốn phụ huynh liên quan đến chuyện này.

Kéo giắt tay Nguyệt cậu quát:

- Đứng lại

Bất ngờ vì cú kéo của Long khá mạnh, Nguyệt quay lại nhăn nhó đáp:

- Có chuyện gì mà cậu la lớn thế?

- Cậu còn hỏi được sao?

- Thì cậu không nói rõ mình chẳng hỏi thì sao?

- Khá khen cho cậu đến giờ phút này vẫn giả vờ ngây thơ vô số tội. Cậu tưởng những gì cậu làm lúc tan học tôi không biết sao?

Có chút lúng túng Nguyệt hỏi lại:

- Làm sao... làm sao cậu lại biết được?

Long nhìn thái độ của cô ta mà nhếch mép cười khẩy:

- Quà là tôi đoán không sai mà, thảo nào cô xin về sớm. Những việc đó chỉ có những người vô liêm sỉ như cô mới nghĩ ra được mà thôi. Tôi không nghĩ cô lại coi trọng lời nói của tôi đến vậy, có lẽ cô thật sự cô không muốn làm bạn với tôi nữa rồi.

Nguyệt thật sự không hiểu vì sao Long lại nặng lời với mình như thế. Hôm nay gia đình cô Nguyên từ bên Mỹ về, bố cô có nói là sẽ tới trường đón cô đi ăn luôn. Chỉ vì muốn xuất hiện trước cô mình bằng dáng vẻ xinh đẹp và trưởng thành nhất, nên cô có xin về sớm để thay bộ đồng phục xấu xí này bằng bộ váy ban sáng cô đem theo. Cô ra sớm để tránh ánh mắt của thầy cô cũng như ngại các bạn nhìn thấy sẽ trêu ghẹo, cô không nghĩ là hẳn lại biết được. Thật sự cô không hiểu mình mặc váy trong trường học thì có gì là sai mà cậu lại nặng lời như thế, còn nói cái gì mà vô liêm sỉ chứ. Nước mặt lúc này không kiềm được mà trào ra ướt đầm khuôn mặt, Nguyệt tủi thân trách Long:

- Cậu vừa phải thôi nhé, tôi làm thế ảnh hưởng gì đến cậu mà cậu lớn tiếng với tôi, việc ấy có gì sai mà cậu bảo tôi vô liêm sỉ hả? Cậu đừng nghĩ rằng tôi thích cậu thì cậu muốn làm gì thì làm, nói gì thì nói nhé. Cái gì cũng có giới hạn của nó thôi Long ạ.

Cả hai đều to tiếng với nhau nên khiến một số học sinh tụ tập lại xem, đám đông ngày 1 nhiều hơn. Ở trường này làm gì có ai không biết Nguyệt lúc nào cũng bám lấy Long, si mê Long đâu. Họ cũng quen với hình ảnh ngổ ngáo bất nạt người khác của nguyệt chứ chưa từng thấy nguyệt roi lệ bao giờ. Thế mà hôm nay không rõ hai người có chuyện gì mà Nguyệt vừa nói vừa khóc, đám đông cứ thế tò mò kéo lại ngày càng nhiều.

Thật sự khi nhìn thấy Nguyệt roi nước mắt Long cũng thoáng chút giật mình, nhưng nhớ lại hình ảnh xây xát của Hương ban sáng thì cậu lại gạt cái suy nghĩ đó đi.

- Cậu nói cái gì cơ, đâm không sai á, vậy theo cậu phải giết người mới là sai hả? CÓ ĐÚNG KHÔNG?

Nguyệt cũng như mọi người ngờ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra ở đây, sao lại liên quan đến giết người cơ chứ. Có chút khó hiểu Nguyệt nheo mắt hỏi lại:

- Cậu nói cái gì, giết ai? Mình không hiểu

- Cậu dẹp cái bộ mặt giả nai đó đi được rồi đấy. Cậu không hiểu thật hay có tình không hiểu hả?

Thật sự không thể nhịn thêm được nữa nguyệt gào lên:

- CÓ CHUYỆN GÌ CẬU NÓI RÕ RA LUÔN ĐI. CÒN KHÔNG THÌ TÔI ĐI TRƯỚC

Long cũng không vừa mà đáp lại:

- Vậy để tôi nhắc cho cô nhớ nhé, sang nay, chính tại nơi này có 1 vụ đâm xe, người bị đâm không ai khác chính là Hương. Hai kẻ đâm cô ấy tuy bị bắt nhưng lại mặc đồng phục trường ta, có 1 điều lạ là chúng thấy tôi lại bỏ chạy. Tôi đoán có kẻ nào đó đã cố tình gây ra chuyện này, ban nãy cô cũng thừa nhận bây giờ lại còn giả bộ quên à? Sao nào, đã nhớ ra chưa?

Lại là cô ta, tất cả những lần Long lớn tiếng với cô đều bắt nguồn từ cô ta. Cô ta bị đâm xe là do cô ta đi đứng bất cẩn, mà dù cho là có người cố tình đâm cô ta đi chẳng nữa thì cũng đâu liên quan gì tới cô. Sáng nay khi tiếng trống tan trường vừa vang lên, cô đã lập tức rời khỏi trường vậy thì làm sao cô biết được chuyện này chứ. Cô nhớ Long có từng nói “Nếu sau này Hương còn bị tổn thương dù chỉ là 1 sợi tóc, bất kể là do ai gây ra mình cũng đều hỏi tội cậu”. Lúc ấy cô nghĩ Long nói đùa, không thể ngờ được rằng cậu ta lại vô lý đến vậy. Làm sao mà cô biết được ai đã đâm con ranh đó, mà cô biết đi chẳng nữa thì cũng đâu đến mức bị nói là vô liêm sỉ cơ chứ.

Đúng lúc này Nga và Hương đi tới, Nga chen qua đám đông dắt xe đi phía trước, còn Hương đi bộ phía sau. Nguyệt vội vàng lao tới kéo tay Hương tới trước mặt Long chất vấn:

- Mày nói đi, sáng nay là do mày bất cẩn nên bị ngã xe hay bị ai đâm?

Do bị nguyệt nắm đúng chỗ tay đau bán sáng nên hương nhăn nhó nói:

- Tôi không hiểu chị muốn hỏi gì cả?

- Vì 1 con khốn như mày mà hết lần này đến lần khác Long lớn tiếng với tao, mày bị đâm thì liên quan gì đến tao mà cậu ấy lại quay ra trách tào há? Đúng rồi, chính mày đã súi đục Long làm điều đó có đúng không?

Vừa nói chị ta vừa dí sát mặt vào mặt Hương khiến cô bất giác lùi lại, vô tình thế nào lại dựa lưng vào lồng của hắn, Nguyệt nhìn thấy nổi máu ghen đưa tay định tát Hương thì bị Long giữ lại:

- Đủ rồi đấy, chuyện này còn chưa giải quyết xong mà cô còn định ra tay với Hương hả. Cô thử làm tổn thương cô ấy một lần nữa xem tôi có dễ yên cho cô không.

Hương như lò mò hiểu ra, cô biết Long vì lo cho cô nên thế, nhưng sáng nay đâu biết là do người ta vô tình đâm phải hay có ai đó dõ dẫm, sao lại đứng đây trách Nguyệt được. Nghĩ thế Hương dịu giọng nói:

- Đúng là sáng nay em có bị đâm xe, nhưng chắc mọi người đang hiểu lầm nhau rồi, em nghĩ là người ta chỉ vô tình đâm phải em thôi.

- Cô không phải sợ, tôi sẽ đứng ra lấy lại công bằng cho cô, kẻ nào dám động vào cô tôi sẽ cho nó nếm đủ!

Sau đó Long quay qua Nguyệt lớn giọng:

- Nếu cậu nói với mình hai kẻ sáng nay đã đâm Hương thì mình sẽ bỏ qua cho cậu, chuyện ngày hôm nay sẽ xem như hiểu lầm. Nói đi, hai đứa đó là ai?

- Ai đã đâm thì cậu phải hỏi cô ta chứ sao lại hỏi mình, mình có phải bảo mẫu của cô ta đâu mà mình biết?

- Cậu vẫn cố tình không nhận phải không?

- Cậu vô lý vừa thôi, cô ta bị đâm thì liên quan gì đến mình. Đúng, mình thừa nhận mình ghét cô ta, ghét đến tận xương tận tủy, nhưng mình không có rảnh để làm cái trò đó. Nếu muốn hại cô ta mình sẽ trực tiếp ra tay, con người mình từ trước đến nay ghét nhất là trò ném đá giấu tay cậu biết mà.

Nguyệt dùng ánh mắt chân thành nhất để nhìn Long, cô nghĩ nó sẽ giúp cho Long nghĩ lại.

Đúng là hơn chục năm có lẽ chơi cùng cô ta, chưa bao giờ Long thấy Nguyệt lên lút hại ai đó 1 cách giấu mặt cả. Nếu ghét ai cô ta sẽ công khai đi cùng 1 vài người bạn đứng trước mặt kẻ đó mà mắng nhiếc, si và thậm chí là hành hung luôn. Như chuyện cô ta gây cho Hương lần trước cũng vậy, chỉ có điều là không dưới 1 lần Long đã cảnh cáo cô ta không được đụng đến Hương. Có khi nào cô ta vì sợ Long biết nên đã nghĩ ra cái trò mượn dao giết người này không?

Không khí có vẻ dịu xuống thì cái Nga lại làm cho lửa giận trong mắt Long cháy lên ngàn ngút. Thì ra nó sợ Nguyệt sẽ không nhận nên đã vội vàng cắt xe để ra đây, gần đây Hương cũng chỉ đắc tội với mình chị ta. Vậy nên nó cũng nghĩ việc Hương bị đâm là do chị ta bày trò giống như Long. Nga nói:

- Tôi dám chắc hai người kia là cố tình đâm vào nó, mọi người thử nghĩ mà xem, một đoạn đường thẳng lại rộng như thế, nếu như không may va chạm thì phải đâm từ phía sau chứ tại sao lại đâm ngang xe nó như thế. Đây không phải cố ý thì là gì, còn ai làm thì người đó rõ nhất. Cả cái trường này có ai không biết gần đây cái Hương đắc tội với ai đâu cơ chứ.

Chỉ thẳng tay vào mặt Nga Nguyệt quát lớn:

- Con ranh con này, mày nói thế là có ý gì? Ý mày là tao cho người đâm nó hả?

- Là chị tự nói đấy nhá.

Bốp., xông đến tát thẳng vào mặt Nga, chị ta gầm lên:

- Mày thích gây sự đừng không, được vậy để bà cố tình gây sự cho chúng mày xem. Nó bị đâm xe thì liên quan đến gì đến con này hả? Tao đã nói là tao không biết là không biết, nó bị người ta vô tình đâm hay cố tình đâm thì cũng mặc mẹ nó. Tìm tao làm gì?

Cô vội vàng chạy đến ôm Nga vào lòng, còn Long thì giận giữ nói:

- Thôi đi, này giờ mình nhìn cậu nhiều lắm rồi đấy, cậu vẫn cố tình không nhận chứ gì. Được mình sẽ điều tra rõ chuyện này, đến lúc đó cậu đừng có hòng mà trốn cái. Mình tuy không nhìn thấy mặt bọn kia, nhưng biến số xe của chúng nó thì mình nhớ như in. Cậu cứ chuẩn bị tinh thần đi.

Câu nói vừa rồi của Long chẳng làm cho Nguyệt lo lắng nhưng lại khiến cho 1 kẻ phía xa phải chột dạ. Có điều Long cũng chỉ mạnh mẽ nói lớn thế chứ thật ra lúc đó nhìn thấy Hương bị ngã cậu hốt hoảng có nghĩ được gì đâu. Chuyện ngày hôm nay Long làm lớn lên với mục đích nhắc nhở Nguyệt mà thôi.

Nhưng nguyệt không nghĩ vậy, chị ta hậm hực bỏ đi, 1 số người loáng thoáng nghe thấy chị ta nói:” Được lắm, nếu cậu đã nghĩ con Nguyệt này xấu xa thì tôi sẽ xấu xa cả thể cho cậu xem. Vì nó mà cậu lớn tiếng với mình, nghi oan cho mình, mình nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này. Cậu thích mình ác mình sẽ ác cho cậu xem. Cứ chờ đấy”

Cái Nga bị tát 1 cái thì tức lắm, nó định xông lên đánh trả mà bị Hương giữ lại. Hương sợ nếu Nga mà đánh lại chị ta sau này sẽ khó lòng mà đi học yên ổn với chị ta được. Chưa kể đến việc nếu nhà trường biết được Nga sẽ bị kỷ luật và mời phụ huynh tới trường. Bố Nga là người cực kì nghiêm khắc, nếu chuyện đó xảy ra chắc chắn Nga sẽ ăn no đòn của bố nó

Sau vụ ồn ào này toàn trường đều biết Long thích Hương, Hương cũng cảm nhận rõ được tình cảm mà Long dành cho mình nên cô lo sợ lắm.

Mạnh, cậu lớp trưởng lớp Hương thì khó chịu ra mặt, cậu ta nghĩ Hương không hợp với Long 1 chút nào. Ngoan ngoan học giỏi như Hương chỉ hợp với những người như cậu ta mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Sự việc chiều hôm đó dần lắng xuống, Long cũng công khai thể hiện tình cảm với Hương. Thật sự thì thấy Long công khai bảo vệ mình như vậy Hương cảm động lắm, nhưng cô lại sợ đó chỉ là cảm xúc nhất thời của hắn. Cô hiện tại vẫn còn là người yêu của hắn, có lẽ hẳn nghĩ cô bị đâm là mất mặt hắn nên hắn mới thế.

Bỗng dưng cô lại thấy lo sợ khi nghĩ tới chỉ còn 2 ngày nữa là giao kèo giữa cô và hấn kết thúc. Kết thúc nghĩa là cô và hấn lại trở thành người xa lạ như trước kia vẫn thế. Liệu rằng sau bao lâu hấn sẽ quên mất cô, quên mất những khoảnh khắc ngắn ngủi bên nhau này.

Mới hôm trước cô còn mong thời gian trôi thật nhanh, mong cho giao kèo này sớm kết thúc mà sao bây giờ lòng cô buồn thế này. Cô có nên sống đúng với trái tim mình không, hay là làm theo lý trí.

Nơi này cô và hấn đã từng cười đùa, nơi những hiểu lầm, cãi vã của cô và hấn bắt đầu. Chính nơi này khiến cho trái tim cô dần không nghe lời cô nữa. Nhìn quanh 1 lượt, hít 1 hơi dài toan quay trở lại lớp thì giật mình khi thấy hấn đứng phía sau từ khi nào. Còn chưa kịp hoàn hồn thì đã nghe hấn hỏi:

- Sao đang tiết thế dục lại chạy ra đây đứng 1 mình thế này?
- Anh làm tôi hết cả hồn, mà sao anh biết tôi có tiết thế dục.
- Cô đừng có nói là cô không biết lớp tôi cũng đang học thế dục nha. Tôi thấy cô đi ra khỏi phòng tập nên mới theo cô đến đây nè.
- Ra thế, tôi cũng không để ý nữa.
- Sao thế hay sáng nay ngã vẫn còn đau? - Long lo lắng hỏi
- Một chút thôi, thế nên tôi mới được đặc cách không phải tập thế dục nè.
- Lần sau đi đứng nhớ chú ý cẩn thận, mà ban này Nguyệt có nói gì làm cô không vui thì bỏ qua nhé, có tôi ở đây rồi, đừng lo lắng gì cả.

Có tôi ở đây rồi, nghe thật ấm áp quá, cái tên này hấn đúng là biết cách làm cho trái tim người khác tan chảy mà. Hạnh phúc cô nở 1 nụ cười thật tươi hỏi vu vơ:

- Long này, hết tuần này liệu... chúng ta... sẽ thế nào?

Câu hỏi của cô làm cho Long sững lại, thời gian trôi nhanh quá, mới đó mà đã sắp hết tuần rồi. Cậu còn nhớ như in cái vẻ mặt hốt hoảng của cô khi bàn tay của cậu chạm vào mông cô, cái tát bóng má của cô đến giờ vẫn cảm thấy đau. Cũng chính nơi này là nơi giao ước của cậu và Hương hình thành, thật sự mấy hôm nay chìm đắm trong cảm giác hạnh phúc mà quên mất rằng thời gian giữa hai người sắp hết. Không được không thế nào mà như thế được, giao kèo này kết thúc thì cậu sẽ tạo ra giao kèo mới. Mà không cậu sẽ biến mối quan hệ này thành sự thật chứ không còn là giao kèo nữa. nghĩ thế cậu mỉm cười đáp:

- Thì chúng ta sẽ thành sự thật, được không?
- Sự thật cái gì cơ?

Long ngượng ngừng nói:

- Thì quan hệ giữa chúng ta, tôi muốn không phải là giao kèo mà thành sự thật được không?

Cô như không tin vào tai mình, hấn nói là giữa cô và hấn sẽ thành sự thật sao? Nghĩa là hấn có tình cảm với cô, hấn tỏ tình với cô? Mặt cô bắt gác đỏ lên, cô ấp úng nói:

- Nhưng mà... nhưng mà tôi và anh, tôi không được tự tin lắm
- Thôi nào, mọi chuyện cứ dễ thuận theo tự nhiên đi, thoải mái lên nào.
- Tôi biết rồi
- Mà này tôi có 1 đề nghị nhỏ?
- Đề nghị gì?
- Tôi muốn chúng ta đổi cách xưng hô?

Cô bất ngờ hỏi lại

- Đổi cách xưng hô, đổi thế nào? Sao phải đổi?

Hấn xua xua vừa nói vừa nhìn cô thăm dò

- Không phải chỉ là tôi thấy mình cứ xưng hô cô tôi nghe nó thế nào ấy, hơn nữa tôi lại lớn tuổi hơn cô mà, hay là mình đổi thành anh em nhé. Cô thấy thế nào?
- Tôi thấy thế này cũng ổn mà
- Không ổn chút nào cả, tôi đã quyết rồi, cứ thế nhé. Bây giờ thử gọi tôi là anh xem nào?
- Đúng là ngang ngược vô lối.
- Nào, gọi đi, gọi là anh đi, năn nỉ mà.
- Uk, thì anh được chưa?
- Đây thế mới giống như 2 người đang yêu nhau chứ?

Nói xong cả hai cùng ngượng ngùng nhìn nhau, giữa bọn họ lúc này đúng là “tình trong như đã, mặt ngoài còn e”. Cô xấu hổ chạy đi, cô thăm ước giá mà thời gian cứ dừng lại mãi khoảnh khắc này thì tốt biết bao. Sẽ chẳng có đau buồn hay nước mắt mà chỉ toàn là hạnh phúc ngọt ngào.

Hấn cũng ngay lập tức chạy theo sau cô, cùng cô trở về phòng học thế dục, thấy hai người cùng nhau trở về học sinh của cả 2 lớp không khỏi tò mò. Nhưng có sao đâu, cô đã quyết định rồi, cô sẽ làm theo những gì trái tim mình mách bảo, dù cho sau này kết cục có ra sao cô cũng sẽ không hối hận. Cô tin vào sự chân thành ở ánh mắt hấn, tin vào nhân duyên này.

Cơ thể vẫn còn đau nên cô được thầy thể dục cho phép nghỉ ngơi, cô ngồi đó ngắm nhìn hân không thôi. Hân dường như cũng cảm nhận được ánh mắt yêu thương của cô nên chốc chốc lại quay ra mỉm cười với cô.

Lớp hân hôm nay học lên xà, nhìn cơ thể dẻo dai của hân đang thực hiện những động tác lên xà đơn xà kép 1 cách uyển chuyển mà cô thầm ngưỡng mộ. Có lẽ do tập luyện hằng say quá nên bất ngờ áo đồng phục của hân bị bung nút. Hân không có một thân hình vạm vỡ như mấy anh soái ca người mẫu trên mạng, cũng chẳng có 1 bờ vai vững chắc như bố cô hay 1 gương mặt lạnh lùng gai góc như đám anh chị ngoài kia. Cái mà cô thấy ở hân là 1 gương mặt đẹp theo kiểu hân quốc, một thân hình dong dong cao, 1 làn da rám nắng khoẻ khoắn, đặc biệt là 1 trái tim ấm áp. Có lúc nhẹ nhàng, ấm áp bên cô, nhưng nhiều khi hân cũng vô tình bất chấp để bảo vệ cô, thử nghĩ mà xem cô yếu đuối như thế nếu hân không gồng mình mạnh mẽ thì làm sao mà bảo vệ được cô đây? Dù cho hân có là ai, cô thể hiện tính cách như thế nào đi nữa chỉ cần cô cảm nhận được sự chân thành nơi hân, thế là đủ.

Tập luyện xong bài tập của mình hân quay ra nhìn cô, thấy cô lộ rõ vẻ ngưỡng mộ hân hạnh phúc chạy tới ngồi bên cạnh cô. Đưa tay với lấy chai nước cô mở nắp rồi đẩy qua cho hân, có lẽ bài tập xà này phải dùng đến nhiều sức nên dù mới tập có 1 chút mà mồ hôi đã làm đầm đìa gương mặt hân.

Nhìn cô chân thật ở bên cạnh, ân cần quan tâm thế này hân hạnh phúc lắm, ánh mắt cô nhìn hân chứa đầy tình cảm chứ không còn lảng tránh như ban nãy nữa. Hân hiểu tình cảm giữa hân và cô đã tiến thêm 1 bậc. Chẳng ai nói câu nào, chỉ nhìn nhau thôi mà sao cũng cảm thấy ngọt ngào đến vậy.

Ở trong phòng học có rất nhiều người đang nhìn họ, ngưỡng mộ cũng có, ghen tị cũng có, có cả những người đang nhìn họ với ánh mắt hận thù toan tính. Nhưng với họ chỉ cần trong mắt đối phương có mình, trái tim đối phương hướng về mình là đủ, ngoài kia có phong ba bão táp cũng không bận lòng.

- ---*-----*-----

Tan học Long lấy xe cho Hương còn không quên kiểm tra lại 1 lượt cẩn thận, hân dặn dò Hương kĩ lắm, còn nhờ cả cái Nga để ý cô nữa. Hân làm như cô bé lắm vậy, cô vừa đi khỏi hân lại thấy không yên tâm nên cũng vội vàng lấy xe chạy phía sau cô. Hân lo những người kia sẽ tiếp tục làm hại cô. Lần này thì hân lo lắng hơi thái quá nhưng có người vẫn mỉm cười hạnh phúc lắm.

Có 1 điều lạ là khi cô về đến nhà, cái Huệ gần như ngay lập tức chạy ra hỏi thăm cô, thái độ nó lạ lắm, nhưng lời nó hỏi thăm kia nghe thì giống như là quan tâm nhưng thật chất lại là đang thăm dò cô.

- Ủa sáng nay Hương bị tông xe hả, tông chỗ nào thế, có đau không?

- Ồ, có chút xù thôi à, không sao.

- Thế có biết ai tông không?

- Không, họ bịt kín mít mà, có nhìn thấy gì đâu? Chỉ thấy họ mặc áo đồng phục trường mình thôi à.

Huệ bực tức chửi thảm 2 đứa ngu ngốc kia, đi đâm người ta mà lại vẫn mặc nguyên đồng phục, thế khác nào lấy ông con ở bụi này không chứ? Thấy Hương định đi vào nhà Huệ gọi giật lại:

- Này thế nhớ biển số xe của chúng nó thật hả?

- Tôi đâu có nhớ, lúc đó ngã đau mà, đâu có để ý gì đâu?

- Thế cái thằng đi cùng cô có nhớ không?

- Tôi làm sao mà biết được, cô đi mà hỏi người ta. Mà cô hỏi làm gì, bữa nay lại quan tâm đến chuyện của tôi cơ à.

- À không, có gì đâu, tò mò thì hỏi chơi chơi vậy. Thôi vào nhà đi.

Hương khó chịu đi vào nhà, thái độ hôm nay của Huệ đúng là lạ quá mà, nhưng cô cũng không bận tâm đến nó lắm. Lúc này cô muốn chỉ muốn biết hân đã về tới nhà chưa mà thôi, đi nhanh lên phòng cô lấy điện thoại ra bấm máy gọi cho hân.. Hai cuộc liên tục nhưng chỉ đáp lại là hồi chuông đồ dài, bực tức cô bỏ đi đi thay đồ rồi xuống ăn cơm.

Tuần nào cũng thế, cứ chiều thứ 6 là ông bà nội lại đón cu Vương sang bên đó chơi, cô thật sự nhớ nó quá. Trước đây, cô chưa bao giờ được ông bà thương nhiều như thế. Ngoại trừ những lúc bố mẹ cô đưa sang thăm ông bà thì chưa 1 lần ông bà đón cô về nhà chơi. Không phải cô đang ghen tị với em trai mình, cô cũng biết lớp người của ông bà vẫn còn đặt nặng tư tưởng trọng nam khinh nữ. Nhưng mà cô thật sự thấy tủi thân lắm, cô cũng thèm được ông bà ôm vào lòng và cưng nựng, thèm được ông bà dắt đi chơi như bao đứa trẻ khác mà khó quá. Nhưng không sao cô lớn rồi, cô có thể tự làm những gì mà mình thích, tự mua cho mình món đồ mà mình muốn cơ mà. Ngoại trừ việc ông bà không mấy khi đưa cô đi cùng thì ông bà cũng thương cô, cô còn có bố, có vú nuôi và cu Vương nữa cơ mà.

Cơm nước xong xuôi, cùng vú dọn dẹp sau đó cô lên phòng học bài. Ngày mai là thứ 7 nên cô cũng không có quá nhiều bài tập. Chi 1 loáng là cô đã làm xong bài tập, ngồi nghĩ vu vơ cô như sự nhớ ra điều gì đó, với tay lấy chiếc điện thoại thì tới 11 cuộc gọi nhớ và 1 đồng tin nhắn của hân. Cô mở từng tin nhắn đọc.

- Em gọi anh có chuyện gì đó, anh về tới nhà rồi nè.

- Em đang bận gì hả, sao anh gọi không thấy nghe?

- Em đã ăn cơm chưa?

- Nghe máy đi, em làm gì tại sao lại không nghe máy vậy?

- Em mà không nghe máy anh tới tận nhà tìm em đó.

- Nói gì đó đi chứ, đừng làm anh lo?

Hoá ra cô vẫn để chế độ im lặng, ăn cơm xong lại ngồi vào học luôn nên không biết hân gọi. Cô còn chưa kịp gọi lại cho hân thì đã nghe thấy tiếng chuông cửa, theo thói quen cô ngó ra ngoài nhìn, là hân, hân đến nhà cô thật. Vội vàng đặt điện thoại xuống cô chạy vội xuống nhà, hi vọng là cô xuống kịp.

Nhưng đòi không như là mơ, vú nuôi đã nhanh hơn cô 1 bước, vú hỏi:

- Cậu tìm ai?

Long thấy vú nuôi thì hơi lung tung, cậu chỉ nghĩ tới nhà tìm cô chứ chưa hề nghĩ sẽ gặp người lớn thế này, nhưng vẫn nhanh nhẹn đáp:

- Dạ, con chào bà, bà ăn cơm chưa bà, con là bạn cùng lớp với Hương, con tới mượn hương quyển sách về ôn bài bà ạ.

Thấy vú gạt đầu định mở cửa cho hắn vào trong, cô nhanh chân chạy tới nói:

- Vú để đó con, bạn con nó tới lấy quyển sách rồi về luôn ấy mà, không cần mở cửa đâu vú.

Cậu giận tím mặt cô ấy nói thể khác nào đuôi khéo mình về chứ, giận nhưng vẫn không dám nói lại.

Chờ cho vú nằm vào hắn trong nhà cô mới mở cửa rồi thì thảo nói:

- Sao anh lại tới đây giờ này?

- Em làm cái gì mà cứ thì thảo như ăn trộm thế?

- Ăn trộm cái đầu anh ấy.

Long đưa tay lên ôm ngực, nhăn nhó nói:

- Đầu anh thì vẫn còn nhưng em đã ăn cắp mất trái tim anh rồi nè. Em lấy nó rồi em phải có trách nhiệm với nó đó, cấm không được trả lại đâu.

Cô bật cười nói:

- Câu này anh nói với bao nhiêu cô rồi hả?

- Anh chỉ nói với mình em và chỉ mình em thôi.

- Thôi đi sến quá à, mà anh tới nhà em làm gì vậy?

- Tại em chứ ai, gọi không thấy nghe, nhắn tin cũng không trả lời, anh nhớ em quá nên phải đến đây nè.

Cái tên này cô cần phải dè miệng thể không chứ, cô tan chảy mất rồi đây này. Nhưng mà nếu cứ đứng đây nói chuyện thể này bỏ cô mà thấy lại mệt. Cô ái ngại nói:

- Ban nãy em để im lặng nên không biết, mà cũng tại anh cơ người ta gọi thì không nghe. Thôi bây giờ muộn rồi, anh về đi, về nhà nhắn tin cho em nhé.

- Em không muốn nói chuyện với anh hả?

Long giận dỗi hỏi làm cô phải vội vàng phân bua:

- Không có, tại muộn rồi em sợ bỏ thấy.

Long hiểu cô mà, ban nãy cậu chỉ trêu cô 1 chút thôi, nhìn trước ngó sau thấy không có ai cậu thom nhẹ vào má cô, sau đó nhanh nhẩu nói:

- Anh về đây, yêu em

Đứng đó nhìn cho tới khi bóng Long khuất hẳn nơi cuối đường, cô mới trở vào, bàn tay cô cứ vô thức đặt lên bên má mà mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Tối đó hai người nhắn tin qua lại tới 1h đêm mới lưu luyến chào nhau đi ngủ, báo hại hôm sau cô ngủ quên, may mà có vú nằm gọi không chắc cô muộn học quá. Không cả kịp ăn sáng cô mang theo hộp sữa rồi hót hải dất xe ra công.

Cái Nga thấy cô bước ra thì chỉ xuống chân cô hỏi:

- Mấy làm cái gì mà đi mỗi chân 1 đôi dép thể kia, mốt mới à?

Chắc do vội quá nên cô xô nhầm đây mà, đúng là đã muộn giờ lại càng muộn hơn. Biết thể này hôm qua đi ngủ sớm, nói chuyện cho cố vào giờ thể thăm thể này đây.

Quay trở lại thay dép rồi vội vàng tới trường. Vừa đi qua khúc cua đã thấy hắn đứng đó, thấy cô hắn chung ra nụ cười hoa hậu nhìn đến là công nghiệp. Cô thì sợ muộn nên cũng chỉ cười lại vội hắn 1 cái rồi vội vàng đi, thể mà hắn nhắn tin trách cô bơ hắn, không chờ hắn, hắn mà rõ ga 1 cái có mà chà bỏ cô cả quãng, ở đó mà trách với móc.

Hình như dạo này thời gian rảnh hắn chỉ để dành nhắn tin cho cô thì phải, lúc nào cầm tới điện thoại cũng thấy 3-4 tin nhắn mới của hắn. Vừa mới thấy mặt nhau xong mà hắn cũng nhắn tin kêu nhớ cô được, cái tên này chắc mắc bệnh cuồng người yêu mất rồi.

Chỉ khổ cho cái thân cô bị bọn cái Nga trêu ghẹo là trọng zai mà khinh bạn, tối ngày ôm cái điện thoại ngó lơ bạn bè. Rồi chúng nó lại tra khảo, chất vấn cô yêu hắn thật hay là cô đang thực hiện theo cá cược của bọn nó. Cô sợ chúng nó lại trêu nên chỉ nói vu vô là” đến hồi kết sẽ rõ”, không khẳng định cũng chẳng phủ nhận mối quan hệ này.

Thật ra chính bản thân cô cũng thấy tình cảm giữa cô và hắn tiến triển nhanh quá, dù cho bây giờ cả cô và hắn đều ngầm hiểu là 2 người đang yêu nhau. Nhưng giữa họ chưa có 1 lời tỏ tình, cô cũng chưa từng đồng ý làm người yêu hắn ngoại trừ cái hôm hắn đưa cô trèo vào tường, hôm đó chỉ là giao kèo thôi nên cô không đủ can đảm thừa nhận với chúng bạn, cô muốn mọi thứ được chắc chắn hơn rồi mới nói, cô sợ rằng nói trước sẽ bước không qua.

Mặc dù cô biết bản thân mình thật lòng yêu hắn, và cũng cảm nhận được sự chân thành của hắn, nhưng người ta vẫn nói, cái gì nhanh đến sẽ nhanh đi, nhanh nỏ sẽ nhanh tàn. Rất nhiều lần cô ngồi vu vơ suy nghĩ xem nếu cô và hắn xa nhau cô sẽ như thể nào, mỗi lần cô đều tưởng tượng ra 1 hoàn cảnh khác nhau, nhưng tất cả đều có 1 điểm chung là cô đều rất đau lòng, có lần cô còn vừa nghĩ vừa khóc nữa. Cô sợ lắm, nếu điều đó thành sự thật chắc cô không chịu nổi mất.

Ngày thứ 7 của cô trôi qua trong yên bình, ngày mai cô và tụi bạn sẽ tụ họp đi chơi. Nhóm của cô gồm có 7 người, tất cả đều học cùng nhau từ thời cấp 2, đến khi lên cấp 3 cũng cùng nhau thi vào 1 trường. May mắn thay cô, Nga, Ngọc, Lan được học chung 1 lớp, còn Hà, Trang, Dương thì mỗi người 1 lớp khác nhau. Dù thế nhưng cả nhóm vẫn rất thân thiết với nhau, đều đặn mỗi tháng 2 lần vào những ngày cố định cả nhóm sẽ tụ họp cùng nhau, không ai được phép vắng mặt.

Ngoại trừ 2 lần cố định trong tháng đó ra thì bất kể khi nào có việc quan trọng hay rảnh rỗi bọn cô đều rủ nhau đi cùng, những lúc này nếu ai bận thì có thể không đi. Ngày mai là ngày gặp nhau cố định, chắc chắn cô không thể vắng mặt, mà lần gặp nhau này cũng là để nói về vụ cá cược có liên quan đến Long, cô là nhân vật chính lại càng không thể vắng mặt. Nhưng mà lần lại hẹn cô đi chơi, còn nói nhất định cô phải đi vì có chuyện quan trọng, nếu hôm nay cô không gặp hẳn sẽ cho cô hối hận. Cái tên này đúng là chỉ giỏi dọa nạt người khác, thời thì gặp lũ bạn xong cô sẽ gọi hẳn tới đón rồi đi chơi. Biết là như thế Long sẽ phải chờ cô khá lâu nhưng cô chẳng thể nào làm khác được, cô sẽ bù đắp cho hắn sau vậy.

Buổi sáng hôm đó cô chọn chiếc váy màu đỏ tươi, chiếc váy làm tôn thêm làn da trắng nõn, mái tóc được cô búi cao làm lộ ra gương mặt thanh tú. Vì đã có hẹn với Long nên cô có nhờ Nga qua đón, tụ tập xong với lũ bạn thì sẽ gọi Long qua đón cho tiện.

Quán cà phê mà hôm nay cô ngồi cũng chính là quán mà lần trước cô đã cố tình đánh đổ cà phê lên người Long để làm quen. Mới đây thôi mà cô và hắn giờ đã hẹn hò cùng nhau, nhanh thật đấy.

Khẽ mỉm cười cô đẩy cửa bước vào trong thấy mấy người kia đã tới đông đủ cả, bọn chúng còn trách cô lè mề nữa. Mà tất cả cũng tại cái Nga, chẳng biết nó làm cái gì mà cô đợi mãi cả cô mới thấy nó vác mặt sang. Cái con này là chưa lè mề mà, lần nào tụ tập nó cũng đi muộn.

Còn chưa kịp ổn định chỗ ngồi cái Dương đã vội vã hỏi:

- Hôm nay là ngày cuối cùng rồi, bạn có muốn nói gì không?

- Mà làm gì mà vội vàng thế, cứ từ từ xem nào. Để cho người ta uống cốc nước đã chứ.

Nói rồi Hương quay ra gọi phục vụ:

- Bạn ơi, cho mình gọi đồ uống.

Cô bé phục vụ nhanh chóng đi tới với nụ cười tươi trên môi, tất cả cùng gọi đồ, mỗi người 1 sở thích nên đồ uống cũng khác nhau. Cô chọn cho mình 1 ly sinh tố bơ, còn không quên dặn cô bé nhân viên cho thêm sữa vì cô vốn yêu thích đồ ngọt, giống như cô yêu những gì ngọt ngào lãng mạn ngoài kia vậy. Cái Nga thì chọn 1 ly đen đá, đúng như tính cách mạnh mẽ của nó, Lan nhẹ nhàng hơn 1 chút nên chọn cà phê sữa. Cái Ngọc chọn nước ép chanh leo không đường giống hệt cái tình chanh chua của nó, Hà chọn nước cam, Trang dùng trà lạnh, còn đương lại mê cocktail.

Vừa nhâm nhi đồ uống vừa buôn chuyện cùng nhau, cô bắt đầu kể cho cả lũ nghe về việc cô và hắn gặp gỡ ra sao, cố kiếm cớ để làm quen như thế nào. Rồi cô vô tình làm rơi ly nước sinh tố ở trung tâm thương mại, khiến cho hắn lật kèo trên ghẹo lại cô, ra điều kiện với cô. Từng việc từng việc 1 cứ như 1 cuốn băng quay chậm đang chạy trong đầu của cô vậy. Những kỉ niệm vui có, buồn có, cả những cãi vã hiểu lầm khiến cho cô và hắn tưởng chừng như xa nhau đều được cô kể hết với lũ bạn. Chỉ có duy nhất 1 sự thật mà cô không hề nhắc tới, đó chính là trái tim cô đã dành trọn cho hắn, nụ hôn đầu cũng bị hắn cướp đi.

Cô cũng như bao người khác ở lứa tuổi 16, cũng trẻ con và háo hức, vậy nên cô muốn vụ cá cược lần này cô phải là người chiến thắng trong mắt lũ bạn. Cô không hề biết rằng điều ấy lại khiến cho cô và hắn hiểu lầm rồi xa nhau.

- ----*-----*-----

Tại nhà của Long, cậu cũng chọn cho mình bộ đồ jean rách cá tính và bụi bặm, tóc vuốt keo bánh bao, leo lên con xế chiến quen thuộc của mình rồi từ từ rời khỏi nhà. Ngày hôm nay là ngày kết thúc giao kèo của cậu và Hương, cậu muốn biến nó thành ngày đáng nhớ nhất với 2 người. Cậu sẽ chính thức tỏ tình cùng Hương, cậu muốn từ nay về sau hai người sẽ thành 1 cặp hạnh phúc.

Trước tiên cậu ghé vào 1 cửa hàng vàng bạc có tiếng, chọn 1 chiếc vòng cổ ưng ý nhất để tặng cho Hương. Bình thường người ta khi yêu nhau thường hay tặng nhau nhẫn, nhưng long thì lại nghĩ khác, cậu chọn 1 chiếc dây chuyền có mặt là hai hình trái tim mềm mại lồng vào nhau. Cậu sẽ tự tay đeo nó lên cổ cho Hương với mong muốn cả đôi này sẽ trói chặt cô bên mình, trái tim hai người sẽ hoà vào nhau như mặt của chiếc dây chuyền này vậy.

Tiếp đến cậu ghé đến 1 cửa hàng hoa, cậu yêu cầu cô bán hoa bó cho mình 10 bông hoa hồng đỏ đẹp nhất. Cô bán hoa khá thất vọng bởi thường người ta sẽ mua với số lẻ như là 11 bông chẳng hạn, nhưng cậu nói cậu cô và cậu gặp nhau trong một chiều thu tháng mười, cậu muốn cả hai ghi nhớ điều đó nên chọn con số này. Cô bán hoa mỉm cười đồng ý, hoá ra những gì cậu làm không phải là thích khác người mà tất cả đều có ý nghĩa riêng của nó.

Nhìn đồng hồ lúc này vẫn còn sớm, khoảng 30 phút nữa mới tới giờ đi đón Hương, chẳng biết làm gì cậu quyết định ghé vào quán cà phê bên đường. Đây cũng chính là nơi mà lần đầu tiên hai người gặp nhau, vào uống 1 ly cà phê để lên dây cót tinh thần to tình cùng cô nào.

Vừa mở cửa bước vào mà mấy cô nhân viên cứ nhìn Long không chớp mắt, 1 anh chàng hào hoa, 1 tay thì ôm bó hồng ực rở, tay còn lại thì cầm theo 1 hộp quà gì đó. Cô nào cũng thầm ghen tị với cô gái nào may mắn được anh chàng đẹp trai kia để tâm. Thấy mấy cô nhân viên nữ cứ nhìn mình trầm trồ, theo thói quen Long trên đùa:

- Anh biết anh đẹp trai rồi mà, đừng nhìn anh thế anh ngại.

Mấy cô nhân viên nhìn nhau phá lên cười, 1 cô bé nhanh nhẩu tiến tới xếp chỗ cho Long rồi chờ Long gọi đồ uống.

Long chọn cho mình 1 chiếc bàn ở trong cùng, bên cạnh nó còn có 1 vài phòng nhỏ dành cho những cặp đôi hay nhóm bạn muốn tụ tập riêng tư, gọi cho mình 1 ly đen đá Long thư thả thưởng thức.

Vừa uống câu vừa nghĩ xem lát nữa nên nói gì cho Hương bất ngờ, cậu tưởng tượng xem Hương sẽ hạnh phúc như nào. Đang say mê tưởng tượng thì phòng bên truyền ra tiếng cười đùa của 1 đám con gái, làm cắt ngang dòng suy nghĩ của cậu. Long chép miệng tiếc nuối dòng suy nghĩ ban nãy rồi lầm bầm "đúng là 1 lũ vệt dòi, làm mất cả dòng suy nghĩ của người ta". Nâng ly cà phê lên toan thưởng thức thì cậu khựng lại, giọng nói này quen quá, rất giống với giọng của Hương. Cậu tập trung lắng nghe, phía bên trong lập tức truyền ra tiếng nói:

- Chúng mày thấy tao thế nào, có cao tay không?

- Chuyện Hương của bọn tao mà lại, kể tiếp đi, tò mò quá.

Bọn họ có gọi cô gái kia là Hương, mà giọng nói đó lại rất giống giọng của Hương, đích thị là cô rồi, không sai đi đâu được. Thế nào mà cậu lại chọn đúng quán cô và đám bạn đang ngồi, tò mò cậu lắng nghe xem cô đang kể chuyện gì mà lũ bạn háo hức đến vậy.

Những lời nói của cô vẫn đều đều vang lên, trái ngược với sự hào hứng của cô bên trong, bên ngoài hắn như bị ai đó dội 1 gáo nước lạnh lên người, mọi giác quan đều trở nên tê cứng.

- Tao mà đã ra tay hẳn chỉ có đồ trở lên, này nhé đây là những tin nhắn nhớ nhưng hẳn nhắn cho tao đây này. Đọc đi, tao đã nói vụ này nhất định tao sẽ thắng mà. Bây giờ tao đã cura đồ hẳn đúng như thoả thuận rồi, chúng mày tính sao?

- Thì cứ đúng theo thoả thuận mà làm thôi.

- Tốt, tối nay triển luôn nhá.

- Mà khoan, mày khuyến mãi cho bọn tao xem cảnh mày hạ màn rồi đã hẳn được không. Tao tò mò muốn biết khuôn mặt đẹp trai của hẳn khi bị đá sẽ như thế nào quá.

Cô gái ấy có chút ngập ngừng nói:

- ờ, thì... đá... đúng rồi... phải đã chứ, trò chơi kết thúc rồi mà.

Choang, tiếng cốc rơi xuống sàn nhà vỡ tan, giống trái tim Long lúc này cũng bị lời nói của ai đó làm cho vỡ vụn.

Lúc này quán khá vắng vẻ, mấy cô nhân viên rảnh dỗi thấy cậu như thế thì chạy xúm cả lại hỏi han. Nhưng cậu chỉ ngồi im lặng, không còn cái vui vẻ như lúc mới bước vào nữa, cậu không nói, không cười, gương mặt cũng không rõ là đang thể hiện cảm xúc gì nữa.

Thấy phía ngoài có tiếng ồn ào Nga tò mò ngó ra, cô thoáng giật mình khi thấy Long ngồi đó như tượng đá, ánh mắt vô hồn nhìn chăm chăm về phía cửa phòng cô. Bên cạnh là mấy cô nhân viên, người thì lau bàn, kẻ lại đang nhặt mảnh vỡ của chiếc cốc ban nãy Long làm rơi.

Nga hốt hoảng, cô không biết giữa Hương và Long có thật sự chỉ là cá cược như Hương kể không. Nhưng cô lơ mơ cảm nhận được Hương có tình cảm với Long, chỉ là Hương háo thắng nên không thừa nhận. Vì khi cá cược bọn cô có nói, nếu tán được Long nhưng Hương lại động lòng thì cũng xem như là thua cuộc. Có lẽ vì thế nên Hương không dám thừa nhận, hoặc có thể là Hương chưa nhận ra tình cảm của mình. Dù là gì đi nữa thì lần trước cùng Long đưa Hương về nhà, qua cách nói chuyện, Nga biết Long thật lòng quan tâm đến Hương. Mặc kệ lý do của Hương có là gì, cô cũng phải nói cho nó biết về sự hiện diện của Long lúc này.

Nga tiến tới khẽ thì thầm gì đó vào tai Hương, vừa nghe xong mặt Hương tái mét đi. Cô run run hỏi lại:

- Mày... mày... nói... sao... sao cơ?

Nga không trả lời mà chỉ gật đầu như ngầm xác minh điều nó vừa nói là đúng. Hương lo lắng tiến ra phía ngoài, là Long, không thể nào, tại sao lại có chuyện trùng hợp như thế được. Cô đưa tay lên dụi dụi mắt liên tục, cô hi vọng là do cô hoa mắt nên nhìn nhầm, thế nhưng dù có dụi bao nhiêu lần đi nữa thì trước mặt cô vẫn là bóng hình, là gương mặt quen thuộc kia. Ánh mắt mà ngày thường vẫn nhìn cô đầy yêu thương đâu rồi, tại sao hôm nay cô lại thấy nó lạnh lẽo thế này. Cô bất giác rung mình, cô biết Long đã nghe thấy hết cuộc nói chuyện vừa rồi nên mới có thái độ như thế.

Ánh mắt anh dường như có sức mạnh vô hình, ánh mắt ấy đang dần giết chết trái tim cô. Lòng ngực cô sao lại nhói đau thế này, là do cô, chính cô đã gây ra mà. Cô đau đớn, bất lực lẽ từng bước chậm chạp tiến lại gần Long, khi chỉ còn cách nhau 1 bước chân, cô dừng lại.

Khuôn mặt có lúc này đã đầm đìa lệ từ bao giờ, cô biết nói gì với anh đây, nói là anh nghe nhầm sao? Không đâu, có giải thích thế nào đi chăng nữa cũng là vô ích lúc này mà thôi, nếu cô mà ở vào địa vị của anh chắc chắn cô sẽ lao vào anh mà cầu xé cho thoả nỗi căm hận. Cô hối hận lắm, giá mà cô chưa từng nói ra những lời ấy, mà không giá như chưa từng có vụ cá cược kia, hoặc giả như cô không nhận lời từ bạn thì giờ đây cô đâu có đau khổ thế này. Là do cô, tất cả là do cô hết, một lời không thể nói hết cùng nhau, cô đem ánh mắt chân thành nhất ra nhìn Long, hi vọng mong manh rằng anh sẽ cảm nhận được.

Long thấy cô thì gặt dừ cảm bó hoa hồng mà cậu đã nâng niu đập mạnh xuống chân. Bó hoa bị 1 lực mạnh đập xuống sàn rồi lại nảy lên, rơi vào chân cô, những cánh hoa bị tác động nên rơi rải khắp nơi. Chiếc hộp mà bên trong đựng chiếc vòng vốn định dùng nó để trói buộc Hương bên mình cũng theo cái gặt tay của Long mà rơi xuống đất. Hết rồi mọi thứ thế là hết thật rồi, Long loạng choạng như người say bước khỏi quán rồi nhanh chóng rẽ ga đi mất. Cậu muốn đi càng xa người con gái kia càng tốt, người đã dạy cậu biết yêu, cho cậu thấy niềm vui, niềm hạnh phúc những ngày qua giờ đây lại chính là người giết chết trái tim cậu. Một con người độc ác, cậu căm hận cô ta đến thấu xương, tại sao cô ta dám đem tình cảm của cậu ra mà trêu đùa như thế chứ?

Trong này Hương bất lực nhìn theo bóng dáng Long, khi anh đi khuất cũng là lúc cô ngồi thụp xuống đất mà khóc, mặc kệ sự khó hiểu của đám bạn, bỏ mặc luôn ánh mắt tò mò của cửa đám nhân viên. Lúc này cô chỉ muốn khóc thật lớn mà thôi. Cô đau lắm, nơi ngực trái của cô dường như có ai cầm dao đâm vào vậy, đau đớn đến không thờ nổi, cô quặn mình trong những tiếng nấc.

Cái Nga thấy cô như thế thì ngồi xuống ôm cô vào lòng, để cho cô dựa lên vai mà khóc thoả thích. Nó biết lúc này cô rất cần 1 cái ôm, cần 1 người im lặng ngồi bên, không cần nói gì cả chỉ cần nhẹ nhàng ở bên thế là đủ. Nga đưa tay lên nhẹ nhàng vỗ vào lưng Hương để thay cho những lời an ủi sáo rỗng

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24

Cô cứ ngồi đó khóc đến tê dại tâm can, hai tay dầm vào ngực mình liên hồi, nơi ngực trái này đã trái tim cô đã từng run lên vì hạnh phúc, giờ đây lại bị ánh mắt ấy làm cho đau đớn. Ánh mắt ấy như ngàn mũi kim đâm vào tim cô đau nhói, tại sao vậy chứ, tại sao ông trời lại khéo trêu đùa cô đến thế này?

Thà rằng anh mắng chửi cô, thậm chí là đánh cô có lẽ cô sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn, đằng này anh chỉ dùng ánh mắt bi thương đó nhìn cô rồi lặng lẽ rời đi. Tại sao anh lại không thể đứng lại nghe từ cô 1 lời giải thích cơ chứ, cô biết do cô sai, nhưng tại sao lại không hỏi cô lấy 1 lời mà bỏ đi như thế? Rõ ràng là anh nói yêu cô, sẽ luôn bảo vệ cô, thế mà lúc này đây anh lại chẳng đủ kiên nhẫn để nghe từ cô 1 lời giải thích. Anh đã từng nói có anh ở đây rồi, câu nói khiến cô hạnh phúc hơn cả khi anh nói rằng yêu cô, nhưng giờ này anh đang nơi đâu?

Giờ này chắc anh đang đau lòng chẳng kém gì cô, chắc chắn anh căm hận cô lắm. Cô đã khiến cho anh tổn thương, anh chán ghét cô đến nỗi 1 câu cũng chẳng muốn thốt ra nữa rồi.

Cô không muốn, ngàn vạn lần không muốn sẽ mất anh đâu, ông trời ơi hãy mang anh trả lại cho cô đi, bắt cô làm gì cũng được chỉ xin đừng cướp anh đi mà. Cô yêu anh, cô cần anh.

Lúc còn nhỏ cô cứ nghĩ vết thương phải chảy máu mới đau, nhưng cô đã nhầm, có những loại tổn thương mà không hề rỉ máu lại khiến người ta đau đớn không thôi.

Thấy cô như thế mấy người nhân viên ái ngại hỏi:

- Chị có ổn không

Cô không đáp lại, chỉ biết khóc và khóc mà thôi. Dáng người nhỏ bé của cô cứ run lên từng chập theo tiếng nấc, trong lòng cô nặng nề như có hàng ngàn tảng đá đang đè nặng lên vậy.

- Em rất xin lỗi, nhưng mà nơi này bọn em còn buồn bán, cảm phiền chị có thể rời đi không ạ?

Trống một cô nhân viên vang lên khiến cho cô ngừng khóc, đứng rồi phải đi khỏi đây, rời xa cái nơi đau thương này về nhà ngủ 1 giấc, khi tỉnh dậy mọi thứ sẽ ổn. Tất cả mọi chuyện vừa rồi chỉ là 1 giấc mơ, là 1 cơn ác mộng khủng khiếp mà thôi. Khi ngủ dậy những sai lầm này sẽ ở lại trong mơ, rồi cô và anh sẽ lại vui vẻ hạnh phúc, sẽ không có trở cá cược nào hết, cô cũng sẽ không vì 1 chút háo thắng mà nói những lời tổn thương anh nữa. Cô sẽ nói cho cả thế giới biết rằng cô yêu anh, cô cần anh như thế nào, mong rằng cả thế giới ngoài kia sẽ giúp cô gửi những lời ấy đến anh.

Cô cô cố gắng đứng dậy, nhưng toàn thân như không còn sức lực lại khụy xuống. Nga với Lan thấy thế thì vội vàng đỡ cô dậy, họ dìu cô ra phía ngoài. Gọi 1 chiếc taxi sau đó Nga cùng cô lên xe, nhìn cô lúc này như không còn 1 chút sức sống nào vậy.

Nga lo lắng cho Hương nhiều lắm, giờ này mà đưa Hương về nhà e rằng không ổn, cô sợ bố Hương hoặc đi Liên sẽ thấy, sợ vụ này sẽ lại lo lắng, đặc biệt là con Huệ. Nó mà nhìn thấy Hương trong bộ dạng này chắc chắn nó sẽ lại mĩa mai, nói móc mĩa, mà Hương lúc này mong manh lắm rồi, sẽ không thể chịu thêm bất kì tổn thương nào nữa đâu.

Nhưng Hương lại nhất quyết đòi về nhà, không còn cách nào khác nên Nga đành chiều theo ý cô. Cô cứ tự lừa dối bản thân mình rằng chỉ cần ngủ thì mọi đau thương sẽ tan biến, có lẽ con người ta khi tới tận cùng của đau đớn họ sẽ tự về cho mình một điều gì đó để mong chờ, dù cho điều đó có vô lý đến đâu thì vẫn có chấp tin. Thật ra lúc này lòng cô rối bời lắm, muốn khóc cũng chẳng còn sức mà khóc nữa rồi, có lẽ chỉ có ngủ mới giúp được cô mà thôi.

Cô đủ tỉnh táo để hiểu mọi chuyện, cô biết lỗi lầm ngày hôm nay của cô sẽ không thể nào xoá bỏ, nhưng cô lại không dám đối mặt, cô chọn cách chạy trốn, cô khờ dại cầu mong khi ngủ dậy mọi hiểu lầm giữa 2 người sẽ tan biến, hoặc ít nhất trong mơ cô sẽ thấy được cô và anh lại vui vẻ hạnh phúc như trước đây.

Rất may cả nhà đã đi vắng hết, nếu không đối mặt với họ cô cũng chẳng biết phải giải thích như thế nào về bộ dạng này của mình nữa. Mặc kệ cho cái Nga loay hoay lấy chìa khoá từ túi của cô rồi khó nhọc mở cửa. Một tay nó đóng cửa, 1 tay nó dìu cô lên trên tầng, cô như 1 người vô hồn, vô thức mà đi theo nó.

Bất giác những kỉ niệm giữa cô và anh lại ùa về, giữa hai người họ đã từng có những phút giây vui vẻ hạnh phúc, mọi thứ tưởng chừng sẽ dài lâu. Vậy mà ngày hôm nay, chính cô, là do chính sự ngu dại của cô đã bóp nát tất cả. Biết trách ai bây giờ, trách bản thân mình ngu dại mà thôi.

Khoảnh khắc nhìn những cánh hoa kia rơi rụng khắp nơi, cô thấy mình hiện tại sao giống cánh hoa kia đến thế, dờn xa khỏi cành rồi sẽ nhanh chóng bị tàn phai. Không có anh cuộc sống của cô như mất đi màu sắc vậy, cô chưa từng yêu ai, chưa một lần biết rung động. Tất cả tình cảm non nớt cô dành cả cho anh, không có anh cô biết phải làm gì với trái tim chẳng chịt về thương này đây?

Nãy giờ Nga vẫn yên lặng ngồi quan sát Hương, nó thoáng giật mình khi thấy cô cất tiếng hỏi:

- Tao phải làm sao bây giờ, làm sao bây giờ hà mày?

Nga đưa tay lau nước mắt cho Hương rồi nhẹ nhàng nói:

- Trước tiên mày phải bình tĩnh đã, chuyện xảy ra thì nó cũng xảy ra rồi, bây giờ mày phải thật bình tĩnh thì mới nghĩ ra cách được. Mày hiểu không?

- Nhưng tao đau lắm, đau chỗ này này...

Cô vừa nói vừa đưa tay chỉ lên tim mình.

Nga xem cô như chị em ruột thịt vậy, nhìn Hương đau đớn Nga cũng xót xa lắm, nhưng trong chuyện tình cảm cô không thể giúp Hương được, Hương phải tự mình giải quyết mọi chuyện. Cô nhẹ nhàng an ủi

- Tao biết, tao hiểu cảm giác của mày lúc này mà, nín đi, đừng khóc nữa nhé. Khóc sẽ không thể giúp mày giải quyết vấn đề mà chỉ làm mày mệt thêm thôi. Hiểu không? Giờ mày phải thật bình tĩnh, sau đó xác định cho rõ ràng tình cảm của mình đã, nếu mày và hắn mới chỉ dừng lại là chút rung động nhẹ thì chỉ cần mày xin lỗi hắn là xong, mọi chuyện khác cứ để cho hắn tự giải quyết. Nếu hắn đồng ý tha thứ thì hai người lại làm bạn, còn không thì thời gian sẽ xoá nhoà đi tất cả mà thôi. Thật ra thì sẽ chẳng có nỗi buồn nào dài mãi theo năm tháng, và đương nhiên cũng chả có nỗi đau nào lại đến mức phải buồn tới cả tim gan. Bì lự, xót xa, đau đớn... tất cả chỉ là do chúng ta phóng đại nó lên, cố làm cho nó trở nên quan trọng quá mức mà chả để làm gì ngoài việc làm tình làm tội nhau..

- Không đâu, Tao... tao... yêu anh ấy. Yêu anh ấy nhiều lắm, mày biết không, tao không thể nào mà đánh mất anh ấy được đâu? Tuy rằng thời gian giữa bọn tao chưa đủ dài để nhắc đến 2 từ sâu đậm, nhưng anh là mối tình đầu của tao, tao dành trọn tim mình cho anh rồi, thiếu anh tao sẽ chẳng biết mình phải sống như thế nào đâu. Mày nghĩ cách gì đó giúp tao đi mà, tao rối lắm chẳng nghĩ được gì cả, mày làm ơn giúp tao nhé.

Nga không quá ngạc nhiên khi nghe Hương nói, nó cũng nhận thấy Hương có tình cảm với hắn ta. Chỉ có điều Nga không ngờ là tình cảm ấy lại sâu nặng đến vậy, quả đúng là sức mạnh của tình đầu. Mối tình đầu... luôn là cái gì đó thuần khiết nhất, đẹp nhất và khó quên nhất. Bởi khi đến với tình đầu, tất cả chúng ta đều mang trong mình những bờ ngõ, những cảm xúc mới, yêu thương với một trái tim nồng nhiệt nhất, dành tất cả những gì tốt nhất cho đối phương. Chả trách mà Hương lại đau khổ đến vậy, nhưng Nga vẫn không hiểu tại sao ban nãy ở quán cà phê Hương lại phủ nhận tình cảm này. Cô thắc mắc hỏi:

- Thế tại sao... mày lại nói với bọn tao chỉ là cá cược.

Câu hỏi như xoáy sâu vào nỗi day dứt hối hận của Hương, cô khóc nức lên mà nói:

- Là tao ngu ngốc nên đã đánh mất anh ấy, tao chỉ nghĩ đơn giản là nói thế để lên mặt với tụi mày chứ không hề có ý gì khác. Tao không biết anh ấy cũng ở đây, không biết rằng chỉ vì 1 chút háo thắng mà đẩy bọn tao đến nông nỗi này.

- Con ngốc này, tình cảm đầu phải thứ dùng để lên mặt với người khác, tình cảm của hai người phải giữ lại cho riêng hai người. Dù giữa hai người có đang hạnh phúc hay khổ đau cũng chỉ hai người là cảm nhận rõ ràng nhất, bên ngoài sẽ chẳng ai hiểu được đâu. Vậy nên đừng đem ra làm trò đùa như thế, thôi được rồi, khóc không giải quyết được vấn đề gì đâu, tao nghĩ mày nên hẹn gặp anh ta để giải thích cho rõ ràng. Chuyện này mày sai, mày nợ anh ta 1 lời xin lỗi và giải thích chân thành nhất, nếu anh ta thật sự yêu mày tao tin anh ta sẽ hiểu cho mày thôi.

- Nhưng mà...

- Nhưng ngại gì nữa, nếu không đủ can đảm thì có thể nhắn tin hẹn gặp cũng được, nhưng tao nghĩ trong hoàn cảnh này của mày gọi điện sẽ thể hiện sự chân thành hơn đấy.

- Tao hiểu rồi, cảm ơn mày nhiều lắm.

Nói rồi cô vói tay vào trong túi lấy chiếc điện thoại ra bấm 1 dãy số quen thuộc. Chưa hết 1 hồi chuông phía bên kia đã tắt máy, cô run run gọi lại lần nữa thì “thuê bao không liên lạc được”. Thế là hết, anh ấy giận cô nên không thèm nghe máy, chỉ nghĩ đến đây thôi cô lại đau đốn mà khóc nức lên.

Nhìn biểu hiện lúc này của Hương Nga biết là anh ta không nghe máy, cô hiểu nó đang rất đau lòng, nhưng cô không muốn nó cứ mãi khóc thế sẽ làm cho nó ốm mất thôi. Cô nhẹ nhàng ôm Hương vào lòng mà an ủi:

- Nghe tao nói này, hần không nghe đúng không, không nghe cũng tốt mà. Mày đang thế này nếu hần nghe tao e rằng mày cũng sẽ không biết nói gì đâu. Bây giờ mày bình tĩnh, nghĩ xem phải nói nhưng gì với hần, giải thích ra sao khi gặp hần, dù sao thì ngày mai tới trường chúng ta cũng gặp hần cơ mà. Đừng không nào?

Hương không đáp lại chỉ khẽ gật đầu sau câu nói của Nga, hai người cứ thế ngồi ôm nhau 1 hồi lâu, lâu đến mức khi ngẩng lên thì trời cũng bắt đầu tối. Dù rất muốn ở bên cạnh Hương lúc này nhưng cô phải về, ái ngại nhìn Hương cô nói:

- Bây giờ xuống dưới nhà ăn cái gì đó rồi ngủ 1 giấc, sáng mai dậy mọi thứ sẽ ổn thôi, tao mới thấy vú năm về rồi đó, đừng để vú lo lắng. Nghi ngơi đi rồi mai tới trường gặp trực tiếp hần giải thích, nếu mày và hần có duyên chắc chắn sẽ vượt qua được chuyện này.

- Tao biết rồi.

- Tao phải về rồi, nhớ lời tao dặn đấy, đừng có khóc nữa nghe không?

- Được rồi, mày cứ về đi.

Cô chỉ nói thế cho cái Nga yên tâm chứ làm sao mà cô có thể bình tĩnh lúc này được cơ chứ, cô nhớ anh lắm, muốn gặp hần để nói hết lòng mình cho anh hiểu. Cái Nga nói nếu cô và anh có duyên sẽ vượt qua được, vậy nếu không có duyên thì sao? Cô thật sự không dám nghĩ đến nữa.

Khi chấp nhận yêu hần cô cũng từng nghĩ đến 1 ngày nào đó nếu không may hai người đánh mất nhau sẽ thế nào. Chỉ là cô không nghĩ điều ấy lại đến nhanh đến thế, dù cho cô có nghĩ ra bao nhiêu viễn cảnh cũng không hề ngờ tới rằng xa anh rằng trái tim cô lại đau đến thế này.

Cô phải đi tìm anh, nhất định phải tìm được, cô phải nói hết lòng mình cho anh hiểu, dù cho kết quả có ra sao thì cô cũng đã cố gắng hết mình rồi.

Cô vội vàng đứng dậy đi ra khỏi nhà, thế nhưng thành phố này rộng lớn đến vậy, để tìm 1 người mà không hề biết địa chỉ cực kì khó. Cứ thế cô chạy xe chậm chậm khắp mọi nẻo đường, bất kì nơi nào mà cô nghĩ có thể hần ở đó cô đều vào, sau đó lại thất vọng trở ra. Cô đã đi qua biết bao con đường, thế nhưng đến ngay cả cái bóng hần cũng chẳng thể thấy.

Cũng sắp 10h đêm rồi, những nơi cần đến cô đã đến cả rồi, điện thoại thì không liên lạc được, nhà cũng chẳng biết, cô biết đi đâu tìm anh tiếp đây. Đừng rồi anh từng nói mỗi lần buồn thường hay tới đó, biết đâu... .

Cô vội vàng lái xe đi thêm mấy con phố nữa, dừng chân ở trước cổng của quán “Hương quê”, suýt chút nữa cô đã nhảy lên sung sướng khi thấy xe của Long trong bãi gửi xe của quán, vậy là anh ở đây rồi, cô tìm được anh rồi. Hít 1 hơi thật dài lấy can đảm rồi bước vào, nhìn 1 vòng ở bên đồ uống không thấy anh. Cô đoán anh đang ở bên khu ẩm thực, xe của anh ở đây, chắc chắn anh không thể ở nơi khác được. Nơi này vẫn ấm áp và đậm chất thôn quê như lần đầu anh đưa cô tới. Cô run run bước chậm từng bước 1 qua khu vườn hoa, trong đầu đang cố gắng nghĩ xem sẽ nói gì với anh trước tiên. Cô phải thật bình tĩnh để giải thích cho anh hiểu, nhất định không được khóc, đây là cơ hội duy nhất của cô.

Vừa bước chân vào khu ẩm thực cô đã nghe thấy tiếng ngà ngà say của anh vang lên:

- Uống đi, uống cho thật say vào, chết tiết tại sao càng uống lại càng tỉnh táo thế này....

Cô lo lắng đưa ánh mắt kiếm tìm, kia rồi bóng lưng quen thuộc của anh kia rồi, thế nhưng anh đang ngồi cùng ai kia, tại sao anh lại dựa đầu vào ngực của cô ta? Ánh mắt cô như dán chặt vào hai người bọn họ, họ vẫn thân nhiên ôm nhau uống hết ly này qua ly khác mà không biết đến sự xuất hiện của cô.

Tại sao không phải ai xa lạ mà lại là cô ta, tại sao anh lại làm thế, hai người đó thân thiết từ bao giờ? Hàng ngàn câu hỏi cứ hiện lên trong đầu, nước mắt cứ thi nhau rơi xuống, cô đau đốn quay lưng bỏ chạy... .

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25

Ngày hôm nay vốn tưởng nó là 1 ngày hạnh phúc, vậy mà chớp mắt 1 cái nó lại hoá đau thương thế này. Cô gái mà cậu yêu thương mặc 1 chiếc váy màu đỏ, màu mà cậu ghét nhất, lại đang tâm thốt ra những lời nói mà đến trong mơ cậu cũng chưa từng nghĩ được rằng nó lại dành cho mình.

Cô nói với đám bạn vì cậu kênh kiệu thế nên muốn dạy cho cậu biết yêu người là thế nào, tiện thể khuyến mại cho cậu thêm nỗi đau khi bị đá ra sao. Nếu mục đích ban đầu của cô là làm tổn thương cậu thì cô đã thành công, thành công xuất sắc rồi.

Ngàn vạn lần cậu đã cầu mong là cậu nghe nhầm, rằng cô gái kia chỉ trùng hợp tên là Hương giống cô, chuyện tình của cô ta cùng trùng hợp giống của hai người mà thôi. Tất cả chỉ là vô tình trùng hợp mà thôi, hay viễn vông hơn là cậu đã nghe nhầm, thế nhưng tất cả lại là sự thật. Nỗi đau cô dành cho cậu cũng là thật, tổn thương này là thật, tất cả là thật hết.

Không đúng, rõ ràng là những lúc bên nhau cậu cảm nhận được tình cảm chân thành của cô, ánh mắt hạnh phúc của cô mỗi khi bên cạnh cậu là thật, là thật mà. Tại sao người con gái bước ra từ căn phòng ấy lại là cô, tại sao chứ, cô sợ lời nói chưa đủ làm tổn thương cậu nên cố tình chọn 1 chiếc váy màu đỏ rực rỡ để nhắc cho cậu nhớ về quá khứ bị thương kia sao? Cô muốn đốn cậu đến tận cùng của đau khổ cô mới vừa lòng hay sao?

Ngày nhỏ nhìn mẹ mình khổ sở vì phải là cái bóng phía sau hạnh phúc của người khác cậu đã tự hứa với lòng sau này khi yêu ai nhất định cậu sẽ không để người đó phải khổ, phải vì cậu mà đau buồn rơi nước mắt. Cậu sẽ dành hết tâm trí, tình cảm cho người đó, cùng họ xây đắp 1 gia đình hạnh phúc, ở đó sẽ có những đứa nhóc thật đáng yêu.

Lần đầu tiên cậu biết rung động là với Duyên, em gái anh Hải nhưng tình cảm ấy chưa kịp nở thì Duyên đã đi nước ngoài. Ngày ấy cậu mới chỉ là rung động chứ chưa phải yêu nên cũng chưa có gì sâu nặng. Duyên đi cậu cũng chỉ buồn 1 vài hôm rồi thôi. Nhưng với Hương là yêu, là thật lòng, con tim, tình cảm cậu dành trọn cho cô, cậu yêu cô như thế mà sao cô lại đem ra trêu đùa? Trái tim này đã bị cô bóp nát, vết thương này biết đến ngày nào mới thôi đau đốn đấy?

Cậu tự hỏi nếu yêu là thế này vậy tại sao người ta lại cất công dành cả 1 tuổi trẻ thậm chí là cả 1 đời để đi tìm tình yêu đích thực? Tại sao lại cứ phải nắm chặt lấy bàn tay của 1 ai đó khi mà cuối cùng sau cái nắm tay ấy lại là 1 sự chia lìa. Cậu nhận ra rằng cuộc đời này sẽ chẳng có gì là mãi mãi vậy tại sao người ta vẫn cứ muốn yêu, cứ cố chấp bắt trái tim mình phải thổn thức để rồi nhận lại biết bao nhiêu đau đớn? Tại sao lại cứ phải là yêu mà không phải là thích, là thương hay bất kì cảm xúc nào khác cơ chứ?

Cứ thế hết ly rượu này đến ly rượu khác được cậu uống cạn, cậu muốn bản thân mình say, phải thật say để quên đi con người dối trá kia. Nhưng tại sao càng uống lại càng tỉnh, càng uống lại càng đau thế này, hình bóng cô sao cứ hiện mãi trước mặt hắn, cô định dằn vò trái tim hắn đến mức nào nữa đây? Hình ảnh 1 cô gái với chiếc váy đỏ đang chỉ vào mặt hắn mà chế diễu, mà cười nhạo, dù có cố gắng xua đi nhưng cô vẫn ở đó mà cười cợt trên nỗi đau của cậu.

Một từ ĐAU chắc chắn chẳng đủ để miêu tả cảm giác cậu lúc này, cậu hét lên, gạt hết đồ đặc trên bàn xuống, tiếng đồ vật vỡ vụn sao nghe thoải mái đến vậy. Nó giống như tiếng vỡ nát của trái tim cậu lúc này, từng mảnh từng mảnh vỡ cứ thế chĩa vào da thịt của cậu đến xót xa. Thế nhưng nỗi đau thể xác này làm sao có thể sánh với nỗi đau trong tim mà cậu phải gánh chịu cơ chứ.

Nhân viên của quán nghe tiếng đồ vỡ thì chạy tới:

- Quý khách, quý khách có cần giúp đỡ gì không?

- Không cần, cứ tính toán bộ vào hoá đơn cho tôi.

Nói rồi cậu cứ ngồi nhìn dòng máu đỏ tươi đang chảy đầm bàn tay mình mà cười, lại là màu đỏ, lại là đau thương. Hình ảnh 1 cậu nhóc đang đau đớn ôm lấy bà mình, xung quanh là máu, máu cứ lan rộng mãi sau đó biến thành 1 con thú dữ nuốt chửng cậu. Hình ảnh ghê rợn ấy đã bao lần cậu thấy trong mơ, không hiểu sao hôm nay vẫn còn thức mà cậu lại thấy nó thế này. Sợ hãi cậu nép người vào thành ghế, hai tay ôm lấy đầu đầy đau đớn.

Một vài người ở bàn bên cạnh thấy cậu như thế thì hiếu kì ngó nhìn, bất chợt có 1 cô gái khá xinh đẹp tiến về phía Long, may mắn thay cô ta đã giúp cậu thoát khỏi mơ ảo giác ban nãy. Cô ta nhẹ nhàng cất tiếng hỏi:

- Này anh, anh là bạn Hương đúng không, anh sao thế?

Cậu đã cô quên đi cái tên ấy mà sao lại còn nhắc tới, neoh ánh mắt khó khăn nhìn về phía tiếng nói kia, khuôn mặt này quen quá, gặp ở đâu rồi nhỉ, hình như có gặp qua rồi mà sao không thể nhớ ra.

Vỗ mạnh tay lên trán làm cho những vết máu còn chưa kịp khô kia lại dính đầy mặt, cô gái kia thấy thế thì vội vàng tiến tới dùng khăn ướt lau cho cậu. Còn nhẹ nhàng nhờ nhân viên dọn hết đồng đồ vỡ này, cô ta không quên rút trong ví ra vài tờ xanh xanh bo cho họ. Sau đó không hiểu cô ta kiếm đâu ra được 1 ít bông băng mà băng bó vết thương cho cậu.

Nhận được tiền đám nhân viên nhanh chóng dọn dẹp, chỉ 1 loáng tất cả lại sạch sẽ như chưa có gì xảy ra. Gọi 1 bàn đồ ăn cùng chai rượu mới cô ngồi xuống rót cho mỗi người 1 ly. Ban đầu Long có 1 chút khó chịu khi thấy cô gái này tự ý ngồi cùng bàn, nhưng vì cô ta vừa giúp đỡ, cộng với việc uống một mình cũng buồn nên cậu mặc kệ, cứ thế đưa ly rượu lên miệng tu 1 hơi cạn sạch.

Cô gái kia vừa rót rượu vừa nhìn cậu với ánh mắt thăm dò, cô ta hỏi:

- Anh còn nhớ tôi chứ? Tôi đoán không lầm thì anh đang có chuyện gì buồn đúng không?

- Không liên quan tới cô, mà cô là ai, tôi nhìn quen lắm nhưng không nhớ nổi.

- Không nhớ cũng không sao, từ từ tôi sẽ giúp anh nhớ, thậm chí là khắc ghi tên tôi cả đời. Nào bây giờ thì uống đi, cạn ly nào.

Cô ta liên tục rót cho Long, chai rượu gần cạn cũng là lúc cậu thấy bản thân chệnh choạng không ngồi vững. Ngay lập tức cô ta xịch lại gần ồi kéo đầu cậu lên vai mình, men rượu đã khiến cậu không làm chủ được bản thân, cậu bật khóc vì nghĩ đó là Hương. Cậu đau khổ hỏi:

- Tại sao chứ, tại sao em lại làm thế, tôi đã làm gì sai hay sao? Tại sao hả?

- Anh này, tôi đâu có làm gì?

Cô gái đó không hiểu nên hỏi lại, câu hỏi khiến cho cậu khó chịu, Hương đã làm tổn thương cậu, bóp nát trái tim cậu, bây giờ lại nói là không làm gì, không làm gì mà cậu thành ra thế này hay sao? Chỉ 1 câu không làm gì có thể chối bỏ hết những khổ đau cậu đang phải chịu hay sao? Cô hay lắm, cô lấy cậu ra làm trò đùa bây giờ lại thản nhiên xem như không có gì xảy ra?

- Em hay lắm, em giỏi lắm, em thắng rồi đấy em hài lòng chưa?

Cô gái kia dựng đầu cậu dậy mà hỏi:

- Anh nói gì em không hiểu.

Cậu hét lên mà rằng:

- Tôi yêu em, chân thành yêu em, tại sao em lại xem nó là trò đùa hả Hương? Em nói đi, em có yêu tôi 1 chút nào không, 1 chút thôi cũng được. Chỉ cần em nói yêu tôi tất cả mọi chuyện vừa rồi tôi sẽ xem như chưa từng xảy ra. Được không em?

Thì ra là thế, cô gái nhếch mép cười nói:

- Lại là cô ta sao, tại sao anh lại phải bi lụy như thế, cô ta thì có gì tốt, cô ta chẳng có gì tốt cả, cô ta không xứng với anh đâu. Đừng bị vẻ ngoài của cô ta đánh lừa như thế. Cô ta là 1 con khốn, chuyên dùng vẻ ngoài thánh thiện để lừa gạt người khác thôi anh hiểu không?

- Cô im đi, tôi cấm cô nói xấu Hương, cô ấy như thế nào tôi hiểu. Dù cô ấy có làm tổn thương tôi cô cũng không được phép nói cô ấy như thế, cô nhớ chưa?

Long giận dữ bóp cằm cô gái ấy mà quát, nhưng cô ta cũng không vừa, gạt mạnh tay cậu ra cô ta nói:

- Tôi không biết giữa anh và cô ta có chuyện gì, nhưng với bản thân tôi cô ta là 1 con khốn. Anh nhìn lại mình đi, cô ta làm cho anh tê thắm đến thế này anh còn bình sao? Nếu là tôi, chỉ cần cô ta làm tôi khó chịu nhất định tôi sẽ khiến cô ta khó sống.

Long say đến mức chẳng còn ngồi vững nữa, cậu chỉ vào cô gái kia mà lầm bầm:

- Đứng rồi, cô ta lừa mày, xem mày là 1 trò đùa... ợ... cô ta đem mày ra cho đám bạn đùa cợt... ợ... cô ta là con quý màu đỏ... ợ... nhưng mày lại yêu con quý đỏ ấy. hahahaha vậy mày là thằng ngu rồi, đúng là 1 thằng ngu mà... hahaaaaa

Ngay sau đó Long gục xuống bàn rồi ngủ luôn, mặc cho cô gái kia có cố gắng lay gọi thế nào thì cậu cũng chẳng hề nhúc nhích. Không còn cách nào khác cô ta đành phải thanh toán giúp cho Long rồi nhờ nhân viên đưa cậu ra ngoài để gọi taxi đưa về.

Chẳng biết gì về Long ngoài cái tên nên cô gái đành đưa cậu ta vào khách sạn, phải khó khăn lắm cô mới diu được cậu lên phòng, thả mạnh người Long xuống giường cô lằm bằm:

- Không biết hán ăn gì mà nặng thế, đúng là tự nhiên chuốc khổ vào người mà.

Nói rồi cô định ra về bỏ mặc cậu ở đó, vừa bước đến cửa thì thấy điện thoại Long rơi ở đó, chiếc điện thoại đã tắt ngấm. Không rõ là do hết pin hay cậu cố tình tắt đi, nhìn bộ dạng say không biết trời đất gì của Long cộng với những lời nói ban nãy của cậu cô ta đoán giữa cậu và Hương đã xảy ra chuyện gì đó. Bản tính tò mò trời đây, cô ta bật nguồn sau đó dùng vân tay của cậu để mở khoá điện thoại.

Kiểm tra 1 vòng thì ngoài 1 cuộc gọi nhờ của người được lưu là “tóc bím” ra thì cũng không có gì đặc biệt. Trong phần tin nhắn có thấy tin nhắn yêu đương nhớ nhung của cậu với cái tên “tóc bím” này nên chắc chắn đây là Hương, trong mục ảnh cũng có 1 số kiểu ảnh Hương đang cười, đang chạy, đang ngồi trong ô tô nhìn ra bên ngoài... tất cả những bức ảnh đều được chụp ngang mặt hoặc từ phía sau.

“Có lẽ do hán ta đã chụp lên con ranh đó” cô gái đó lằm bằm rồi ném chiếc điện thoại lên người cậu toan bước đi thì tiếng chuông điện thoại vang lên, liếc nhìn vào màn hình cô ta thấy nhấp nháy cái tên “tóc bím” đang gọi. 1 cuộc, 2 cuộc, 3 cuộc tiếng chuông cứ réo rất vang lên mà chẳng ai bắt máy, ngay sau đó có tin nhắn tới, cô ta vội vàng mở ra đọc:

- Em xin lỗi, em biết em sai, em không nên nói thế. Anh có thể nghe em giải thích 1 lần được không?

Còn chưa kịp đọc hết tin nhắn thì tiếng chuông điện thoại lại vang lên, lại là cái tên “tóc bím”. Sắp có trò hay rồi đây, cô ta ngồi nhìn chiếc điện thoại mà cười khẩy.

Ting.. ting tiếng tin nhắn tới:

- Anh nghe máy đi, nghe em giải thích 1 lần được không?

- Anh không nghe em giải thích cũng được nhưng có thể nói cho em biết tại sao lại ngồi uống rượu với cô ta được không?

- Anh nói gì đi, tại sao lại làm thế với em, hai người thân thiết với nhau từ bao giờ, sao lại ngồi ôm nhau giữa quán

- Trả lời em đi, sao không phải ai khác mà lại là cô ta, cô ta khiến cho cuộc sống của em mệt mỏi đến thế nào anh biết không? Sao lại là cô ta cơ chứ?

Cứ sau 1 tin nhắn là 1 cuộc điện thoại trong vô vọng vang lên, cô gái đó cười và tự nói 1 mình:

- Vốn dĩ tao đã định bỏ đi, nhưng vì mày nên tao phải ở lại, không ngờ là mày biết hán ngồi cùng tao, chắc mày bắt ngờ lắm đúng không? Tốt thôi ông trời cũng giúp tao mà, hôm nay tao có món quà đặc biệt dành cho mày. Tao đã nói rồi tất cả mọi thứ của mày tao sẽ dần dần cướp đi, đến khi nào mày phải quỳ dưới chân tao mà xin thì thôi.

Cô ta nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình sau đó tiến đến cởi chiếc áo sơ mi của Long, vòng tay Long ôm lấy khuôn ngực mình cô ta nâng điện thoại lên chụp. “Tách” tấm hình được gửi đến số điện thoại lưu tên tóc bím thành công.

Xong xuôi cô ta mặc lại quần áo chỉnh tề, không quên xóa toàn bộ tin nhắn và cuộc gọi vừa đến, sau đó để lại lời nhắn và số điện thoại cho cậu rồi nhanh chóng dời đi.

- ***-----*-----

Hôm sau Long tỉnh dậy khi trời đã sang chiều, đầu đau như có hàng ngàn chiếc búa gõ vào, cậu ôm đầu nhìn quanh phòng không hiểu vì sao bản thân lại nằm ở đây. Phát hiện chiếc áo đã bị cởi bỏ cậu đảo đác tìm xung quanh, bất ngờ thấy mảnh giấy để lại trên đó ghi:

- Hôm qua tôi gặp anh ở quán “Hương quê” thấy anh say quá nên đã đưa anh về, vì không biết nhà nên đành đưa anh vào đây. Anh ra nhiều mồ hôi quá nên tôi có tự ý cởi áo của anh, mong anh không giận.

Cần gì cứ liên lạc với tôi theo số này:

09xxxxxx, tôi là Huệ, chào anh.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Cô loạng choạng trở ra lấy xe, cả đoạn đường về nhà cô khóc mãi không ngừng, cô không tin những gì mình thấy là sự thật. Tại sao chứ, sao không là ai khác mà lại là nó, tại sao anh lại cùng nó lằm tan nát trái tim em? Em biết em sai, anh giận em, nhưng sẽ không bao giờ vì thế mà anh lại cùng nó để trả thù em phải không anh?

Huệ à, những chuyện khác tôi có thể bỏ qua, nhưng lần này tại sao lại là Long? Tại sao chứ, sao cô cứ hết lần này đến lần khác làm khổ tôi thế, cô biết Long và tôi quen nhau tại sao còn làm thế với tôi? Tôi không biết mình đã làm gì có lỗi với cô mà cô luôn luôn dành gậy mọi thứ từ tôi như thế. Tất cả mọi thứ trên đời này tôi đều có thể nhường cô, nhưng riêng Long thì không thể, tôi yêu anh ấy.

Về đến nhà cô lập tức lấy điện thoại gọi cho Long, vẫn chỉ là tiếng nói lạnh lùng “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được” của tổng đài viên vang lên. Cô vẫn cố gọi, cô không tin anh sẽ mãi tránh mặt cô, chẳng biết tới cuộc thứ bao nhiêu thì đầu dây bên kia có tín hiệu, thế nhưng ngoài những tiếng tút vô hồn kia thì anh vẫn chẳng đáp lời cô. Anh không nghe cô sẽ nhắn tin cho anh vậy, mong rằng anh đọc được chúng sẽ cho cô 1 cơ hội giải thích.

- Anh nghe máy đi, nghe em giải thích 1 lần được không?

Cô cố chờ 1 lát rồi lại gọi cho anh, thế nhưng kết quả vẫn chẳng có gì thay đổi, anh vẫn không nghe máy của cô. Vậy là anh không muốn nghe cô giải thích, giờ này có cô ta ở bên nên chắc anh chẳng còn màng đến cô nữa. Mối hôm trước anh còn nói nhớ, nói yêu cô cơ mà, tại sao hôm nay lại thành ra thế này.

Hương nhấn thêm 1 tin nữa cho Long:

- Anh không nghe em giải thích cũng được nhưng có thể nói cho em biết tại sao lại ngồi uống rượu với cô ta được không?

Tiếp tục những cuộc gọi đến số được cô lưu là “sao chửi” trong vô vọng, không 1 lần bắt máy, cũng chẳng trả lời tin nhắn của cô. Anh có thể mắng chửi cô, nhưng tại sao lại dùng cái Huệ để dầy vò cô, vừa khóc vừa trả tiếp tục nhắn tin cho Long:

- Anh nói gì đi, tại sao lại làm thế với em, hai người thân thiết với nhau từ bao giờ, sao lại ngồi ôm nhau giữa quán

Cô vẫn cố chấp gọi, vừa gọi vừa cầu xin ông trời cho anh bắt máy, thế nhưng trái ngược với mong đợi của cô, đầu dây bên kia hoàn toàn im lặng. Không biết giờ này hai người đó đang làm gì, anh có dùng những lời nói yêu thương đã từng nói với cô để nói cùng nó không? Những cử chỉ yêu thương mà cô nghĩ của riêng mình chắc giờ này anh đang trao cho nó, tại sao chứ, tại sao anh lại ác với cô đến vậy?

Cô khóc không thành tiếng nhưng vẫn cố gắng nhấn thêm 1 tin nữa cho Long:

- Trả lời em đi, sao không phải ai khác mà lại là cô ta, cô ta khiến cho cuộc sống của em mệt mỏi đến thế nào anh biết không? Sao lại là cô ta cơ chứ?

Nếu sau tin nhắn này mà anh vẫn không trả lời thì cô xem như giữ cô và anh duyên mộng. Duyên mộng nên tình yêu vừa chớm đã vội lìa xa, chẳng thể cùng nhau đi đến cuối con đường như cô vẫn từng mơ.

Chính lúc cô tưởng như mình đã buông xuôi mọi thứ thì tiếng tin nhắn bất chợt vang lên, là tin nhắn anh gửi đến. Vậy là anh đã chịu mở lời cùng cô, vội vàng gạt nước mắt cô run run mở tin nhắn, cô hồi hộp tới mức suýt chút nữa thì đánh rơi chiếc điện thoại. Tin nhắn được mở ra, là anh, là hình ảnh mà cô vẫn thương nhớ, nhưng anh đang ở bên người khác, anh còn vụng tay ôm lấy người ta, hình như nơi khác mỗi kia còn đang mỉm cười.

Dù cho anh đã cố gắng che mặt cô gái kia đi nhưng cô vẫn nhận ra đó là Huệ, cô ta có 2 chiếc nốt ruồi ở hai bên xương quai xanh cân xứng nhau, nốt ruồi của người con gái trong hình này giống hệt của Huệ. Cô biết người trong hình không ai khác chính là Huệ, cô gục ngã thật sự, chiếc điện thoại rơi khỏi tay, mắt cô lại nhoe nước.

Hình ảnh hai người đó đang quấn lấy nhau cứ liên tục hiện lên trong đầu cô, dù cô cố gắng đến thế nào cô cũng chẳng thể xua đi những hình ảnh ấy. Tại sao chứ, tại sao anh lại ác với cô đến vậy, anh sợ cô chưa đủ đau, anh lo tổn thương với cô là ít quá nên tặng thêm cô bức hình kia sao? Cô thua, cô đã thua thật rồi, trái tim cô đau đớn như có ai cầm dao cứa vào, từng vết, từng vết cứ rì máu không ngừng.

Nơi này cô đau đớn nhớ mong anh, còn anh nơi ấy lại đang âu yếm người khác, ác độc hơn là anh còn cố tình gửi những hình ảnh kia cho cô. Nếu anh đã độc ác với cô đến vậy thì từ nay cô cũng sẽ xem như anh chưa từng tồn tại, cô và anh kết thúc tại đây.

Thôi thì duyên phận không có, gặp được nhau là tốt lắm rồi, con đường duyên phận giữa cô và anh chắc chắn sẽ lưu lại trong cô 2 từ “luyến tiếc”. Sau này dù có thế nào cô vẫn luôn mong anh hạnh phúc, đừng ai nghĩ cô già vò cao thượng chúc phúc anh nhưng trong tim lại chứa đầy hận thù. Cô đau là thật, tổn thương cũng là thật, nếu nói cô không hề hận anh thì là nói dối thế nhưng tình yêu cô dành cho anh lớn hơn cả những hận thù ganh ghét ngoài kia. Bởi vậy cô chân thành mong anh hạnh phúc, anh mà đau khổ chắc chắn cô sẽ buồn lắm, “vậy nên dù không có em ở bên anh nhất định phải sống tốt nhớ chưa”- cô độc thoại 1 mình rồi mệt mỏi chìm vào trong giấc ngủ.

Trong cơn mơ cô lại thấy anh, anh vẫn là anh của lúc trước, vẫn tươi cười cùng cô, nắm tay cô chạy trên con đường đầy mùi hoa sữa hôm nào. Tiếng cười nói rộn ràng cả 1 góc phố, cô chìm trong hạnh phúc nên đã vô tình vấp ngã, ngẩng lên thì chẳng thấy anh đâu. Hoảng hốt cô vội vã đi tìm kiếm, cơn đau từ dưới chân truyền lên, cú ngã ban nãy khiến cho đôi chân cô đang chảy máu không ngừng. Thế nhưng dường như có 1 sức mạnh vô hình nào đó cứ thôi thúc cô phải đi tìm anh. Bỏ qua cơn đau, cô chạy khắp các con phố kiếm tìm, tới 1 cánh đồng đầy hoa cô đã thấy anh. Ánh nắng chói lóa phía trước khiến cô phải nheo mắt lại nhìn, hoá ra anh không ở đó 1 mình mà có 1 người con gái khác đang nắm tay anh, nghe tiếng bước chân của cô họ quay đầu lại nhìn.

Người đó không ai khác ngoài cái Huệ, bắt gặp nước mắt cô lăn dài, miệng cứng lại không thốt lên lời, ánh mắt cứ xoáy sâu vào cái nắm tay của 2 người đó mà đau lòng. Bọn họ nhìn biểu hiện của cô thì phá lên cười chế diễu, hình ảnh trước mắt cô cứ thế mà nhòe đi. Trái tim cô như ngừng đập khi thấy họ thản nhiên quay ra ôm nhau, anh còn tro trên đến mức trước mặt cô mà dám coi chừng nút áo của Huệ. Từng nút, từng nút 1 cho đến chiếc nút cuối cùng được cởi ra, chiếc áo nhẹ nhàng rơi xuống, thân thể cô ta không còn gì che chắn. Đập vào mắt cô là hình ảnh 2 chiếc nốt ruồi cân xứng ở hai bên xương quai xanh của Huệ. Hai chiếc nốt ruồi ấy cứ lớn dần, lớn dần, che hết cả ánh nắng phía sau, dường như nó đang nuốt nhấn chìm cô. Đưa ánh mắt cầu cứu nhìn anh thì thấy anh đang mỉm cười hôn Huệ mà chẳng màng đến cô, nốt ruồi kia dần che lấp cả anh, nó nuốt trọn cô vào trong. Cô vùng vẫy trong bóng tối tuyệt vọng, cơ thể như bị ai siết chặt dần, ngột ngạt và đau đớn.

Sợ hãi cô hét lớn rồi vùng dậy, mồ hôi ướt đầm trán, hoá ra nãy giờ chỉ là cơn mơ. Chỉ là cơn thôi mà sao cái cảm giác đau đớn sợ hãi lại giống thật đến vậy. Hình ảnh hai người họ cứ thế quấn lấy nhau dầy vò tâm trí cô sao giống thật đến thế. Với tay lấy chiếc điện thoại, bây giờ mới có 3 giờ sáng, còn rất lâu nữa mới tới giờ đi học.

Nằm trần trọc mãi cô chẳng thể ngủ nổi, đành lấy điện thoại lướt facebook. Lượn 1 vòng cô quyết định vào facebook anh, giờ này chắc anh đang ngủ say bởi cô không thấy nick anh sáng đèn. Cô như chết lặng khi nhìn thấy dòng trạng thái mới nhất của anh được đăng lúc 8h sáng ngày hôm qua, vậy là anh đã đăng nó trước khi đón cô.

“Hôm nay, đối với mọi người là 1 ngày chủ nhật bình thường như bao ngày chủ nhật khác. Nhưng em yên tâm chắc chắn tôi sẽ biến ngày hôm nay trở thành ngày đáng nhớ nhất của chúng ta”

Đang kèm với dòng trạng thái đó là hình ảnh anh chụp bên bó hoa hồng tươi thắm và 1 chiếc hộp bằng nhung đỏ, bên trong chiếc hộp đựng sợi dây chuyền, mặt của nó là hai hình trái tim lồng vào nhau. Không khó để cô nhận ra hai món đồ đó, nó chính là món đồ anh đem theo ở quán cà phê hôm trước. Nếu cô không làm thì anh định dành tặng nó cho cô, chỉ tiếc là cô còn chưa kịp nhận thì chúng đã bị anh ném đi mất.

Nhưng nếu những thứ ấy là dành cho cô thì tại sao cô chỉ ít phút sau hiểu lầm anh đã ngồi bên nó, ăn uống cùng nó, thậm chí còn lên giường với nó? Còn nếu những thứ ấy không phải dành cho cô vậy anh định tặng nó cho ai, anh định cùng ai biến ngày chủ nhật thành ngày đáng nhớ. Và nếu không dành cho cô thì tại sao anh lại đem theo chúng khi mà chỉ còn ít phút nữa là đến giờ hẹn với cô, còn giận dữ đập nát chúng trước mặt cô?

Chắc chắn người đó sẽ không phải là Huệ, cô tin vào trực giác của mình, dù tận mắt nhìn thấy họ bên nhau, dù hình ảnh anh ôm ấp lên giường cùng nó vẫn còn trong máy cô, nhưng không hiểu sao cô có linh cảm rằng giữa họ không có gì.

Người ta vẫn thường nói giác quan thứ 6 của người phụ nữ rất nhạy bén, và thường chính xác, còn cô cô cũng không biết nữa. Do cô cố chấp tin anh hay do giác quan của cô cảm nhận đúng như người ta vẫn nói?

Tò mò thế nào cô lại vào facebook của cái Huệ, cô không kết bạn cùng nó, nhưng cô vẫn biết nick nó, đây là lần đầu tiên cô mò vào nick nó như thế này. Tự nhiên cô lại có cảm giác run run giống như người ta đang vụng trộm cái gì đó vậy. Cách đây 6 tiếng nó cũng vừa mới cập nhật trạng thái, trùng hợp với khoảng thời gian cô thấy nó và anh ngồi uống rượu cùng nhau. Đáng nói ở đây là nó lại chụp 1 mâm cơm khá giản dị, kèm dòng chú thích là: “ăn gì không quan trọng, quan trọng là bạn ăn với ai. Cảm ơn anh đã cho em 1 buổi tối ấm áp”.

Mâm com lúc tối của 2 người họ thì cô không rõ có những gì, nhưng cái khung cảnh này cô chắc chắn nó là ở Hương quê. Dòng trạng thái kia của cô ta là có ý gì, có lẽ nào đúng là anh đã hẹn với nó từ trước hay không? Vậy là những gì cô thấy là thật hay sao, cô không tin anh lại làm thế với cô, nếu muốn anh có thể nói với cô 1 lời, cô sẽ vui vẻ ra đi. Tại sao anh lại làm như thế sau lưng cô, tại sao cơ chứ?

Đau đầu quá, cô thật chẳng muốn nghĩ nữa, cô mệt mỏi lắm rồi, lúc này thần kinh của cô căng như dây chầy, mà chỉ 1 lần kéo quá tay là sẽ đứt.

Mọi chuyện cứ để thuận theo tự nhiên vậy, cô chấp nhận mất anh, cô không muốn ai phải buồn, thôi thì xem như mình không có duyên cho nhẹ nhàng. Dù có không nở buông bỏ, dù còn 1 chút không cam tâm nhưng cô vẫn nguyện ý chấp nhận, xem như duyên giữa 2 người quá ngắn mà thôi. Những kỉ niệm bên anh, những vui buồn cùng anh cô sẽ khắc ghi vào kí ức. Hình bóng anh cô cũng sẽ chôn chặt vào tim, ngày mai cô sẽ khẳng khái mà bước đi, bỏ qua anh, bỏ qua mối nhân duyên này.

Nghĩ vậy cô nhẹ nhàng dậy vệ sinh cá nhân, rồi xuống nhà nấu đồ ăn sáng cùng vú. Thấy cô vú ngạc nhiên hỏi:

- Còn chưa đến 5h mà, con dậy chi sớm vậy?

- Hôm qua con ngủ sớm nên nay dậy sớm vú ạ, vú nấu gì mà thơm thế?

- Vú làm bánh đa cá rô, mà sao mắt con sưng húp thế, có chuyện gì hả?

- Không có đâu vú, chắc do con ngủ nhiều quá đấy.

- Có thật không đấy, cả ngày hôm qua con không ăn cơm ở nhà nữa.

- Thì con nói với vú con đi với tụi cái Nga mà, vú yên tâm đi, con không sao.

Hai người vui vẻ cùng nhau làm đồ ăn sáng, dù cô không muốn ăn nhưng vẫn phải cố ăn hết cho vú vui, xong xuôi cô lên phòng chuẩn bị đồ đi học. Đúng lúc này cái Huệ cũng từ trên tầng bước xuống, thấy cô nói:

- Chào buổi sáng, chúc Hương ngày mới vui vẻ, hạnh phúc.

Vừa nói nó vừa liếc xéo cô, cô dám chắc nó đang quan sát phản ứng của cô, bỏ qua nó cô đi lên phòng. Nó từ trên tầng bước xuống tức là hôm qua nó ngủ ở nhà. Vậy cô gái trong bức ảnh kia có khi nào không phải là nó, nốt ruồi kia liệu có phải chỉ là trùng hợp không? Có bản thân mờ bức ảnh ra nhìn kĩ lại, ngoài hai nốt ruồi kia ra thì cũng chẳng có căn cứ gì nói đó là Huệ cả.

Chẳng lẽ anh quen 1 lúc với nhiều cô gái đến thế, anh dễ dàng lên giường với người ta thế sao? Phải rồi anh có tiếng là đào hoa cơ mà, đẹp trai lại có công tử nhà giàu như anh thì việc quen 1 lúc với nhiều người cũng đâu có gì là lạ.

Cô từng nghĩ mình đã tìm được 1 bờ vai vững chắc để dựa vào, cứ ngỡ rằng ngoài bố ra cô vẫn còn 1 người đàn ông khác mà cô có thể tin tưởng dựa vào mỗi khi mệt mỏi, một người sẽ cùng cô đi hết chặng đường đời còn lại. Thế nhưng ngoài đau thương ra thì cô còn lại gì sau cuộc tình này cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Cô mệt mỏi đến trường, cái Nga biết cô buồn nên chỉ lặng lẽ đi bên cạnh, nó sợ mình sẽ lỡ lời chạm vào nỗi đau của cô, rồi lại khiến cô buồn hơn, thôi thì cứ đi bên cạnh để cô luôn cảm nhận có người bên mình thế là đủ rồi.

Dù rất giận anh, dù đã tự nhủ lòng sẽ buông bỏ mối tình này nhưng khi đi qua đoạn đường anh vẫn đứng cô vẫn không khỏi mong chờ. Đoạn đường này cô và anh đã rất nhiều lần đi bên nhau, nhưng có lẽ từ nay về sau sẽ còn mình cô lẻ bước, anh đã có người khác ở bên, đã không cần cô. Vậy cô còn mong chờ điều gì, mong chờ anh sẽ lại đứng đó mà tươi cười với cô hay sao, nực cười thật.

Hình ảnh về anh, suy nghĩ về anh cứ chaoán lấy tâm trí cô, ngăn vạ lần cô luôn tự hỏi sao anh lại như thế, rốt cuộc thì anh quen bao nhiêu người cùng lúc khi đang quen cô. Những suy nghĩ ấy cứ quẩn quanh khiến cô không tài nào tập trung vào bài học. Phía trên bục giảng hình như Cô Dương đang say mê phân tích về hai câu thơ:

“Làm sao sống được mà không yêu

Không nhớ không thương 1 kẻ nào”

Thế nhưng nhớ thương rồi thì chỉ nhận lại được niềm đau, vậy thì nhớ thương làm gì hà tác giả Xuân Diệu?

Câu thơ kia như xoáy sâu vào nỗi nhớ anh, lòng cô lại tê buốt với nỗi nhớ quặn thắt, mãi nghĩ về anh đến mức cô giáo gọi mấy lần mà cô không hay biết. Đến lúc cái Nga khẽ huých tay cô cô mới ngơ ngác nhìn cô giáo, cô lễ vì quá giận nên ngay lập tức cô đã yêu cầu Hương ra khỏi lớp học.

Chưa bao giờ cô bị cô giáo đuổi ra ngoài vì tội không tập trung học như hôm nay, tâm trí cô chỉ xoay quanh suy nghĩ xem giờ này anh đang làm gì, anh có đi học không, suốt thời gian qua giây phút nào anh thật lòng với cô hay chưa? Hay cô đối với anh chỉ như 1 món đồ, có cũng được mà không cũng chả sao.

Bài giảng của cô Dương hoàn toàn Hương không để vào đầu được chút nào. Ra khỏi lớp học cô vô thức đi tới gốc cây nhãn nơi anh đã giúp cô treo vào, từng việc, từng việc ngày hôm ấy cứ như vừa mới xảy ra đây thôi. Ánh mắt ấy, đôi môi ấy, cả cái chạm tay hôm ấy cô vẫn còn cảm nhận thấy sự ấm nóng, tại sao bây giờ cô lại chỉ có thể bắt lực nhớ đến anh trong vô vọng như thế này? Cô nhớ anh quá, thêm được nhìn thấy anh, được nghe giọng anh nói, nước mắt cô lại rơi mất rồi. Vừa đi vừa khóc cô đến cửa phòng tập thể dục lúc nào không hay.

Anh đang lên xà, anh đang cười cùng cô, anh đang vuốt tóc cô nữa, đầu đầu cũng thấy anh thế này. Phải làm sao, cô phải làm gì đây, muốn quên anh mà sao khó quá, tâm trí cô, ánh mắt cô, cả trái tim của cô sao cứ nghĩ về anh thế này? Đau lòng cô ngồi thụp xuống ôm đầu khóc, bất giác cô cảm nhận thấy có 1 bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô, là anh, anh biết cô ở đây nên đến tìm. Đứng rồi, nơi này chứa đựng rất nhiều kỉ niệm của cô và anh, nhất định là anh vì nhớ cô mà tìm đến đây, vì thấy cô khóc mà muốn an ủi cô đấy mà.

Cô hạnh phúc ngẩng lên, khi ánh mắt vừa chạm vào thân ảnh trước mặt cô lại thất vọng sụp xuống, nước mắt cũng theo đó mà rơi ra nhiều hơn. Bàn tay ấy không phải của anh, là do cô

tự mong chờ, tự mình huyền hoặc mà thôi. Lúc này có lẽ chỉ có mình cô nhớ đến anh, còn anh có lẽ đang mãi mê với những cô gái, những cuộc vui của riêng anh ngoài kia.

Sáng nay nhìn cô cứ thần thờ Mạnh đoán chắc cô có chuyện gì đó, đến khi cô bị cô Dương đuổi ra khỏi lớp thì 1 lát sau cậu cũng kiểm có xin ra ngoài. Cậu để ý Hương từ những ngày đầu nhập học nhưng lại không có can đảm nói ra, hôm nay nhìn Hương đứng khóc dưới gốc nhãn tìm Mạnh như cô ai đó bao phủ 1 màu tro buồn, cứ thế cậu vô thức theo Hương vào phòng tập thể dục. Nhìn Hương gục xuống ôm đầu khóc thì Mạnh không thể đứng sau nhìn được nữa, nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô. Mạnh rất muốn an ủi Hương, muốn hỏi xem cô có chuyện gì mà đau buồn đến vậy, thế nhưng lại chẳng thể mở lời.

Chẳng biết cậu đã làm sai điều gì mà khi Hương ngẩng mặt lên nhìn thấy cậu lại khóc to hơn, cậu hốt hoảng ngồi xuống ôm Hương vào lòng. Rất may ngoài khóc ra thì Hương chẳng phản ứng gì, cứ mặc cho Mạnh ôm như thế, tiếng khóc thể lương vang vọng khắp phòng học thể dục.

Một lát sau như đã thấm mệt, Hương đẩy Mạnh ra rồi loạng choạng đứng dậy, Mạnh sợ cổ ngã nên đưa tay ra đỡ cô và hỏi:

- Bạn sao thế?
- Mình không sao đâu.
- Nếu buồn quá thì cứ khóc thoải mái đi, khóc sẽ giúp bạn nhẹ lòng hơn đó. Mình tình nguyện làm khăn cho bạn lau nước mắt nè.
- Cảm ơn bạn, hôm nay khiến bạn cười chê rồi.
- Có gì đâu, nhìn bạn khóc thật lòng mình cũng buồn lắm. Hương này, nếu có thể thì bạn cho phép mình bên cạnh bạn, san sẻ nỗi buồn cùng bạn được không. Mình hứa sẽ không làm phiền bạn nhiều quá đâu, chừng nào bạn thấy phiền mình sẽ ngay lập tức rời đi. Nếu Hương đồng ý, mình hứa sẽ mãi im lặng bên cạnh Hương, chỉ khi nào hương cho phép mình với nói, hứa sẽ không làm Hương khó chịu. Được không Hương?

Được không ư, trái tim cô, tình cảm của cô còn không nghe theo lời cô, làm sao mà cô trả lời được câu hỏi của Mạnh cơ chứ.

Đã rất nhiều lần Hương bắt gặp ánh mắt chiu mến của Mạnh nhìn mình, cũng nhiều lần tụi cái Nga nói với cô là Mạnh thích cô. Câu nói vừa rồi của Mạnh cô cũng hiểu là có ý gì, nhưng giây phút này cô chẳng muốn nghĩ gì cả, chuyện tình cảm cô không muốn nhắc đến nữa. Tôn trọng nhiều đây là quá đủ rồi, trái tim cô chẳng chịu vết thương rồi, cả đời này cô sẽ chẳng thể nào mở lòng cùng ai khác nữa đâu. Cô im lặng rời khỏi đó để thay cho câu trả lời cho Mạnh.

Ra cửa cô thoáng thấy bóng dáng ai đó chạy đi, là Nguyệt, sao cô ta lại xuất hiện ở đây, nhưng thôi mặc kệ, cô mệt mỏi lắm rồi, rồi ren ngoài kia cô xin được bỏ mặc. Chi là cô không thể ngờ cái khoảnh khắc Mạnh ôm cô vào lòng, khoảnh khắc cô đau đớn dựa vào vai Mạnh khóc đã bị Nguyệt chụp lại và gửi đến cho ai kia.

Trưa hôm đó Long mệt mỏi tỉnh dậy, đọc xong mẫu giấy nhắn, cậu nhét vào túi, sau đó tìm điện thoại để xem giờ. Cảm đến điện thoại cậu khá bất ngờ khi thấy tin nhắn của Nguyệt gửi đến, từ sau vụ cãi nhau hôm trước cả hai không còn nói chuyện với nhau nữa. Không biết cô ta nhắn tin cho cậu có việc gì, cậu khó chịu mở ra xem, phải mất mấy giây mới load được hình ảnh, đập vào mắt cậu là cô đang ngồi gọn trong vòng tay kẻ khác. Máu nóng trong người cậu bốc lên, ngay lập tức cậu ném chiếc điện thoại vào tường vỡ tan.

Cậu điên cuồng hét lớn:

- Tại sao thế chứ, tại sao thế hả Hương? Em coi tôi là trò đùa thôi phải không, cũng đúng thôi chính miệng em thà nhận với lũ bạn quen tôi chi vì cá cược mà. Em giỏi lắm, vừa mới nói nhớ tôi hôm trước hôm nay đã xả vào vòng tay kẻ khác, em xem tình cảm của tôi là gì, không 1 lời xin lỗi, em thân thiện ôm ấp thằng khác vậy sao? Tôi đã nhìn lầm em, đã tin lầm em thật rồi.

Đồ đạc trong phòng cũng theo từng câu nói mà vỡ tan, lát sau không biết do thấm mệt hay do trong phòng không còn gì để cho cậu đập nữa mà dừng tay, mặc lại chiếc áo sơ mi sau đó nhặt chiếc sim rời đi. Ghế quán điện thoại gần đó mua 1 chiếc khác lắp sim vào, lúc này cậu muốn uống rượu, muốn say, muốn quên đi tất cả. Lần 1 lướt danh bạ Long quyết định gọi cho anh Hải, lâu rồi hai anh em cũng không ngồi uống cùng nhau. Hôm trước có nói sẽ mời anh 1 bữa để cảm ơn anh đã giúp cậu gỡ clip kia xuống mà chưa thực hiện được. Hôm nay tiện gọi anh luôn vậy, thật sự lúc này cậu rất cần 1 người để tâm sự, nếu cứ giữ trong lòng thế này cậu sẽ nổ tung mất thôi. Trước đây mỗi lần có chuyện gì bất kể vui hay buồn, cậu đều kể với anh, hôm nay cậu cũng muốn nói hết cùng anh cho nhẹ lòng.

Cậu nhớ Hương lắm, nhớ những kỉ niệm từng bên nhau, nhớ những vòng tay siết chặt, nhớ nụ hôn đắm đuối vị ngọt, nhớ cả mùi hương hoa bưởi trên tóc của cô. Nỗi nhớ cứ dấy vò tâm trí cậu, cậu bắt lực nâng từng chén rượu, từng chén từng chén đều đọng đầy nỗi nhớ cô. Yêu thương nhạt mất rồi nhưng sao trái tim này vẫn nhớ cô nhiều đến vậy?

Thế nhưng càng uống càng tỉnh, mà càng tỉnh thì hình ảnh cô được kẻ khác ôm trong lòng càng dấy vò tâm trí cậu. Nơi khoé mắt hình như đã ướt nước, nghe câu chuyện của Long anh Hải có nói:

- Đôi khi không phải cái gì nhìn thấy tận mắt, nghe tận tai cũng là sự thật, muốn biết sao không cho nhau 1 cơ hội ngồi lại nói chuyện cùng nhau.

Nói gì giờ này nữa, chính tai cậu đã nghe thấy, giờ đây chính mắt cậu cũng nhìn thấy bức hình kia, còn gì để mà giải thích cơ chứ. Anh nói có thể bức ảnh kia không như những gì cậu thấy, vậy cậu gọi Nguyệt tới đây để hỏi cho rõ ràng là được mà.

Nguyệt thấy Long gọi thì mừng lắm, ngay lập tức chị ta sửa soạn để đến gặp Long. Cô ta muốn tranh thủ lúc này nói xấu Hương, chia rẽ tình cảm giữa hai người. Chi có thể mới dành lại được Long về tay mình.

Lúc sáng do do tiết học chán quá nên chị ta có kiểm có xin ra ngoài đi vệ sinh, thế nào trùng hợp lại gặp Hương vừa đi vừa khóc tiến vào phòng thể dục, phía sau là 1 đứa con trai đi theo. Tò mò cô ta lần theo 2 người bọn họ, dù không nghe được giữa họ xảy ra chuyện gì nhưng chị ta cũng lén chụp được vài bức ảnh bọn họ đang ôm nhau để gửi cho Long. Cô ta chắc chắn những bức hình này sẽ khiến Hương điêu đứng.

Tới nơi chị ta khá bất ngờ khi Long không ngồi 1 mình mà còn 1 người khác nữa, người này cô chưa gặp bao giờ. Chẳng hiểu sao nhìn người đàn ông này cô lại cảm thấy ngượng ngùng, những lời định nói cũng Long biến đi đâu hết. Cô ta cứ ngồi đó e thẹn nhìn hai người uống rượu.

Khi cô ta đến thì Long đã quá say, có lẽ vì thế mà cậu quên mất việc mình gọi Nguyệt đến đây để hỏi về bức ảnh. Rượu đã khiến cho Long không ngồi vững được nữa mà ngã ra sàn. Nguyệt và anh Hải phải vát và lăm mới nâng cậu đứng dậy, anh nói nhà anh ngay gần đây nên muốn đưa Long về nhà anh cho tiện, đi đường xa sợ gió máy. Nói rồi anh đi lấy xe, một mình Nguyệt giữ 1 kẻ say quá là quá sức với cô ta, chỉ 1 cái nghiêng người của Long cũng khiến cô ta ngã lăn ra sàn, cơ thể Long vì thế mà đè lên chân cô ta đau điếng.

Cũng may anh Hải tới nâng Long dậy rồi đặt lên xe, Long say không còn đứng vững nữa nên Nguyệt phải ngồi phía sau để giữ. Cả đoạn đường cô ta cứ sợ sẽ bị Long đẩy cho ngã nhào ra đường, cho tới khi xe dừng trước cổng nhà anh Hải, Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm.

Cùng anh Hà diu Long vào trong nhà, Nguyệt khá ngạc nhiên khi thấy anh ở 1 mình mà nhà cửa khá gọn gàng và ngăn nắp. Chẳng bù cho cô luôn bày bừa khắp phòng, nếu không có cô giúp việc dọn dẹp chắc phong cô không còn chỗ mà đặt chân quá.

Đặt Long nằm ngay ngắn trên giường, anh Hải nhìn thấy chân nguyệt có vài vết xước do cũ ngã vừa nãy. Anh ngờ ý muốn lấy bông băng giúp nguyệt nhưng cô ta từ chối, nhà anh lúc này lại chẳng có gì uống được nên anh Hải mời cô ta sang quán nước bên cạnh. Dù sao cũng đang rảnh nên Nguyệt đồng ý, trước đến giờ Nguyệt chưa bao giờ thấy ngại ngùng trước mặt ai, kể cả Long. Vậy mà hôm nay ngồi trước mặt anh Hải Nguyệt lại chẳng biết nói gì, anh Hải hỏi gì thì trả lời, không thì cứ ngồi lặng im ngại ngùng.

Ngồi 1 lát thấy không khí có vẻ gượng gạo nên anh nói sẽ đưa Nguyệt về, nhưng cô ta xấu hổ nói tự gọi taxi về được, ban nãy anh Hải cũng uống kha khá nên cũng không ép. Anh trao đổi số điện thoại cùng Nguyệt rồi vậy 1 chiếc taxi, cẩn thận chờ xe đi khuất rồi mới trở vào nhà kiểm tra tình hình của Long.

Nhìn về ngoài anh đoán cô gái ban nãy là người khá ghê gớm, vậy mà không hiểu sao cả buổi chẳng nói năng gì, anh gắng hỏi cô mới nói. Liệu anh đã đoán nhầm hay là cô ta đang giả nai, dù sao thì anh cũng thấy cô gái này khá thú vị.

Mỉm cười anh Hải nằm xuống cạnh Long rồi ngủ thiếp đi, khi tỉnh dậy trời đã nhá nhem tối. Bụng Long đang sôi lên thành tiếng vì từ đêm qua tới giờ chưa có gì vào bụng. Cậu quyết định báo anh hải trở đến quán Hương quê, vừa là để ăn cơm vừa là để cậu tiện lấy xe. Dù chưa gọi cho cô gái kia nhưng cậu đoán xe của mình vẫn còn ở đó, vì chìa khoá vẫn trong túi cậu thì cô gái kia không thể mang xe đi chỗ khác được.

Quay ra thấy anh Hải đang đứng đọc tin nhắn mà tủm tỉm cười, mấy năm qua chơi cùng anh chưa bao giờ thấy anh nhắc đến người yêu, vậy mà hôm nay lại vừa nhắn tin vừa cười thì quả là có sự lạ. Nhưng do đang mệt mỏi nên Long cũng chẳng hỏi, vội chiếc mũ Long tiến ra ngoài đợi.

Tới nơi cậu đã được cậu nhân viên thông báo về tình hình chiếc xe, hôm qua tới giờ toàn uống rượu nên cậu gọi chỉ gọi cơm canh để ăn cho đỡ xót ruột. Đang ăn thì tiếng chuông điện thoại vang lên, hoá ra là mẹ cậu gọi. Cậu đi từ hôm qua tới giờ nên bà khá lo lắng, vội vàng ăn nốt bát cơm rồi xin phép anh Hải trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28

Những hiểu lầm giữa hai người cứ thế tăng lên, ai cũng cho là đối phương không cần mình, không yêu mình nên chẳng ai muốn cho nhau 1 cơ hội giải thích. Nếu lúc này có 1 cuộc nói chuyện thẳng thắn giữa 2 người có lẽ mọi chuyện không đi quá xa như vậy.

Yêu nhau thì dễ nhưng dễ đến được với nhau thì cần nhiều thứ lắm. Cần niềm tin, cần hi vọng, cần một lời động viên, vỗ về. Cần sự sẻ chia, cần bàn tay nắm chặt, cần ánh mắt trọn vẹn yêu thương, cần trái tim nồng ấm, chung nhịp đập. Hon bao giờ hết, cần phải tin tưởng và dù thế nào cũng phải cho nhau 1 cơ hội giải thích, tình yêu sẽ chẳng bao giờ trọn vẹn nếu cả 2 cứ mãi im lặng.

Ngày thứ 2 nặng nề trôi qua, hiểu lầm lại tăng thêm, hai người lại xa nhau thêm 1 chút.

Giả như lúc này mẹ cô còn sống, nhất định bà sẽ chỉ cho cô phải làm như thế nào. Bà sẽ ôm cô vào lòng mà an ủi, mà phân tích cho cô hiểu đâu là đúng, đâu là sai. Chỉ tiếc là bà đã đi xa mất rồi, bỏ cô thì mãi lam, di Liên sẽ chẳng có thời gian mà nghe cô nói nhảm, vú Năm đã già rồi, sẽ chẳng hiểu thế nào là tình yêu của tuổi trẻ bây giờ đâu. Chưa bao giờ cô cảm thấy cô đơn trong chính căn nhà của mình đến vậy.

Cô cứ ngồi bó gối mà khóc, bóng tối bên ngoài đã bao phủ lên tất cả, tăm tối như chính lòng cô lúc này. Cô thật sự mất phương hướng, thật sự không biết bản thân phải làm gì lúc này, những tin nhắn ngày còn hạnh phúc của hai người cô đã đọc không biết bao lần. Con đường duyên phận này thật sự lưu lại trong cô quá nhiều luyến tiếc.

Ngày hôm sau cô tỉnh cờ gặp anh ở trường, dù đã tự nhủ lòng phải quên anh đi, xem như giữa anh và cô không còn gì, nhưng cô vẫn không thôi liếc nhìn anh. Là anh mà cô đã nhưng nhớ mấy hôm nay, là anh bằng da bằng thịt, nhưng sao ở anh lại toát ra vẻ bất cần đến vậy.

Ngay cả ánh mắt anh nhìn cô cũng chứa đựng đầy hận thù, cô sai khi đã nói với lũ bạn rằng xem anh như trò chơi. Nhưng anh cũng đâu để cô trong tâm, ngay lập tức anh cũng qua lại với vài ba người, thế thì tại sao lại phải nhìn cô bằng ánh mắt ấy.

Cô rất muốn hỏi xem trong lòng anh cô là gì, giữa cô và anh là loại quan hệ gì nhưng lại chẳng thể mở lời.

Con người ta giỏi nhất là ngộ nhận, ngộ nhận vị trí của mình trong lòng người khác trong khi thực tế lại chẳng là gì. Có lẽ với anh cô chẳng là gì cả, chỉ mình cô ôm mộng tình yêu mà thôi.

Anh đi rồi, cô vẫn đứng đó tiếc nuối nhìn theo, giả như anh mỉm cười với cô, mà không chỉ cần anh dùng ánh mắt trêu mến nhìn cô chắc chắn cô sẽ gạt bỏ tất cả tự trọng mà chạy đến níu kéo anh. Sẽ xà vào lòng anh mà khóc cho tan đi những mệt mỏi mà cô đang phải gánh, chỉ cần trong ánh mắt anh có 1 tia yêu thương thôi cô sẽ cố chấp giữ anh cho riêng mình. Nhất định cô sẽ ôm lấy anh, chứng minh cho anh thấy tình cảm cô dành cho anh là thật, cô sẽ giải thích cho anh nghe tất cả.

Thế nhưng mọi mong ước của cô đều bị ánh mắt lạnh lùng của anh làm cho đông cứng, 1 tiếng gọi anh cũng chẳng thể nào thốt ra. Anh như trở thành 1 con người khác, khác hoàn toàn với những gì cô từng biết về anh. Anh của cô trước đây luôn bánh bao và tràn đầy sức sống thì giờ đây nhìn tiêu tụy, mệt mỏi thấy rõ. Dường như mấy ngày qua rầu anh cũng không muốn cạo, bộ quần áo từ hôm trước anh vẫn mặc, nhăn nhúm xộc xệch. Cứ thế anh lạnh lùng quay lưng bỏ đi, bóng lưng anh theo ánh nắng trải dài xuống nền đất sao mà cô đơn đến vậy.

Kết thúc thật rồi, dù cho cô có cố gắng an ủi bản thân đến thế nào đi nữa cũng không thể thay đổi được sự thật rằng giữa cô và anh chưa kịp bắt đầu đã phải kết thúc trong đau đớn.

Những gì tốt đẹp về anh đã trôi vào trong kí ức, ghi dấu vào lòng cô, nhất định từ này cô sẽ thân nhiên mà bước về phía trước. Dù sau này có thế nào cô vẫn luôn dõi theo anh, dù còn 1 chút không buông bỏ, 1 chút không cam lòng, vẫn nguyện ý chấp nhận với tấm lòng thanh thản.

Vội vàng bước vào lớp, cô nhanh chóng lấy sách vở ra, dù chưa vào giờ học nhưng cô vẫn mãi miết làm bài. Cô muốn bản thân phải thật bận rộn, không được phép rảnh dỗi 1 phút nào, cô sợ nếu mình rảnh sẽ lại nghĩ về anh, nhưng nhớ anh. Chỉ có học mới giúp cô tạm quên đi tất cả.

- ----*-----

Một mối cát bước vào trường Long khá bất ngờ khi thấy Hương trước mặt, thật tâm cậu rất nhớ cô, rất muốn ôm cô vào lòng, hít hà mùi hương trên tóc cô. Mới có mấy ngày thôi mà sao nhìn cô tiêu tụy đến vậy, quầng mắt cô thâm quầng, gương mặt lộ rõ sự mệt mỏi. Tại sao cô lại không biết chăm sóc bản thân mình, cậu đoán cô đã khóc rất nhiều nên mắt cô mới

sung húp thể kia, lòng cậu dâng lên 1 nỗi xót xa.

Nếu cô chịu nói 1 tiếng xin lỗi nhất định cậu sẽ lại ôm cô vào lòng, sẽ xem tất cả những gì xảy ra là hư vô,kể cả việc cô ngồi trọn trong vòng ôm kẻ khác cậu cũng bỏ qua. Thế nhưng cô lại im lặng nhìn cậu, không hề có ý định giải thích bất cứ điều gì, trái tim cậu bị sự hồ hững của cô bóp nghẹt. Cậu đau đớn quay lưng bỏ đi, bỏ lại cô, bỏ cả nỗi đau mà cô mang đến ở phía sau, cậu muốn trốn chạy sự thật. Sự thật nghiệt ngã rằng cô chỉ xem cậu như 1 trò đùa, rằng cô đang âm thầm bên kẻ khác, cậu giờ chỉ là vô hình với cô mà thôi.

Sự im lặng giữa hai người đã vô tình làm khoảng cách giữa hai người lớn dần lên, khoảng cách ấy cứ xa mãi, xa mãi tưởng như không gì có thể lấp đầy. Hình bóng của đối phương cũng bị khoảng cách kia làm cho mờ dần.

Một ngày nữa lại nặng nề trôi qua trong im lặng, bất giác xò tay vào túi áo cậu phát hiện ra tờ giấy hôm trước cô gái kia để lại. Dù sao cậu cũng chưa cảm ơn người ta, cũng muốn biết cô gái tốt bụng đó là ai, nên cậu quyết định hẹn gặp. Nghĩ thế cậu nhắc máy gọi theo số trên đó, đến hồi chuông thứ 2 thì đầu dây bên kia có người bắt máy. Tiếng cô gái trong trẻo vang lên:

- Alo, cho hỏi ai đang gọi cho Huệ thế nhỉ?
- Tôi, tôi là người hôm trước say sìn được cô đưa về.
- À, anh Long hả, anh đã ổn chưa, có chuyện gì mà hôm đó anh uống ghê thế?
- Cảm ơn cô tôi ổn rồi, làm phiền cô thật ngại quá. Mà sao cô biết tên tôi vậy?
- Vậy là anh không nhớ gì đúng không, tôi còn biết nhiều thứ về anh hơn nữa đấy. hìhì. Tôi đùa thôi, anh gọi tôi có việc gì không?
- Cũng không có gì đâu, tôi chỉ muốn hỏi xem tối nay có thể mời cô uống nước được không.
- Rất sẵn sàng, anh nhắn thời gian và địa chỉ đi, nhất định tôi sẽ tới.
- Dù sao thì tôi cũng cảm ơn cô chuyện hôm trước. Tối nay 8h hẹn cô ở quán Café chọt nhớ bên cạnh trung tâm mua sắm tại Royal City nhé.
- Ok, bye anh.

Tiếng đầu dây bên kia tắt máy, cậu cũng chẳng mặn mà với cuộc hẹn này lắm nhưng vì phép lịch sự nên vẫn phải trở về nhà tắm rửa sạch sẽ và thay đồ mới. Mấy hôm nay cậu bỏ bê bản thân mình thế là đủ rồi, cậu từng đọc được ở đâu đó người ta nói rằng” sống trước hết phải vì bản thân, sau đó mới vì người” vì vậy chẳng có lý do gì mà lại tiếp tục bỏ bê bản thân mình nữa cả. Cậu sẽ chứng minh cho cô thấy không có cô cậu vẫn sẽ vui vẻ hạnh phúc, thậm chí còn sống tốt hơn những ngày quen cô nữa kia.

Đến giờ hẹn cậu bành bao xuất hiện tại điểm hẹn,còn đang loay hoay xác định xem cô gái kia ở đâu thì phía trước có người đang vẫy tay với cậu không ngừng. Đoán chắc là cô gái đó nên cậu tiến tới, nhìn mặt cô gái cậu hơi sựng lại, gương mặt này nhìn rất quen. Nếu cậu nhớ không lầm thì cô gái này cậu đã gặp hôm sinh nhật Nguyệt. Hôm đó ấn tượng của cậu về cô ta không được tốt cho lắm, nhưng vì cô ta đã giúp mình nên cậu vẫn nở nụ cười tươi chào cô gái.

- Cô tới lâu chưa?
- Tôi cũng mới tới thôi, anh uống gì tự gọi nhé.
- Một lần nữa cảm ơn vì hôm trước đã đưa tôi về, hôm đó chắc tôi làm phiền cô nhiều lắm hả?
- Một chút thôi, mà anh không nhận ra tôi thật hả?
- Nếu không lầm thì cô là liên quan đến Hương thì phải.

Nhắc đến cô lòng cậu lại dấy lên 1 nỗi chua xót, chẳng biết lúc này cô có nhớ đến cậu hay đang vui vẻ bên người khác rồi.

Cái Huệ tinh ý phát hiện ra sự thay đổi trên gương mặt Long, nó thăm dò:

- Đúng rồi, tôi ở cùng nhà với Hương, mà hình như anh có chuyện gì không vui phải không?
- Không có gì đâu, ở chung nhà chắc cô hiểu rõ về cô ấy lắm nhỉ.

Vốn chỉ định hỏi vu vơ cho có câu chuyện không ngờ Huệ lại nói:

- Nói là hiểu cũng chả phải, nên nói là biết rõ bộ mặt thật của cô ta thì đúng hơn. Anh biết đấy, mẹ tôi lấy bố cô ta nên giữa chúng tôi không hề cùng huyết thống. Vẫn biết là khác máu tanh lòng nhưng thật sự những gì cô ta đối xử với tôi người ngoài không tưởng tượng nổi đâu. Đùng có bị lừa bởi vẻ bề ngoài ngây thơ thánh thiện của cô ta.

Thoáng thấy nét mặt Long xa xăm xuống, Huệ lập tức nói lãng đi:

- Chết tôi lại huyền thuyên rồi, xin lỗi anh nhé, tại bị chèn ép lâu ngày nên hay bức xúc thế.
- Không sao, cứ thoải mái đi, tôi cũng muốn biết thêm về Hương.

Được lời như mò tằm lòng cô ta bắt đầu câu chuyện kể xấu Hương, tất cả những gì xấu xa nhất, những hạnh động bất nạt rồi ném đá dẫu tay tất cả cô ta đều gán cả cho Hương. Cô gái Hương tội nghiệp trở nên cực kì đều cáng qua lời kể của Huệ. Để cho câu chuyện của mình thêm thuyết phục cô ta còn nhỏ thêm mấy giọt nước mắt tủi thân.

Long hoang mang lắm, qua tiếp xúc cậu không nghĩ Hương là con người như thế. Cô là 1 cô gái hiền lành tốt bụng. Tại sao Huệ lại dùng những lời lẽ nặng nề để nói về Hương như vậy. Có khi nào vì thời gian quen nhau quá ít nên cậu chưa hiểu hết về con người Hương hay không? Gia đình cô, cuộc sống của cô cậu chưa từng được biết, cậu không nghĩ nó lại phức tạp đến vậy.

Đưa ánh mắt dò xét nhìn Huệ, cậu cảm nhận rõ cô gái này có gì đó không thật, liệu lời kể của cô ta có đáng tin hay không? Nhưng những gì Hương làm với Long mấy ngày qua cũng khó hiểu, cô hết đem cậu ra làm trò đùa lại ngay lập tức xả vào vòng tay của kẻ khác. Rốt cuộc đầu mới là con người thật của cô đấy?

Dù đồng hồ mới điểm 9h tối nhưng do những điều không hay mà Huệ kể về Hương khiến cho Long cảm thấy không khí dần trở nên ngột ngạt. Lấy lý do có việc bận cậu khó chịu kết thúc buổi gặp mặt tại đây, Huệ có nói cô ta đi taxi tới, nên vì phép lịch sự sau khi thanh toán Long có đưa Huệ ra ngoài gọi xe giúp cô.

Ấn tượng ban đầu về Huệ của cậu không hề tốt, kể cả buổi gặp ngày hôm nay cũng thế, Long khá khó chịu về cái cách mà Huệ nói về Hương. Chưa cần xét đến những điều cô ta kể có đúng sự thật hay không, chỉ nguyên cái cách mà cô ta dùng cả tiếng đồng hồ để thao thao bất tuyệt nói xấu người khác đã khiến Long khó ưa rồi.

Tuy nhiên có 1 chi tiết khiến Long bận lòng đó là Huệ nói Hương đã có người yêu, 1 vài lần Hương còn đưa bạn trai về nhà chơi. Thậm chí có lần Huệ còn vô tình thấy bọn họ ôm ấp tình tứ, hay quá đáng hơn là đi quá giới hạn cùng nhau ngay trong nhà, khi mà bố mẹ đi vắng. Điều này khá trùng khớp khi mà Nguyệt gửi cho Long bức ảnh cô thân nhiên để kẻ khác ôm vào lòng ngay trong phòng thể dục, dù cho lúc đó không có lớp nào có tiết thể dục đi nữa thì cũng khó mà chấp nhận được. Có khi nào người bạn trai mà Huệ nhắc đến chính là người đã ôm Hương trong bức ảnh hôm qua hay không?

- Xe đến rồi, tôi về đây, cảm ơn anh vì buổi tối thú vị này.

Tiếng Huệ cất lên kéo Long ra khỏi dòng suy nghĩ, Long nhanh chóng tiến tới mở cửa xe cho Huệ rồi mỉm cười chào cô. Chẳng hiểu cô ta đi đứng kiểu gì mà vừa bước tới gần xe đã ngã nhào vào người cậu. Hình như đôi guốc cao của cô ta đã bị gãy 1 bên gót, bắt đắ dĩ Long nhẹ nhàng vòng tay đỡ cô ta đứng dậy.

- ---*-----*-----

Phía bên kia đường có 1 cô gái mắt nhoe lệ nhìn sang, đứng từ chỗ của cô thì hai người kia giống như đang tình tứ ôm nhau tam biệt. Vậy là chẳng còn nghi ngờ gì nữa, hai người họ đúng là đang hẹn họ cùng nhau.

Khi ánh mắt của anh liếc sang bên kia đường, chạm vào hình bóng quen thuộc cũng là lúc cô rỏ ga bỏ đi. Long vội vàng đẩy Huệ ra chạy sang phía bên kia đường, tiếng gọi còn chưa kịp cất lên thì đã nghe 1 tiếng

RẦM...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29

Nhanh quá, ngày mai đã là giỗ mẹ cô rồi, vậy là bà đã xa cô tròn 12 năm. Cô muốn lên chùa thắp hương cho mẹ, cô muốn tâm sự cùng bà. Dù cho không biết bà có nghe thấy hay không, nhưng có cảm giác bà vẫn luôn bên cạnh cô, từng con gió nơi đây giống như bàn tay bà trước kia vẫn nhẹ nhàng xoa mái tóc cô vậy. Mỗi lần nhớ mẹ cô thường đến đây ngồi hàng giờ để nói chuyện với bà, nhưng cũng có lúc lại chỉ ngồi lặng im chẳng nói gì.

Hôm nay, cô đã dành cả buổi tối ngồi tâm sự cùng bà, cô kể cho bà nghe về việc học tập của cô, về anh, về cả những rắc rối hiểu lầm cô đang gặp phải. Rằng cô nhớ bà thế nào, cô đang mệt mỏi ra sao, tiếng nấc nghẹn ngào nơi cổ họng cứ vang đều theo lời kể của cô.

Sau khi hết hai tuần hương cô chào các sư cô rồi ra về, quả thực khung cảnh nơi đây cộng với việc được nói ra hết nỗi lòng mình khiến cô thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Lái xe trở về, khi đi ngang qua Royal City chẳng hiểu sao cô lại dừng lại, cô nhớ không nhầm thì có lần anh đã nói nhà anh ở khu này. Thật sự cô rất mong được thấy anh, dù chỉ là 1 chút bóng lưng thôi cũng khiến cô thoải nỗi nhớ.

Ông trời quả đúng là chiều lòng cô, cô vừa nhớ mong anh thì ngay lập tức anh xuất hiện trước tầm mắt, chỉ có điều anh không đi 1 mình. Bên cạnh anh lại là cái Huệ, trước khi xa nhau họ còn ôm nhau tình tứ, chắc hẳn tình cảm giữa bọn họ đã khá sâu đậm. Vậy tại sao khi gặp nhau hôm sinh nhật Nguyệt họ lại vờ như không quen biết. Còn nếu sau hôm đó họ mới quen nhau thì không có lý nào họ lại tiến triển nhanh đến thế, mới có 4 ngày mà đã lưu luyến không rời thế kia sao?

Đôi mắt cô đã nhoe lệ từ bao giờ, cô cảm nhận được dường như có ai đó đang nhìn mình. Cô không muốn ai thấy cô trong bộ dạng này nên đã vội vã rỏ ga bỏ đi, trước mặt cô là 1 chiếc ô tô đang lao tới. Anh đèn pha làm cô chói mắt, cô hoảng loạn không biết phải làm gì, tim cô sợ hãi đập liên hồi. Đành nhắm chặt mắt phó mặc cho số phận, chỉ nghe 1 tiếng “RẦM”, con đầu tử thân thể cô truyền tới, cô cảm nhận được 1 dòng chất lỏng ấm nóng đang chảy ướt đầm gương mặt mình. Mọi thứ trước mắt cô dần tối đen...

- ---*-----*-----

Lúc này phía bên kia đường Long cũng vừa vội chạy tới nơi, 1 cô gái trẻ nằm bất động trên vũng máu, tiếng người chỉ chò, tiếng gọi xe cấp cứu, cả dòng máu kia như đang lặp lại quá khứ mười mấy năm về trước của cậu.

Chính tại nơi này, bà cậu đã mãi mãi bỏ cậu mà đi, chính nơi này đã cướp mất người bà mà cậu yêu quý. Giờ đây cô cũng định bỏ cậu mà đi nốt hay sao, cậu đau đớn ôm chặt thân thể cô gái ấy vào lòng. Mặc kệ cho dòng máu gấm ghiesel kia đang chảy ướt đầm tay cậu, nỗi sợ hãi đang dâng đầy tim cậu.

- Hương, Hương ơi, em đừng ngủ, em mở mắt ra nhìn anh này, nhìn anh đi, anh xin em đấy.

Cô khẽ mở mắt ra nhìn cậu, rồi ngay lập tức lại sụp xuống, cậu sợ hãi cầu cứu mọi người:

- Gọi xe cấp cứu, ai đó giúp tôi gọi xe cấp cứu đi, làm ơn giúp tôi đi.

- Không kịp đâu...

- Máu chảy nhiều thế kia cơ mà...

- Nặng như thế chắc không qua khỏi đâu...

- Tốt nhất gọi xe mà đưa về nhà thôi...

- ...

Tất cả những lời nói ấy càng khiến cho cậu sợ hãi, bàn tay cậu run run chỉ về phía bọn họ mà quát:

- Các người im đi, im hết cả đi. Cô ấy sẽ không sao, nhất định sẽ không sao mà.

Nói rồi cậu ôm gương mặt cô vào lòng, ghẹn ngào trong tiếng nấc cậu nói:

- Em tỉnh lại đi, tỉnh lại ngay cho tôi, ai cho phép em ngủ, tôi không cho phép em ngủ. Em còn nợ tôi 1 lời giải thích, tôi muốn nghe từ em 1 lời giải thích, em mau tỉnh dậy nói với tôi tất cả mọi chuyện vừa rồi chỉ là 1 trò đùa thôi, mau nói đi. Em mà không dậy tôi sẽ mặc kệ em, sẽ không quan tâm đến em nữa. Em có nghe thấy tôi nói gì không, mau trả lời tôi đi ...

Ì ầm

Ừng

Oàng

Phía trên kia bầu trời đang vang lên tiếng sấm, tiếng chớp như muốn xé tan bầu trời, xé nát cả trái tim cậu. Bầu trời ỉ ầm như muốn mưa mà chẳng thể mưa nổi, giống như cậu muốn nói mà không thể thành lời.

Cậu sai rồi, cậu hối hận thật rồi, lẽ ra sáng nay cậu phải chạy tới ôm lấy cô, phải gạt bỏ sĩ diện mà hỏi cô nguyên do mọi chuyện. Nếu cậu giữ cô lại có lẽ mọi chuyện sẽ không xảy ra, cô sẽ không phải chịu đau đớn đến thế này. Cậu trách bản thân mình nhiều lắm.

Có 1 vài người đang hỏi danh tính cô gái, và số điện thoại của người thân để báo cho gia đình nạn nhân biết. Cậu chẳng quan tâm, cậu cầm gét bọn họ, bọn họ dám nói cô khó mà qua khỏi, không phải đâu, cô chỉ đang dọa cậu mà thôi.

- Dậy đi em, chỉ cần em tỉnh dậy mà thôi, mọi chuyện vừa rồi tôi sẽ bỏ qua hết. Em đùa tôi cũng được, em đem tôi làm trò cá cược với lũ bạn cũng chẳng sao. Em ôm ấp người khác tôi cũng mặc kệ, tôi chỉ muốn em biết tôi yêu em, tôi cần em thế thôi.

Tại sao chứ, tại sao ông trời lại nhẫn tâm với cậu đến thế, cùng 1 góc phố nhỏ mà bắt cậu phải chứng kiến sự ra đi của 2 người thân yêu là có làm sao? Nếu cô cứ thế mà rời xa cậu, cậu sợ mình sẽ gục ngã, sợ bản thân cậu sẽ không thể nào mà đứng dậy nổi. Ngày trước khi bà ngoại bỏ cậu mà đi, cậu đã phải mất rất nhiều thời gian để bình tĩnh, bây giờ cô cũng vô tình bỏ mặc cậu ở lại, cô đang tâm cáo xé lại vết thương vừa mới lành miệng của cậu.

Một người đàn ông gần đó vỗ vai cậu mà an ủi:

- Mạnh mẽ lên nào chàng trai, chắc xe cấp cứu cũng sắp tới nơi rồi. Con người ai cũng có số phận riêng, số phận ấy đã định sẵn từ lúc mới sinh ra rồi. Cô ấy có vượt qua được hay không còn phụ thuộc vào số mệnh cô ấy dài hay ngắn, vì vậy cậu đừng quá đau lòng.

Đáp lại lời an ủi đó là tiếng thét lớn của Long:

- Không, các người nói dối, cô ấy chỉ đang ngủ, đang ngủ mà thôi. Tôi không cho cô ấy đi đâu cả, nhất định cả đời này cô ấy chỉ được phép bên một mình Đỗ Đình Long là tôi mà thôi. Khi tôi chưa cho phép thì cô ấy không được đi đâu cả, không được tự ý mà rời xa tôi như thế ông hiểu chưa?

Biết là cậu đang sốc nên người đàn ông kia cũng không để bụng, ông ta thương cảm nhìn Long nói:

- Cậu nên liên lạc với người nhà cô gái, đừng tự lừa dối bản thân mình như thế. Sự thật tuy có đau lòng nhưng chúng ta buộc phải chấp nhận.

Người nhà, người nhà sao, Long làm gì biết ai trong gia đình cô ngoại trừ Huệ đâu. Đứng rồi, không biết cô ta đâu rồi, cô ta đã gọi điện thông báo với mọi người hay chưa. Cậu đưa ánh mắt tìm kiếm khắp nơi nhưng chẳng thấy bóng dáng cô ta đâu, có lẽ cô ta đã lên xe về rồi cũng nên.

Không có lý nào mà cô ta lại không nhìn thấy vụ tai nạn này cả, tại sao cô ta lại bỏ về khi mà người sống cùng nhà cô ta đang bị thương nặng đến thế này.

Rào, rào, rào... con mưa khó nhọc đổ xuống, từng hạt mưa hoà cùng nước mắt của cậu, cuốn trôi đi dòng máu đang rỉ ra từ thân thể cô. Cậu vội vàng ôm chặt cô vào lòng, che chắn cho cô khỏi dòng nước mưa nhưng vô dụng. Con mưa lớn nhanh chóng làm ướt đầm thân thể của cả 2.

Con mưa như nhắc cho cậu nhớ về quá khứ 12 năm về trước, vẫn góc phố này, cũng trong vòng tay của cậu bà cậu đã mãi mãi đi xa. Ngày hôm nay cậu nhất định không để cho quá khứ lặp lại, nhất định không thể để mất cô được.

Đám đông cũng dần di tản vì con mưa, lúc này cậu nghe thấy tiếng xe cấp cứu đang tới gần, cậu vui mừng nói với cô:

- Cố lên em, chỉ 1 chút nữa thôi, xe tới rồi, mọi chuyện sẽ ổn thôi, có anh ở đây rồi em đừng lo lắng gì cả.

Tiếng bước chân của nhân viên y tế, tiếng người nói, tiếng cô xe cấp cứu hoà vào nhau thành 1 âm thanh hỗn tạp đến nhức óc.

Cậu mệt mỏi lê bước theo nhân viên y tế ngồi vào trong xe cứu thương.

- Mày phải bên cô ấy, không thể gục ngã lúc này được. Lúc này là lúc cô ấy cần mình nhất, mày phải tỉnh táo lên, phải chờ đến khi cô ấy tỉnh lại.

Cậu tự nói với bản thân rồi nắm chặt bàn tay có phần lạnh buốt vì con mưa của cô mà xoa mà thổi, cậu muốn truyền hơi ấm của mình cho cô. Cậu sợ, thân thể cô cứ thế lạnh dần rồi dôi xa cậu, cậu phải làm tất cả những gì có thể để cứu lấy cô.

Cánh cổng bệnh viện kia rồi, chỉ 1 chút nữa thôi cô sẽ được đưa vào phòng cấp cứu, cầu trời cho cô được bình an.

Cậu đau đớn bật khóc, đôi môi đã bị cắn đến bật máu..

- Tại sao vậy, tại sao anh ở đây lo lắng cho em mà em lại cứ thản nhiên nằm trong kia cơ chứ. Hay em giận tôi đã để Huệ ngã vào lòng nên đang trừng phạt tôi, nếu thế thì em chọn sai cách rồi. Em phải tỉnh lại, mạnh mẽ mà đánh tôi, mắng chửi tôi mới hả được cơn giận, em đừng nằm im mãi thế, tôi sợ...

Cậu nhớ cô nhóc với 2 bím tóc 2 bên, cô nhóc ấy có gương mặt thanh tú, nước da trắng sáng cùng đôi mắt to tròn đang tròn lên nhìn cậu, tranh dành với cậu 1 bộ đồ con trai. Cô nhóc đánh đá ấy còn nói cậu không phải hoàng tử, cậu xấu xa...

Rồi lần đầu tiên gặp gỡ, cô đã đánh đổ cà phê lên áo cậu, ly cà phê nóng khiến cậu cảm thấy bỏng rát mà cô lại thản nhiên cười rồi nhẹ nhàng xin lỗi. Hoá ra ngày hôm ấy cô cố tình làm thế để tiếp cận cậu, cô giỏi lắm

Cả những lần cãi vã, cô luôn miệng mắng cậu là đồ sao chổi đen đui, rồi còn xua đuổi cậu thế mà cậu cứ mặt dày trêu tức cô.

Cậu nhớ cả cái ôm, cả nụ hôn phớt qua buổi tối hôm ấy, nhớ mùi hương trên tóc cô, nhớ tiếng nói, cả những dòng tin nhắn nói” em yêu anh” của cô nữa. Nhớ tất cả những gì thuộc về

cô.

Cậu còn chưa kịp đem đến cho cô hạnh phúc, còn bao điều cậu muốn nói cùng cô nữa mà, chỉ cần cô tỉnh lại ông trời có bắt cậu làm gì cậu cũng bằng lòng. Cậu nguyện ý đánh đổi tất cả chỉ mong cô mãi bình an mà thôi.

- Người nhà bệnh nhân đâu, bệnh nhân mất máu quá nhiều cần truyền máu gấp. Hiện tại lượng máu dự trữ của bệnh viện không đủ, nhóm máu của bệnh nhân lại thuộc nhóm máu O, nhóm máu hiếm. Người nhà mau đi xét nghiệm máu xem ai tương thích còn tiến hành truyền máu gấp.

- Bác sĩ, bác sĩ hãy cứu lấy cô ấy, làm ơn hãy cứu lấy cô ấy.

Cậu khấn khoản cầu xin

- Cậu là gì của bệnh nhân – Bác sĩ hỏi lại

- Dạ là bạn

- Thế người nhà đâu, mau gọi họ đến đây, không còn nhiều thời gian đâu.

Cậu hoảng sợ không biết phải làm gì, người nhà cô, phải liên lạc với người nhà cô. Đúng rồi, phải gọi cho Huệ, cậu chỉ có duy nhất số của Huệ là người nhà cô mà thôi.

Chưa đầy 10 phút sau hai người phụ nữ 1 già 1 trung niên chạy tới, hoá ra đây là dì Liên và vú Năm giúp việc nhà cô. Vú Năm cứ không ngừng gào khóc, cậu phải an ủi và nói việc quan trọng trước mắt là tìm người có nhóm máu giống cô, cô không còn thời gian chờ đợi nữa.

Vú Năm bắt lực nói:

- Người thân của con bé thì ở cả dưới quê, có lên đây cũng phải ngày mai mới tới nơi, ông bà nội con bé chắc chắn sẽ không đủ sức khoẻ để truyền máu cho rồi. Chỉ còn lại ông Văn và thằng Vương là cùng huyết thống với con bé.

Dì Liên nghe nhắc đến cu Vương thì dấy lên nói:

- Vú này, cu Vương mới có 5 tuổi làm sao mà truyền máu cho cái Hương được, vú thương cái Hương tôi không cảm nhưng cu Vương nó còn nhỏ thế, vú phải nghĩ cho nó nữa chứ.

Cậu chẳng thêm đề ý đến lời của dì Liên, vội vàng hỏi vú:

- Vậy còn bố Hương, bố Hương đâu hả vú, ông ấy đâu rồi, mau gọi ông ấy tới đây đi.

- Mấy hôm trước ông ấy đi công tác nước ngoài, mấy hôm nay ông ấy cũng không gọi về.

Đúng lúc này có 1 cô ý tá tiến tới hỏi:

- Người nhà bệnh nhân ai cùng nhóm máu với bệnh nhân thì khẩn trương theo tôi đi làm các xét nghiệm cần thiết trước khi lấy máu.

Vú Năm chạy vội tới nắm tay cô ý tá vừa khóc vừa nói:

- Cô ơi cháu tôi sao rồi cô, cô làm ơn giúp cháu tôi với, nó mà có mệnh hệ gì thì già này không sống nổi mất.

Cô ý tá dường như đã quá quen với cảnh này nên lạnh lùng nói:

- Bác cứ yên tâm, chúng cháu sẽ làm hết sức có thể. Có điều tình hình bệnh nhân đang rất nguy kịch, lượng máu dự trữ của bệnh viện sắp hết, cần phải tiến hành kiểm tra và lấy máu truyền gấp, nếu không e là không qua khỏi mất.

Không qua khỏi, không qua khỏi sao, không thể nào như thế được, gương mặt cậu lộ rõ vẻ lo lắng. Chẳng kịp nghĩ gì cậu quỳ sụp xuống chân dì Liên mà van xin:

- Dì, dì biết cách liên lạc với ông ấy đúng không, dì làm ơn gọi cho bố Hương đi, nhanh lên dì, chỉ có gì mới giúp được cô ấy lúc này mà thôi.

Cậu biết dì Liên không phải mẹ của Hương nên việc đi bình tĩnh hơn mọi người cũng là điều hiển nhiên.

Thấy cậu nói thế dì Liên cũng vội vàng nhắc mấy gọi cho chồng, thật lòng mà nói dì cũng thương cô, lo lắng cho cô nhiều. Vừa rồi do lo lắng quá mà dì không nghĩ đến việc gọi cho ông Văn, đến khi Long nói dì mới sực tỉnh.

Thế nhưng 1 cuộc, 2 cuộc, đến cuộc thứ ba mà vẫn chẳng thấy tín hiệu. . .

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 30

Cả ba người đang toát mồ hôi vì lo lắng, cô ý tá có gợi ý gia đình liên hệ với bệnh viện Huyết học để mua máu, nhưng phải thật nhanh nếu không sẽ không kịp.

Cả hành lang bệnh viện như rơi vào tĩnh lặng, bất ngờ tiếng chuông điện thoại của dì Liên vang lên, phá tan bầu không khí u ám này. Ôn dôi là chồng bà gọi, vậy là cô có hi vọng rồi, rất nhanh sau đó ông có mặt tại bệnh viện.

Ông là 1 con người từng trải nên cách giải quyết sự việc của ông rất điềm tĩnh, khi tới nơi ông không hề trách móc, hay hỏi han gì, ngay lập tức ông đi tìm bác sĩ để trao đổi. Đối lập với sự lo lắng của những người có mặt ở đây là sự bình tĩnh đến lạnh người của ông.

Nếu ai chưa hiểu sẽ nghĩ ông là kẻ máu lạnh, không lo lắng cho tình trạng của con gái. Thế nhưng chỉ mình ông biết, nếu giây phút này ông không bình tĩnh e rằng cô sẽ gặp nguy hiểm.

Ông là người duy nhất có thể đưa cô ra khỏi lưỡi hái của tử thần, nếu ông cũng gục ngã như mọi người thì ai sẽ lo chu toàn cho cô?

Từng giây, từng giây nặng nề trôi qua, vú nằm được người ta chỉ cho rằng ở cuối hành lang bệnh viện có 1 phòng nhỏ thờ quan âm bồ tát nên vợ và tới đó cầu bình an cho cô. Di Liên cũng đã trở về để lo cho cu Vương và còn chuẩn bị mọi thứ để ngày mai làm giỗ cho bà Mai, vợ đầu của ông Văn.

Trước cửa phòng cấp cứu lúc này chỉ còn lại mình Long, cậu đã từng nghĩ sẽ không bao giờ tha thứ cho cô, sẽ mãi hận cô. Nhưng lại chưa từng nghĩ cô lại chọn cách đau đớn này để đòi xa cậu, cứ thế hết đứng lên lại ngồi xuống, chán cậu lại đi dọc hành lang lo lắng chờ kết quả.

Nhóm máu của ông Văn trùng khớp với cô, trong lúc ngồi chờ bác sĩ lấy máu ông đã liên hệ với giám đốc bệnh viện để gửi gắm cô. Mọi thứ nhờ vào mối quan hệ của ông mà đều suôn sẻ hơn, ca phẫu thuật của cô cũng vì thế mà được điều thêm 2 bác sĩ nữa.

Sáu tiếng phẫu thuật nặng nề trôi qua cuối cùng thì cô cũng được phẫu thuật thành công, nhưng vẫn còn phải theo dõi 48 tiếng nữa. Nếu sau 48 tiếng mà cô có tiến triển tốt thì sẽ được chuyển lên phòng hồi sức, còn ngược lại thì chỉ e là lành ít, dữ nhiều.

Ông Văn dù còn rất mệt mỏi sau khi bị lấy đi 1 lượng máu lớn, nhưng vẫn ngay lập tức đi đăng kí cho cô 1 phòng riêng, ở đây tiện nghi đầy đủ không khác gì ở nhà. Ông yêu cầu bệnh viện dành mọi thứ tốt nhất cho con gái mình, bao nhiêu tiền không quan trọng. Chỉ cần con gái ông thoải mái nhất có thể mà thôi.

Sau 48 tiếng bác sĩ kiểm tra tổng thể lại cho cô 1 lượt thấy mọi thứ đều tốt nên ngay lập tức cho cô lên phòng chăm sóc đặc biệt mà bố cô đã thuê. Bác sĩ nói do đầu cô bị va đập khá mạnh, lại mất máu nhiều nên cần phải đợi thêm vài ngày nữa cô mới có thể tỉnh lại. Việc quan trọng của gia đình bây giờ là nên chăm sóc, matxa chân tay cho cô để tránh mất cảm giác.

Tất cả như trút được tảng đá đè nặng trong lòng mấy hôm nay, sau khi thu xếp mọi việc cho cô xong xuôi bố cô mới gọi Long ra nói chuyện riêng. Lúc này ông mới lộ rõ vẻ mệt mỏi trên gương mặt, ông nói:

- Bác hẹn cháu ra đây trước tiên là để cảm ơn cháu mấy ngày qua đã cũng ra đình ở bên cạnh Hương. Sau là muốn hỏi rõ hơn về vụ tai nạn của con bé, theo như bác được biết cháu là người chứng kiến vụ tai nạn, và cũng chính là người đã đưa con bé vào viện. Thật lòng bác rất cảm kích.

- Đó là việc cháu nên làm mà bác.

- Bác đã trao đổi với người tài xế gây tai nạn hôm đó, anh ta có nói là do con bé vượt đèn đỏ nên vụ tai nạn mới xảy ra có đúng không cháu?

- Dạ, đúng là Hương đã không quan sát mà vượt đèn đỏ nên mới dẫn tới tai nạn bác ạ.

Ông Văn ngạc nhiên nói:

- Trước đến nay con bé vốn là người rất cẩn thận tại sao lại có thể không quan sát mà qua đường được nhỉ?

- Chuyện này, chuyện này, là do lỗi của cháu, cháu và Hương có chút hiểu lầm, có lẽ vì thế mà cô ấy mới mất tập trung như thế ạ.

Nói rồi Long cúi mặt xuống, mỗi lần nhắc đến sự việc ngày hôm ấy cậu lại lo sợ, cái cảm giác mong manh rằng cậu sẽ mất Hương mãi mãi vẫn còn ám ảnh lấy tâm trí cậu. Dù cho bác sĩ nói Hương đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng chưa tận mắt thấy cô tỉnh lại nên cậu vẫn có 1 chút gì đó sợ hãi.

Thế nhưng ông Văn không hề trách cậu, ông chỉ nhẹ nhàng nói:

- Chuyện này không thể trách cháu được, bây giờ chỉ mong cho con bé sớm ngày bình phục thôi.

- Cháu mong bác cho phép cháu được cùng gia đình chăm sóc cho Hương thời gian này, cháu muốn được tận mắt thấy Hương tỉnh dậy.

- Cháu đã xin phép bố mẹ chưa, còn học hành nữa, như thế sẽ phiền cháu lắm.

- Không sao đâu bác, cháu thu xếp được mà.

Nhìn gương mặt quả quyết của Long ông Văn mỉm cười vỗ vai cậu nói:

- Được rồi chàng trai, tùy cháu vậy, bây giờ bác cháu ta cùng vào xem tình hình con bé thế nào nhé.

Cách nói chuyện của bố Hương khiến Long cảm thấy khá gần gũi. Ông kể tối hôm đó ông đang trên máy bay trở về vì ngày mai là giỗ mẹ Hương. Ban đầu ông dự tính sẽ im lặng trở về để mọi người bất ngờ, thế nhưng chẳng hiểu sao khi vừa xuống sân bay như có điều gì thôi thúc ông mở điện thoại lên, thấy có 3 cuộc gọi nhờ của vợ, ông nóng lòng gọi lại. Khi nghe bà Liên thông báo tình hình của Hương ông bỏ cả hành lý, lập tức tới bệnh viện, rất may mọi thứ vẫn còn kịp.

Một ngày, hai ngày.. năm ngày... rồi 1 tuần trôi qua, kể từ khi cô được đưa lên phòng chăm sóc đặc biệt, vẫn chẳng thấy cô tỉnh lại. Hàng ngày ngoài thời gian học cậu vẫn đều đặn đến thăm cô, nói chuyện cùng cô. Có khi cậu nắm lấy tay cô mà áp lên má mình, kể cho cô nghe những việc xảy ra ở trường. Cũng có khi là tỉ mỉ cắt móng chân móng tay cho cô, cậu luôn tránh nói về những giận hờn giữa hai người và cả vụ tai nạn kia nữa, cậu sợ sẽ làm cô buồn. Nhìn cô nằm đó với mớ dây dợ lằng nhằng cậu đau lòng lắm, cậu ước giá như mình có thể gánh giúp cô những đau đớn kia thì tốt biết mấy. Chỉ mong sao cô mau mau tỉnh lại mà thôi.

Thế nhưng đã ngoài thời gian dự kiến của bác sĩ mà cô vẫn cứ nằm im bất động, lo lắng nên gia đình đã yêu cầu bệnh viện kiểm tra tổng thể lại 1 lượt. Kết luận tình hình của cô khá ổn định, bác sĩ cũng cho biết dù va đập mạnh nhưng trong não cô không hề có máu tụ. Chỉ có điều đến bao giờ cô mới tỉnh thì bác sĩ cũng không biết được.. Có thể là ngày ngày mai cô sẽ tỉnh cũng có thể là cô sẽ sống thực vật như thế cả đời. Họ nói cái này hoàn toàn phụ thuộc vào ý thức của cô, nếu như cô không muốn tỉnh lại thì họ cũng không có cách nào khác.

Thời gian đầu bạn bè của cô đến thăm khá nhiều, nhưng lâu dần cũng chỉ còn lại Nga và 1 vài người bạn là hay ghé tới, anh Hải và Nguyệt cũng có đôi lần ghé qua. Anh Hải vì muốn biết tình hình của Hương còn Nguyệt thì vì lo lắng cho Long mà tới, hai người họ với hai mục đích khác nhau lại gặp nhau ở nhà để xe của bệnh viện, sau đó cùng nhau tiến về 1 căn phòng. Nếu nói giữa bọn họ là có duyên thì cũng không đúng, mà không có duyên cũng chả phải.

Chỉ có điều 1 tháng qua tuyệt nhiên chưa 1 lần Huệ đến thăm cô, cậu cũng chẳng bận tâm xem cô ta có đến hay không, cái cậu lo lắng bây giờ là tại sao vẫn chưa tỉnh lại.

Ông Văn lo lắng cho con gái nên đã quyết định đưa Hương sang Sing chữa trị, ngày tiễn cô ra sân bay cậu đau lòng lắm. Liệu rằng cậu có còn được gặp lại cô không? Hàng ngày cậu đã quen với việc đọc sách cho cô nghe, rồi cùng cu Vương kể cho cô nghe về cuộc sống ngoài kia, bây giờ cô đi rồi cậu biết phải làm gì mỗi khi nhớ cô đây. Hàng đêm cậu luôn cầu nguyện cho cô sớm bình phục để trở về bên cậu, cậu đếm từng ngày từng giờ xa cô. Những bức ảnh hiếm hoi chụp được về cô cậu rửa ra dán kín phòng, cậu muốn hình ảnh về cô luôn luôn trong mắt cậu, không cho phép bản thân được thôi nghĩ về cô dù chỉ là 1 phút 1 giây nào.

Năm tháng trời cô chẳng thấy xa nhau, ngày cô chở về cậu vui mừng ra tận sân bay đón, chẳng biết cô gái của cậu có biết đến sự xuất hiện của cậu hay không. Khi mà cô cứ nằm im bất động y như ngày đầu cậu tiễn cô đi, Những vết thương bên ngoài da của cô đều đã lành miệng, mà sao cô vẫn nhất quyết không chịu tỉnh.

Ông Văn đã đưa cô đi chạy chữa khắp nơi, tốn không biết bao nhiêu tiền của nhưng kết quả là cô vẫn đang trong tình trạng hôn mê sâu. Không 1 ai biết chính xác cô sẽ hôn mê đến bao giờ, tất cả chỉ có thể trông chờ vào nghị lực của cô mà thôi.

Ai cũng mang trong mình 1 nỗi buồn riêng, họ lặng lẽ đưa cô về nhà, hàng ngày thuê 1 cô y tá tới chăm sóc cô. Ông Văn nói biết đâu đưa cô về nhà, cô cảm nhận được không khí ấm áp, tình cảm của gia đình có lại tinh lại thì sao. Dù điều đó là mong manh nhưng ông vẫn không ngừng hi vọng.

Long lại ngày ngày đến thăm cô, cậu là người chăm chỉ nói chuyện với cô nhất, cậu kể cho cô nghe quãng thời gian cô đi cậu đã sống như thế nào. Cậu nhấn nơi góc trường có nhiều quả ra sao, rồi cả hồ sen Phương Liệt nơi cậu và cô từng ngồi cũng đã nở rộ. Mọi thứ đều thay đổi chỉ có cô vẫn cứ mãi im lặng mà thôi, cô có biết bây giờ trời đã sang hè rồi hay không?

Có người nói:”chăm chỉ nói chuyện với bệnh nhân mỗi ngày sẽ giúp kích não bộ của cô” hay “xoa đầu ngón chân cái cũng giúp ích cho tình trạng của bệnh nhân hơn” Cậu đã làm tất cả, chăm chỉ tâm sự với cô, xoa bóp chân cho cô, thế nhưng đáp lại sự cố gắng của cậu chỉ là sự im lặng của cô mà thôi.

Bác sĩ cũng nói có lẽ cô cần 1 kích động lớn để có thể tỉnh lại sau từng ấy tháng hôn mê, thế nhưng kích động lớn như thế nào thì cậu cũng như mọi người đều không biết. Chỉ biết hôm ấy đang ở trường học, cậu nhận được điện thoại của ông Văn nói cô đã được đưa tới bệnh viện. Cậu vội vàng chạy đến thì thấy xung quanh có các bác sĩ đang ồn ào, vội vã. Long cứ ngỡ Hương tỉnh lại nhưng hoá ra, tình hình của cô lại đang chuyển biến xấu đi.

Ngày hôm nay là tròn 1 năm cô hôn mê, cũng chính là ngày giỗ của mẹ cô, có khi nào cô vì mệt mỏi quá mà đã buông tay, hay là mẹ cô đã trở về mà đón cô con gái bé nhỏ tội nghiệp của mình đi hay không?

Các bác sĩ đã rất cố gắng nhưng không thể nào dò được mạch của cô, họ nói ; ”gia đình phải thật bình tĩnh, lần này có lẽ bệnh nhân sẽ khó lòng mà qua khỏi”.

Khi tin hiệu về sự sống của cô trở thành 1 vạch thẳng băng trên máy Long không kìm chế được nữa đã chạy đến ôm cô mà khóc lớn:

- Anh yêu em mà Hương ơi, anh yêu em cơ mà, đừng bỏ anh như thế, mau tỉnh lại đi, anh xin em đấy.

Nước mắt cậu lăn dài trên má, nhỏ cả xuống gương mặt nhợt nhạt của cô, bất giác cậu thấy môi cô như đang mấp máy. Cậu đứng hình nhìn lại thì không thấy gì nữa, thất vọng bao trùm cậu toan đặt cô xuống thì ông Văn giữ lấy tay cậu hốt hoảng nói:

- Long, cháu thấy gì không, tay.. tay cái Hương, hình như đang cử động...

Cùng lúc này tiếng tí tí trên màn hình lại đều đặn vang lên, điều kì diệu ấy ai cũng khó tin nhưng nó đã xảy ra. Đó là những cử động đầu tiên của Hương sau 1 năm dòng hôn mê.

Các bác sĩ lập tức kiểm tra tình hình sức khoẻ của cô, người nhà tất thấy đều phải đợi ở ngoài. Hồi hộp, lo lắng xen lẫn vui mừng là cảm giác chung của tất cả những ai có mặt ở đây. Ai cũng mong sẽ có 1 phép màu xảy ra với Hương, riêng Long cứ hết cười rồi lại khóc, cậu vẫn luôn mong 1 ngày cô sẽ tỉnh lại. Ngày ấy đã xảy ra nhưng cậu lại không diễn tả được cảm xúc hiện tại của mình. Ông Văn dường như hiểu được tâm trạng của cậu nên nhẹ nhàng tiến đến, ông dành cho cậu 1 cái ôm chặt, cái ôm thay cho mọi lời an ủi.

Một năm qua chứng kiến sự ân cần của Long dành cho con gái mình, hơn ai hết ông hiểu tình cảm của Long dành cho con gái mình lớn đến đâu. Ông ôm cậu vừa là để an ủi cậu, nhưng cũng là để an ủi chính mình. Đứa con gái mà ông yêu thương sau 1 năm dài hôn mê nay đã có dấu hiệu tỉnh lại. Ông thầm cảm ơn bà Mai ở trên trời cao đã phù hộ cho cô, thầm cảm ơn thần may mắn đã không bỏ rơi cô.

Sau 1 hồi kiểm tra kĩ lưỡng với các thủ tục cần thiết các bác sĩ kết luận cô hoàn toàn bình phục và đã tỉnh lại. Không 1 ai kể cả bác sĩ giải thích được vì sao điều kì diệu ấy lại xảy ra.

Người ta nói rằng có lẽ do tình cảm của Long, nhờ câu nói “anh yêu em” của cậu đã kéo cô trở lại nhân gian. Có lẽ đó cũng là câu trả lời hoàn hảo nhất cho tất cả câu hỏi về sự tỉnh lại đây kì diệu của Hương.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 31

Mặc dù Hương đã tỉnh lại nhưng cũng phải mất 6 tháng trị liệu cô mới có thể hoàn toàn bình phục. Những ngày đầu cô gặp khá nhiều khó khăn trong việc nói chuyện cũng như vận động, ai cũng lo rằng vụ tai nạn năm đó đã ít nhiều để lại di chứng trong cô. Rất may các bác sĩ đã tận tình hướng dẫn cho cô, chỉ 1 tháng sau cô đã có thể nói vài câu đơn giản với mọi người, câu đầu tiên cô hỏi mọi người là: cô đã nằm như thế bao lâu. Khi biết mình đã hôn mê 1 năm dòng cô đã không tin, đến khi mọi người mở lịch cho cô xem cô mới ngỡ ngàng. Thì ra cô đã ngủ lâu như thế, trong giấc ngủ cô vẫn mơ hồ nghe thấy tiếng mọi người nói chuyện, thế nhưng vì mệt mỏi nên cô không muốn tỉnh giấc.

Ngày hôm đó cô đã thấy mẹ mình, bà vẫn xinh đẹp và hiền dịu như xưa, thật sự cô nhớ bà nhiều lắm, cô đã mong được 1 lần gặp bà suốt bao năm qua mà không được. Hôm nay cô đã được gặp bà rồi, cô hạnh phúc đến rơi nước mắt, cứ thế bà nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Bà hỏi cô có đau ở đâu không, có khó chịu chỗ nào không, cô chỉ lắc đầu mà không nói. Niềm hạnh phúc được gặp bà khiến cô không biết phải nói gì nữa.

Rồi bà nghiêm mặt hỏi cô:

- Con không đau, không mệt chỗ nào, vậy tại sao con lại ngủ lâu đến vậy?

- Con... con... sợ phải đối mặt với những đau thương ngoài kia lắm mẹ ơi.

Nói rồi cô oà khóc lớn, bà giữ chặt lấy vai cô mà rằng:

- Những lời trước đây mẹ nói con đã quên hết rồi sao, mẹ đã dạy con thế nào? Dù mọi chuyện có tồi tệ đến đâu cũng sẽ có cách giải quyết. Quan trọng là con phải dũng cảm đối mặt với nó, nếu con cứ trốn tránh như thế sẽ càng làm cho sự việc nghiêm trọng hơn mà thôi.

- Không đâu, con mệt mỏi lắm mẹ ơi, mẹ cho con đi theo mẹ được không, con sợ những lộc lừa dối trá ngoài kia lắm.

Bà gạt giữ nhìn cô và quát:

- Con vừa nói gì, nói lại mẹ nghe xem nào. Tại sao con lại có cái suy nghĩ ngu ngốc ấy hả Hương, tất cả mọi chuyện do con gây ra vì thế con phải tự mình đối mặt với nó. Con lớn rồi, con phải tự biết mình phải làm gì chứ, tại sao mới 1 chút đã buông tay là sao. Mẹ thất vọng về con lắm.

Thế rồi bà quay lưng bước đi, bỏ mặc cô ở lại, cô sợ hãi vội vàng đuổi theo bà, vừa khóc vừa không ngừng gọi mẹ. Thế nhưng tiếng gọi của cô cứ vang vào không trung rồi lại dội lại 1 cách vô vọng, bà đã biến mất vào những đám mây kia.

Lúc này cô không còn cảm nhận được mọi chuyện xung quanh nữa, trong đầu cô chỉ nghĩ làm cách nào để tìm được mẹ. Cô cứ chạy mãi, chạy mãi cùng tiếng gọi: "mẹ ơi" mà không có lời đáp.

Cô đau đớn, cô hối hận, cô mệt mỏi, chẳng biết phải đi đâu để tìm bà, cô bất lực ngồi xuống mà khóc. Đúng lúc này cô nghe thấy tiếng của Long, anh đang gọi cô, anh nói yêu cô. Cô còn cảm nhận rõ từng giọt nước mắt mặn đắng của anh đang nhỏ xuống môi mình.

Là anh nói anh yêu cô, vậy là cô đã được nghe chính miệng anh khẳng định tình cảm của mình. Cô phải quay về để nói cho anh biết rằng cô cũng rất yêu anh, cô còn muốn hỏi về Huệ và cả cô gái trong hình kia nữa. Mẹ cô nói đúng, chuyện của cô cô phải tự mình đối mặt mà giải quyết.

Nặng nề mờ mắt, cô đã bị ánh nắng mặt trời làm cho chói mắt, cô phải nheo mắt lại rất lâu mới có thể quen với thứ ánh sáng quen thuộc đó. Nhưng sao xung quanh cô lại toàn người mặc đồ trắng thế này, cô đang ở đâu, sao khắp người cô chẳng chặt dây dợ và máy móc vậy.

Anh đâu rồi, cô vừa nghe thấy tiếng anh cơ mà, cô muốn gặp anh. Định cất tiếng gọi anh nhưng sao cổ họng cứ nghẹn ứ lại, không sao nói thành lời. Bất giác hình ảnh chiếc xe ô tô đã đâm cô chọt xoẹt qua trí nhớ của cô. Cô nhớ rồi, hôm qua cô bị tai nạn, cô còn nhớ rất rõ lúc đó cô đã rất đau đớn và hoảng sợ, trong lúc mê man hình như cô có thấy anh, anh nói gì đó với cô nhưng cô không còn đủ sức mà nghe nữa..

Đưa ánh mắt nhìn xuống cơ thể, ngoài những đám dây dợ nhằng nhịt kia ra thì người cô không hề có vết thương, cũng chẳng có lấy 1 vết máu nào cả. Cô nhớ là lúc đó cô đã rất đau, hình như cô còn bị chảy máu rất nhiều nữa mà. Điều gì đã xảy ra mà cô không biết hay sao.

Sau đó làm xong tất cả các kiểm tra cần thiết cô được đưa về gặp người nhà. Kia là bố cô, có cả vú Năm, di Liên, cu Vương và cả anh nữa. Đồng đủ quá, cô muốn gọi mọi người mà sao không thể. Cô sợ hãi bật khóc khi nghĩ rằng vụ tai nạn đã cướp đi giọng nói của mình.

Thấy cô khóc mọi người ai cũng lo lắng, Long vội vàng nắm chặt tay cô như muốn nói với cô rằng có anh ở đây rồi, đừng sợ. Cái nắm tay của anh giúp cô bình tĩnh hơn rất nhiều, cô ú ớ nói với mọi người mà không thành tiếng.

Bác sĩ giải thích rằng do cô đã hôn mê lâu nên các cơ đã bị cứng lại vì vậy việc nói chuyện hay vận động của cô sẽ gặp khó khăn. Cô cần tập vật lý trị liệu 1 thời gian mới có thể trở lại như bình thường được.

Thời gian đầu cô gặp khá nhiều khó khăn trong việc tập luyện, có những lúc cô đau đớn đến bật khóc. Nhưng cô vẫn nhất quyết không bỏ cuộc, ngày nào Long cũng đến cùng cô tập luyện bất kể trời mưa hay nắng. May mắn thay chỉ sau 3 tháng cô có thể nói chuyện lại bình thường.

Mặc dù một số cử động với Hương vẫn còn chút khó khăn, nhưng Hương và Long đều nghĩ rằng mình cần nói chuyện thẳng thắn với nhau về những gì đã qua.

Long là quyết định bắt đầu cuộc nói chuyện trước, cậu nhẹ nhàng hỏi:

- Em thấy sao rồi, có còn khó chịu ở đâu không?

- Em ổn, em cứ nghĩ mình đã mất nhau. Cảm ơn anh thời gian qua vẫn luôn bên cạnh em. Cảm ơn anh đã thức tỉnh em, giúp em trở lại cuộc sống thực tại.

- Giữa chúng ta mà phải nhắc đến 2 từ cảm ơn sao em.

- Em.. thật sự em không biết lấy gì để báo đáp anh cả, chỉ biết nói lời cảm ơn sáo rỗng mà thôi.

- Chỉ cần em đừng trái tim chân thành của em trả lại tôi thế là đủ, những thứ khác tôi không màng.

Nói rồi Long nháy mắt trêu ghẹo cô khiến đôi má cô bắt gặp ửng hồng, cô nói:

- Nhưng chúng ta... còn, còn Huệ?

Long khá ngạc nhiên khi cô nhắc đến Huệ, cậu nheo mắt hỏi lại:

- Sao lại liên quan đến Huệ ở đây?

- Hôm đó em đã thấy, anh và Huệ ôm nhau ngay trước cửa của trung tâm Royal City.

Thì ra là thế, cô ngỡ là cậu ôm Huệ nên đã vội vàng bỏ đi, vì vậy mới khiến cho vụ tai nạn xảy ra. Cậu xoa đầu cô mà nói:

- Ngốc ạ, sao anh có thể ôm cô ta được chứ, là cô ta bị ngã anh lịch sự đỡ lên thôi. Em nhìn kiểu gì mà lại thành ôm thế, mà sao không hỏi anh cho rõ mà lại vội vàng bỏ đi để bây giờ khổ thế này.

Anh nói đúng, tại sao lúc đó cô không can đảm tiến tới hỏi anh cho rõ, lại cứ 1 mình đứng đó tự huỷ hoại bản thân rồi đau khổ. Cô thật ngốc mà nếu ngay từ đầu cô chịu mở lời hỏi anh thì mọi chuyện rắc rối này đâu có xảy ra.

- Có thật không, liệu em có thể tin anh chứ?

- Thời gian qua vẫn chưa đủ để em tin anh hay sao, mà này anh cũng có chuyện muốn xù em đây.

Nhìn bộ mặt nghiêm trọng của Long cô thoáng giật mình, cô cứ nghĩ mình đã làm sai gì ghê gớm lắm đến khi anh nói cô mới thờ phảo nhẹ nhõm. Anh chất vấn cô tại sao dám cá gan đem anh ra cả cuộc, tại sao lại lấy tình cảm của anh ra mà trêu đùa như thế. Anh còn hỏi rõ cụ thể hôm đó đối với cô anh là đùa dòn hay thật lòng. Cô bật cười mà trêu anh:

- Ai bảo nhìn anh đáng ghét quá làm gì, cái mặt lúc nào cũng ra vẻ nên em ghét.

- Anh đang nói chuyện nghiêm túc nhé, em trả lời câu hỏi của anh đi.

Long nghiêm túc nhìn cô khiến cô phải thu lại nụ cười mà nói:

- Thật ra ban đầu đúng là em tiếp cận anh chỉ vì trò cá cược, thế nhưng chẳng hiểu sao về sau mỗi lần nhìn thấy anh trái tim em lại đập loạn nhịp như thế. Em thề ngày hôm đó em đã biết em yêu anh, tình cảm em dành cho anh hoàn toàn là thật, em dám mạng tính mạng mình ra mà đảm bảo rằng...

Cô còn chưa kịp nói hết câu cậu đã vội vàng bịt miệng cô lại, câu nhìn thẳng vào mắt cô mà nói:

- Chỉ cần em nói, nhất định anh sẽ tin, bất kể điều đó có vô lý đến đâu, anh vẫn sẽ luôn tin. Em tuyệt đối không được tùy tiện mạng tính mạng mình ra mà trêu đùa như thế, em có biết thời gian qua anh đã đau khổ thế nào không hả? Tại sao yêu anh mà lại nói với đám bạn rằng xem anh như trò chơi, còn định đá anh cho anh ê mặt nữa?

Nghe anh nói mà cô như muốn tan chảy vì anh phúc, cô ngang ngược nói:

- Thì tại... tại em... em chỉ muốn thắng cược với tụi nó thôi mà, ai bảo anh đến đó nghe lôm lôm gì.

- Vẫn còn lớn giọng được hả, vẫn chưa biết lỗi sai của mình hay sao, có biết ngày hôm đó anh hận em thế nào không?

- Hận em quá, hận em nên mới đi hẹn hò với con Huệ, hận em nên ngay lập tức lên giường cùng kẻ khác. Anh thôi cái trò leo mép đi nhé, đừng tưởng em không biết gì.

- Anh hận cô ta đi ăn hối nào, em nghe ai nói.

- Cần gì phải ai nói, hôm đó vì hối hận mà em đã đi tìm anh khắp nơi, em biết mình sai nên kiếm anh để xin lỗi. Vậy mà chính mắt em nhìn thấy hai người uống rượu với nhau ở quán Hương Quê, anh còn dựa đầu vào vai cô ta nữa đấy. Anh dám chối hả?

Cô giận dữ mà quát lớn, cậu nghe cô nói thì chẳng hiểu gì, ngày hôm đó đúng là cậu có uống rượu ở quán Hương Quê, nhưng là uống 1 mình làm gì có hẹn ai đâu, làm sao có chuyện cậu lại dựa đầu vào vai 1 kẻ không quen biết là Huệ. Chắc chắn cô đã hiểu nhầm gì rồi, cậu ngơ vờ hỏi lại:

- Em nhìn thấy anh? Không thể nào, anh uống rượu 1 mình mà, anh thề với trời xanh anh không hề hẹn ai cả.

Đến nước này mà anh vẫn cố cãi sao, cô vội tay lấy chiếc điện thoại mở phần hình ảnh hôm đó rồi ném vào người anh. Chỉ cần nhớ đến bức hình đó thôi là tim cô như chết lặng, nước mắt cũng về thế mà thi nhau rơi.

Long cầm chiếc điện thoại lên, đập vào mắt cậu là hình ảnh bản thân đang ôm lấy vòng ngực của 1 cô gái nào đó. Tệ hơn là cả cậu và cô gái đó đều không mặc gì, thế nhưng cô gái đó là ai. Cậu chưa từng qua đêm với 1 ai, mà cho dù có đi chăng nữa cậu cũng chưa điên đến mức chụp hình mà gửi cho Hương. Rốt cục chuyện này là thế nào, bức hình này vì sao lại được gửi đến số Hương, tại sao nó được gửi từ máy cậu mà cậu lại chẳng hề hay biết.

Long vô đầu suy nghĩ mãi cũng không thể hiểu tại sao Hương lại có bức hình đó, phải chăng vì bức hình đó mà hôm gặp nhau ở sân trường cô đã lặng im không nói gì. Để cho cậu phải buồn bã bỏ đi, vì bức hình đó mà biết bao hiểu lầm giữa họ mới xảy ra.

Phải rồi, cậu nhớ ra rồi, hôm đó khi tỉnh lại cậu có thấy mảnh giấy của Huệ để lại, cô ta có nói thấy cậu say nên đã đưa về, còn cởi áo cậu vì cậu đổ nhiều mồ hôi nữa. Hôm đó là cuối thu dù trời chưa lạnh lắm nhưng cũng không thể nào đổ mồ hôi đến mức ướt áo như cô ta nói được. Chắc chắn cô ta đã dờ trò gì đó, bảo sao thời gian qua dù là Hương điều trị ở viện hay ở nhà, cô ta cũng chưa 1 lần ghé thăm. Có lần tới thăm Hương, Long bắt gặp Huệ đang ở cửa lên lút nhìn gì đó, thấy cậu cô ta vội vàng quay người bỏ đi. Hoá ra là vì cô ta đã làm việc có lỗi với cậu nên không dám đối mặt, nghĩ thế cậu giận dữ chạy lên tầng 3 kiếm Huệ.

Hương thấy Long bỏ đi thì đau lòng lắm, vậy là anh đã ngầm thừa nhận bức hình đó. Anh đã không còn lời nào mà giải thích với cô nữa rồi, đến khi thấy Long tóm tay Huệ vào phòng cô càng khóc to hơn. Cô cứ nghĩ vì thấy bức hình đó nên anh đã lòi Huệ xuống để thừa nhận với cô, anh công khai tình cảm với Huệ. Đúng rồi cô ta cũng có nốt ruồi hai bên xương quai xanh cơ mà, là cô ta chứ nào phải ai khác.

Đến khi Long lớn tiếng quát cô mới giật mình mà nín khóc:

- Cô nói đi, ngày hôm ấy chính cô thừa nhận vô tình gặp tôi nên đưa tôi về, còn nói vì tôi đổ nhiều mồ hôi nên đã cởi áo cho tôi. Tại sao Hương lại nhận được bức hình tôi khoả thân ôm người khác?

- Tôi.. tôi.. không biết gì cả?

- Nói mau, cô mà nói dối nữa lời đừng trách tôi ác.

Long giận dữ túm tóc Huệ mà quát khiến Hương ngồi cạnh đó cũng phải giật mình. Huệ nhìn thấy ánh mắt vằn đỏ vì giận dữ của Long thì sợ hãi nói:

- Tôi không có ý, tại lúc đưa anh về thấy điện thoại anh rơi ra tôi tò mò nên đã mở ra xem. Đúng lúc ấy thấy cô ta cứ gọi và nhắn tin liên tục nên tôi mới làm thế. Thật sự tôi chỉ muốn trêu ừc cô ta thôi, không có ý gì cả.

Nghe những lời thừa nhận của cô ta mà Hương bàng hoàng, cô biết Huệ ghét mình nhưng cô chưa từng nghĩ Huệ có thể nghĩ ra mấy trò này để chơi cô. Cô thất vọng nói:

- Đủ rồi, cô đi ra ngoài đi, tôi không muốn nhìn thấy mặt cô nữa.

Long cũng chỉ muốn chứng minh cho Hương thấy sự thật chứ cũng không muốn làm lớn chuyện nên đã thả tay cho cô ta ra ngoài. Chẳng cần hỏi cậu cũng đoán được tối hôm đó những gì cô ta nói về Hương là hoàn toàn bịa đặt. Cô ta còn dám nói Hương có bạn trai còn ngủ với nhau tại nhà rồi sao, mà khoan đã, vậy con bức ảnh mà Nguyệt gửi là thế nào. Bức hình này cậu tin là thật, Nguyệt sẽ chẳng thể dờ trò gì khi mà đang ở trường như thế được. Cô ta đâu thể ép Hương ngồi trọn trong vòng ôm của kẻ khác mà chụp hình.

Nghĩ thế cậu vội vàng lấy điện thoại ra hỏi Hương:

- Anh biết là em yêu anh, nhưng em có thể nói cho anh biết về bức hình này được không?

Cô thoáng giật mình khi nhìn thấy bức hình trong điện thoại của Long, cô bị tai nạn thật nhưng trí nhớ cô còn tốt lắm. Cô biết bức hình đó là thật, không mập, không nhạt cô nói:

- Anh tin em mà còn phải hỏi về bức hình, thế nghĩa là anh không đủ tin tưởng em rồi. Haizz... Hôm đó vì thấy bức hình anh ôm ấp người con gái khác nên em đau lòng quá mà khóc, đúng lúc Mạnh thấy được. Cậu ấy chỉ đang an ủi em mà thôi.

Là Mạnh, cậu lớp trưởng có lần đã đến thăm cô hay sao, lúc ấy nhìn thấy cậu ta Long đã thấy có gì đó quen quen, nhất là khi thấy cậu ta nhìn Hương rồi khóc cậu lại càng nghi ngờ. Bây giờ nghe cô nói cậu dám chắc cái tên Mạnh đó có tình cảm với cô. Máu ghen nổi lên cậu hờn dỗi nói:

- Có thể với em chỉ là an ủi, nhưng còn với cậu ta thì sao, tại sao em lại để hắn ôm thế. Đã vậy anh cũng phải ôm lại em thật nhiều cho bỏ tức mới được.

Nói rồi cậu ôm chặt Hương vào lòng, cả hai cũng mỉm cười hạnh phúc, với họ chỉ cần biết rằng đối phương thật lòng yêu mình thế là đủ.

Bất giác Long cúi xuống nhìn Hương, khoảng cách của họ gần đến mức cô cảm nhận rõ hơi thở ấm nóng của anh đang phả lên mặt cô. Hơi thở của mang mang mùi hương bạc hà, mùi hương mà cô yêu thích. Đôi môi anh nhẹ nhàng tìm kiếm môi cô, chiếc lưỡi của anh nhẹ nhàng tách môi cô ra mà tiến vào trong khoang miệng cô, mang theo cả vị ngọt của anh.

Cứ thế anh tham lam chiếm trọn lấy bờ môi cô, đầu lưỡi của anh như muốn quấn chặt lấy chiếc lưỡi ấm nóng của cô. Đây không phải là lần đầu anh hôn cô, thế nhưng nụ hôn thoáng qua lần trước cô chưa kịp cảm nhận, nên không biết rằng nụ hôn của anh lại ngọt ngào đến thế. Lần này anh say đắm, cô cũng cuồng nhiệt mà đáp trả, hai người cứ thế đẩy đưa đến khi cảm nhận được hơi thở có chút khó khăn của cô anh mới tiếc nuối mà dừng lại.

Cứ thế hết ngắm nhìn khuôn mặt kiều diễm của cô, rồi lại ôm cô vào lòng, hôn lên tóc cô mà nói:

- Cảm ơn em, cảm ơn em đã trở về bên tôi, cảm ơn em đã dạy cho tôi biết thế nào là tình yêu, cảm ơn em đã đem hạnh phúc đến phủ đầy trái tim tôi. Nhờ có em mà tôi thấy cuộc sống của mình ý nghĩa hơn rất nhiều. Em đừng bao giờ rời xa tôi nữa nhé, hãy hứa với tôi sẽ luôn bên cạnh tôi đi. Hứa đi em.

Cô bật khóc hứa với anh, dù anh không nói cô cũng sẽ không bao giờ ngốc nghếch mà rời xa anh nữa đâu. Nhất định cô sẽ luôn ở trong tầm mắt của anh, dù cho anh không muốn cô ở bên cô cũng sẽ mặt dày mà bám lấy. Thời gian qua không có anh ở bên cô đã hiểu rằng cuộc sống này của cô nếu thiếu anh sẽ chỉ toàn là 1 màu xám tro u uất mà thôi.

Anh nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô, lúc này cô mới biết hoá ra không chỉ mình cô khóc vì hạnh phúc, mà mắt anh cũng đã nhòe nước tự bao giờ. Dừng tất cả sự chân thành Long nói:

- Thật sự cảm ơn em, cảm ơn em nhiều lắm. Em nhất định phải ghi nhớ câu nói này của tôi, rằng Đỗ Đình Long tôi đây thế với trời xanh cả đời này chỉ yêu một mình Trịnh Mai Hương là em. Tôi nguyện sẽ dùng cả đời mình để bên cạnh em, bảo vệ em, nhất định sẽ không để em phải chịu bất kì một tổn thương nào nữa. Thế giới ngoài kia cứ để một mình tôi gánh, em chỉ cần yêu tôi là đủ rồi.

Cô hạnh phúc không nói thành lời, trái tim cô run lên từng nhịp theo câu nói của anh. Tên ngốc này là ai đã nói với cô rằng giữa cô và anh không cần đến hai tiếng cảm ơn kia chứ. Chính cái tên ngốc dẻo miệng này đã khiến cho cô phải bật khóc vì hạnh phúc đây mà. Tại sao cô lại có 1 anh người yêu vừa đẹp trai vừa khéo nói hoàn mĩ đến vậy cơ chứ, nhất định cô phải giữ anh thật chặt, nhất định không bao giờ ngốc nghếch mà rời xa anh nữa.

Lời nói của anh ngày hôm nay bất kể là thật lòng hay chỉ là 1 chút nông nổi của tuổi trẻ cô vẫn nguyện ý dành cả đời để tin.

- ***-----*

Nhờ chăm chỉ luyện tập 6 tháng sau cô đã hoàn toàn hồi phục mọi chức năng. Cô có thể giao tiếp cũng như vận động như người bình thường.

Long mừng lắm, ngay lập tức cậu mở 1 buổi liên hoan, giúp cô mời tất cả bạn bè thân thiết trước đây, cậu biết thời gian qua chắc cô nhớ bạn bè, nhớ trường lớp lắm. Cô đã hôn mê 1 năm lại mất tới 6 tháng để bình phục nên hiện tại chưa thể quay lại trường học được. Long chỉ còn cách tổ chức 1 bữa tiệc nhỏ này cho cô, để cô có thể thoải mái cười đùa cùng đám bạn mà thôi.

Vì bạn thân của Hương toàn là con gái nên cậu quyết định mời cả anh Hải cho có cạ, thế nhưng anh Hải lại gợi ý cậu mời cả Nguyệt. Thành ra bữa tiệc của cô có mặt của 2 người bạn họ là vì thế.

Cả bữa tiệc anh Hải chỉ mãi mê nói chuyện với Nguyệt mà bỏ cậu, hình như giữa 2 người bạn họ có 1 cái gì đó sai sai mà cậu không thể diễn tả được, chỉ mơ hồ cảm thấy thế.

Mặc kệ bọn họ có là gì, lúc này trong tim cậu đang dâng trào cảm giác hạnh phúc, cậu cứ thế say sưa nhìn ngắm Hương. Cậu sợ cô vừa mới bình phục sẽ mệt nên không 1 chút rời mắt khỏi cô. Cách cô trò chuyện cười đùa cùng đám bạn, cách cô ăn uống, đi lại cậu đều thu cả vào trong mắt.

Buổi tiệc kết thúc lúc 9h giờ tối với lý do Long sợ Hương sẽ mệt, dù luyện tiếc nhưng mọi người vẫn vui vẻ ra về. Hương đã tỉnh lại chắc chắn mọi người sẽ còn rất nhiều cơ hội để tụ tập, Long nhẹ nhàng dẫn Hương rời khỏi bữa tiệc. Lúc đi qua nguyệt cậu thấy ánh mắt nguyệt nhìn cậu có gì đó khác mọi lần, phía xa kia là anh Hải cũng đang chăm chú nhìn về bên này...

- ***-----*

Người ta luôn nói trong cái rủi có cái may, cũng như cô lúc này, cô từng bị tai nạn và hôn mê 1 năm ròng, lại mất tới 6 tháng tập luyện mới có thể trở lại bình thường được. Thế nhưng cô và anh nhờ thế mà có thể thẳng thắn ngồi nói chuyện cùng nhau, mọi hiểu lầm vì thế mà được giải quyết. Hai trái tim yêu lại rộn ràng chung nhịp đập.

Trước đây cô từng hận bố vì cái chết của mẹ, cô cũng giận ông khi ông chỉ mãi mê cho công việc mà không dành thời gian cho cô. Thế nhưng sau vụ tai nạn vừa rồi cô mới hiểu mỗi người đều có cách thể hiện tình cảm khác nhau. Cô và ông ở hai thế hệ nên suy nghĩ cũng khác nhau, ông làm việc cũng vì muốn lo cho cô cuộc sống tốt nhất. Vì nghĩ rằng cô đã mất mẹ nên ông phải gồng mình lên làm gấp đôi gấp ba người khác để mong bù đắp cho cô, chỉ là cô còn quá nhỏ để hiểu những hi sinh thầm lặng ấy của ông.

Cô cũng hiểu được vú Năm yêu thương cô hơn cả máu mủ ruột thịt, Di Liên cũng không hề lạnh lùng với cô như cô vẫn nghĩ. Cu Vương cũng đã lớn hơn nhiều, biết lo lắng cho cô chứ không còn suốt ngày nhõng nhẽo như trước đây nữa. Người duy nhất khiến cô thất vọng chính là cái Huệ, cô luôn mong cô và nó có thể sống vui vẻ nhưng mọi cố gắng của cô nó đều xem là giả tạo. Còn hết lần này đến lần khác kiểm soát làm hại cô, có 1 lần vô tình cô nghe thấy nó xin lỗi ai đó vì trước đây đã thuê người đâm cô trước cổng trường. Hoá ra vụ đâm xe năm ấy là 1 tay nó gây nên. Thế nhưng cô vừa từ cõi chết trở về, nên cô quyết định để mọi thứ trôi qua trong im lặng. Hi vọng rằng nó sẽ sớm hiểu được lòng cô.

Còn lũ bạn tiểu quỷ của cô nữa, cô phải cảm ơn vì thời gian qua chúng nó không hề bỏ mặc cô, luôn bên cạnh an ủi và động viên, truyền cho cô sức mạnh để vượt lên tất cả.

- ----*-----*

Sau chuyện lần này Long cũng hiểu ra nhiều điều, cậu thấy thương mẹ mình hơn. Cậu không còn trách móc bà nữa, cậu cũng quyết định mở lòng ra với ông Jonathan. Thấy sự thay đổi lớn từ con trai bà Hoà – mẹ Long, hạnh phúc lắm, bà trở nên vui vẻ hơn, yêu đời hơn. Ông Jonathan vì thế cũng thường xuyên trở về thăm hai mẹ con Long hơn. Cậu dần cảm nhận được hơi ấm, niềm hạnh phúc của 1 gia đình.

- ---*-----*

Đời khỏi bữa tiệc, Long hạnh phúc chờ Hương trên con xe chiến quen thuộc của mình, ở phía sau cô cũng vòng tay ôm chặt lấy anh, áp sát tai vào lưng anh. Cô cảm nhận rõ được tiếng trái tim đang thốn thức vì hạnh phúc của anh.

Cô tin vào câu nói: Nếu có duyên, cuối cùng sẽ trở về bên nhau”. Nhẹ nhàng siết chặt vòng tay Hương nói:

- Tuy chúng ta đã không cùng nhau lớn lên, nhưng nhất định phải cùng nhau già đi anh nhé!

Năm tháng bình yên, chỉ mong mỗi ngày đều êm đềm, thời gian nhẹ nhàng trôi qua cứ như là thơ. Đứng ôm giữ quá khứ, cũng đừng sợ hãi tương lai, thần thiên đối mặt, nhẹ nhàng mà bước đi. Chỉ cần noi cuối con đường có anh, mọi thứ khác cô sẽ để mặc cho ông trời an bài.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Ngoại truyện 1: Về Nguyệt

Chắc hẳn mọi người đang thắc mắc vì sao tôi luôn nói mình yêu Long từ nhỏ tới lớn mà lại dễ dàng xao động với anh Hải thế đúng không? Các bạn sẽ nghĩ rằng tình cảm của tôi dễ lung lay, tôi dễ thay lòng đúng không? Tôi khẳng định mình là 1 người rất là chung thủy, bằng chứng là tôi đã từng gặp rất nhiều người giống Long, thậm chí tốt hơn Long và đương nhiên cũng có người hơn đứt anh Hải. Thế nhưng tôi vẫn dành tình cảm cho Long đâu có thay đổi đâu, nếu tôi là 1 người lãng nhăng thì tôi đã sớm thay lòng từ lâu chứ đâu cần chờ đến khi gặp anh Hải cơ chứ.

Có thể nói giữa tôi và anh Hải chỉ có thể là Duyên nợ, có Duyên mới gặp, có nợ mới yêu. Bởi vì:

Ngày đầu tiên gặp anh là khi tôi đang mang trong đầu cái suy nghĩ sẽ làm mọi cách để giành Long lại cho mình. Người mà tôi đã đem lòng yêu thương suốt những năm tháng ấu thơ cho tới tận khi ấy. Tôi chưa từng hỏi xem cậu ấy có yêu mình không, bởi tôi luôn mặc định cậu ấy là của riêng mình. Rằng chúng tôi đã cùng nhau lớn lên thì chắc chắn sẽ phải cùng nhau già đi. Hơn nữa cậu ấy cũng chưa từng nói cậu ấy yêu ai khác, cho đến khi con nhỏ đó xuất hiện.

Lần đầu tiên tôi gặp nó là khi nó và Long đang cùng nhau trèo tường vào trường. Cũng có lần tôi được Long chỉ cho cách này để vào trường khi tôi vô tình đi muộn, Long cũng giúp đỡ tôi như thế nên ngoài 1 chút khó chịu ra thì tôi cũng không quá bận tâm về nó.

Thế nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, ngay buổi trưa hôm ấy tôi đã bị câu nói “Em yêu, chờ anh với” của Long làm cho đứng hình. Câu nói đó chắc chắn không phải dành cho tôi vì Long chưa từng gọi tôi là em, vậy đứa con gái to gan đó là ai. Đưa ánh mắt tìm kiếm thì gặp ngay con nhỏ đó, thế nhưng nó vẫn đang thần nhiên bước đi, vậy là câu đó cũng không phải gọi nó. Nhưng tôi đã lầm, chỉ là nó đang giả bộ kèn kiệu để cho Long thấy thích thú thôi. Nhìn cái vẻ mặt của nó khi Long nhào tới khoác vai nó mà tôi chỉ muốn bầm nát ra thôi.

Tôi đã dẫn mặt không ít đứa có ý định tán tỉnh Long, thế nhưng bọn chúng mới chỉ dừng lại ở ý định, chưa 1 ai dám có cả hành động như con nhỏ này. “Vì mầy dám đi xa hơn người, nên món quà tao dành tặng mầy cũng phải đặc biệt hơn mới được” tôi cay cú lắm bầm.

Nói là làm, ngay chiều hôm đó tôi đã tạt nguyên 1 xô nước lạnh vào mặt nó, nhưng hình như nó không hề biết sợ mà còn thần nhiên thách thức tôi bằng câu: “Nếu thế thì chị phải về hỏi lại người yêu chị”. Máu nóng dồn lên não tôi thẳng tay túm tóc nó mà nhả vào bể nước. Càng hành hạ nó tôi lại càng thấy hả hê sung sướng, để xem từ nay còn đứa nào dám có ý định đến gần Long của tôi không.

Điều tôi không ngờ tới nhất là Long lại ra mặt bên vực nó, Long chưa bao giờ quát tôi trước đám đông vậy mà hôm nay vì nó cậu ấy đã làm thế. Đây không phải lần đầu tôi đánh những kẻ tiếp cận Long, nhưng lại là lần đầu tiên Long ra mặt, cậu ấy còn khẳng định cô ta mới là người yêu của cậu.

Long mãi mãi không thể biết được rằng câu nói ấy, ánh mắt ấy của cậu đã làm bùng cháy lên ngọn lửa hận thù trong tôi. Tất cả sự giận giữ ấy tôi lại đem ngược lại mà trút lên đầu cô ta, cô ta chính là kẻ gián tiếp khiến cho tôi phải mất mặt, nhất định tôi phải khiến cô ta trả giá.

Có lẽ thấy hối hận vì việc hôm trước nên Long đã mua cho tôi 1 ổ bánh mì cùng sữa và nước lọc để xin lỗi. Có điều không hiểu sao trong đó lại có cả thuốc, nhưng thôi kệ, cậu ấy quan tâm là tôi hạnh phúc rồi. Tôi biết cậu vẫn luôn quan tâm tôi, tôi tin trong lòng cậu ấy mình vẫn luôn có 1 vị trí quan trọng, tôi và cậu ấy sẽ mãi là 1 cặp như trò cổ đầu chú rết ngày nhỏ bọn tôi vẫn thường chơi.

Chưa kịp vui vẻ bao lâu tôi đã thấy Long ngày ngày chạy theo con nhỏ đó, cậu còn thần nhiên đưa nó tới bữa tiệc sinh nhật tuổi 17 của tôi. Chẳng lẽ 17 năm bên nhau lại không bằng 1 vào ngày quen con nhỏ đó hay sao, tại sao hết lần này đến lần khác cậu làm tổn thương tôi, cửa vào tim tôi bằng câu nói:” với mình thì cô ấy ngàn vạn lần tốt hơn cậu”.

Còn chưa kịp nghĩ xem sẽ hành hạ cô ta bằng cách nào thì ngay lập tức Long lại khiến tôi đau khổ khi mà lớn tiếng mắng mỏ tôi trước công trường. Thì ra nó mới bị tai nạn, và Long nghĩ tôi là người phía sau gây ra tai nạn. Cậu ấy không 1 câu hỏi tôi mà 1 mực quy kết rằng tại nạn nó liên quan đến tôi, là do tôi gây ra. Thật nực cười, tôi ghét con nhỏ đó nhưng không bao giờ làm cái trò ném đá giấu tay bí ôi đó. Thế nhưng Long chọn bên vực con nhỏ đó chứ không chọn tin tôi, tôi đoán nó đã bỏ bùa Long của tôi mất rồi.

Tôi là ai cơ chứ, là Hoàng Minh Nguyệt con gái cưng của bộ trưởng bộ giao thông cơ mà, nó chắc phải ăn gan hùm nên mới dám dấy vào tôi. Cứ chờ xem, nhất định tao sẽ khiến mầy sống không bằng chết.

Ông trời dường như cũng muốn giúp tôi, khi mà vô tình thấy được con nhỏ đó được 1 thằng khác ôm vào lòng, do sợ chúng phát hiện nên tôi không dám làm gần. Vì thế nên không thể nghe được cuộc nói chuyện của chúng, nhưng chỉ cần những bức ảnh này cũng đủ khiến cho Long ghét nó. Chỉ cần thêm 1 vài câu nói của tôi, nhất định Long sẽ hiểu ra và rồi lại quay về bên tôi như trước đây vẫn thế.

Chỉ nghĩ thôi mà tôi đã hạnh phúc không ngừng, mà nói mới nhớ, hôm nay không biết vì sao mà Long lại nghỉ học. Sáng nay tôi cũng không thấy cậu ấy tập thể dục như mọi hôm, hay là cậu ấy ốm nh. Gửi bức hình này cho Long rồi tôi nay mình sẽ qua thăm Long, nhất định cậu ấy sẽ cảm động mà đón nhận tình cảm của mình cho xem.

Tôi chìm ngập trong những tưởng tượng về viễn cảnh hạnh phúc của tôi và Long, vui hơn là cậu còn chủ động hẹn gặp tôi.

Vội vàng sửa soạn để tới điểm hẹn, trong đầu chuẩn bị biết bao điều để nói cùng Long. Thế mà Long đâu chỉ gặp mình tôi, bên cạnh cậu ấy còn có 1 người khác. Người con trai này tôi chưa từng gặp mặt, thế nhưng ở anh ta lại toát ra 1 cái gì đó khiến tôi phải e dè.

Chính bản thân tôi cũng thấy ngạc nhiên về mình khi ấy, trước đến nay tôi chưa từng e thẹn trước bất cứ ai. Tôi vốn là con 1, được bố mẹ cưng chiều nên tôi không phủ nhận rằng mình rất hống hách và luôn làm những gì mình thích. Vậy nhưng sự xuất hiện của người con trai này lại khiến cho tôi quên sạch những gì định nói cùng Long.

Nếu như Long toát ra vẻ bất cần bụi bặm, Long công tử chịu trời thì anh lại trái ngược hoàn toàn. Nhìn cách anh uống rượu thôi tôi cũng cảm nhận được anh là 1 người khá chừng mực và điềm đạm. Mặc dù tôi đoán anh cũng chỉ hơn bọn tôi vài tuổi nhưng mà ở anh có cái gì đó khiến người ta tin tưởng và muốn dựa vào. Vì thế tôi cứ không ngừng nhìn ngắm anh uống rượu, mỗi lần ánh mắt anh vô tình chạm vào mắt tôi, tôi lại ngượng ngùng đỏ mặt.

Mặc dù anh là con trai nhưng nhà cửa của anh khá gọn gàng, ngăn nắp, đó là điều 1 đứa con gái như tôi chứ bao giờ làm được. Tôi luôn bị mẹ mắng về tội chuyên bày bừa khắp phòng, cũng may nhà tôi có giúp việc nên tôi cũng chẳng phải động tay vào mấy việc dọn dẹp ấy.

Nhìn Long của tôi say khướt nhưng miệng vẫn gọi “Hương ơi” khiến tôi đau lòng lắm, ngồi uống nước cùng anh Hải mà tôi chẳng muốn nói gì cả. Trở về nhà vì phép lịch sự nên tôi nhắn cho anh Hải biết mình đã về nhà an toàn. Vốn nghĩ rằng cuộc nói chuyện giữa chúng tôi chắc cũng sẽ dừng tại đây, bởi chúng tôi cũng mới gặp nhau lần đầu, lại chưa nói gì nhiều với nhau, nhưng thật bất ngờ hàng ngày anh thường nhắn tin hỏi han tôi. Đầu đặn vào mỗi sáng và tối tôi đều nhận được tin nhắn của anh vào cố định 1 giờ, cứ như thể anh để cài chế độ tự động vậy.

Khi ấy tôi chỉ trả lời vì anh là bạn của Long chứ không hề suy nghĩ gì khác, trái tim tôi dù biết rõ cậu ấy không dành cho mình vẫn cố chấp dành giật.

Khi biết Long đang ở viện ngày ngày chăm sóc cô ta, tôi đã vội vã hỏi địa chỉ và đến, đã lâu rồi ngoài trừ trong lớp học tôi không còn gặp Long nữa. Đường như mọi thời gian rảnh Long đều dành hết cho cô ta vậy. Tôi thật muốn hỏi Long vì sao lại si mê cô ta đến vậy, nhưng rồi tôi lại từ chối chính bản thân mình, tôi cũng si mê Long bao nhiêu năm qua đấy thôi.

Tôi chưa từng nghĩ mình sẽ gặp anh tại bệnh viện, khi mà cũng đến đó để thăm Long và con nhỏ đó. Có lẽ anh đọc được nỗi buồn trong mắt tôi khi nhìn thấy Long ân cần nắm tay Hương, dùng ánh mắt chiều mến xen lẫn đau lòng mà nhìn cô ta.

Cuộc nói chuyện với anh hôm ấy đã khiến tôi hiểu ra nhiều điều, những câu nói của anh đã làm thức tỉnh tôi. Anh từng hỏi tôi rằng:

- Em nghĩ mình thật sự yêu Long?

Tôi đã không ngần ngại mà gật đầu, đương nhiên là tôi yêu cậu ấy rồi. Vì yêu cậu ấy nên tôi mới không đành lòng để ai cướp cậu ấy đi, vì yêu mà tôi mới cố chấp giữ cậu ấy cho riêng mình.

Thế nhưng anh lại nói:

- Còn anh thì nghĩ em không hề yêu Long như em vẫn nghĩ đâu. Tất cả chỉ là sự quen thuộc, vì em và Long từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, thế nên chính sự thân thuộc ấy khiến cho em nhầm tưởng là tình yêu. Và em còn ích kỉ nữa, em không muốn san sẻ bất kì điều gì mà em nghĩ là của mình cho ai khác. Vì thế khi nhìn thấy ai đó nói chuyện với Long em mới khó chịu, em sợ hãi khi nghĩ đến việc sẽ mất Long bởi từ nhỏ em đã quen với sự hiện diện của Long trong cuộc sống của em. Em đã lầm tưởng sự thân thuộc đó là tình yêu, anh biết bất cứ thói quen nào khi thay đổi cũng đều gây ra xáo động, vì vậy cái em cần bây giờ là thời gian để thích nghi.

- Em không tin, Long vốn dĩ yêu em nhưng vì con nhỏ đó xuất hiện quyến rũ Long nên cậu ấy mới thay đổi mà thôi. Nhất định 1 ngày cậu ấy sẽ nhận ra và quay về bên em.

Trái ngược với sự bướng bỉnh cố chấp của tôi là sự nhẹ nhàng thấu hiểu của anh, dùng ánh mắt trìu mến anh nhìn tôi mà nói:

- Em hãy thử đặt tay lên tim mình và cảm nhận, điều quan trọng là em phải thật tỉnh táo, vì anh tin em là người hiểu rõ thế nào là thói quen và thế nào là tình yêu. Em đang đặt tên nhầm cho mối quan hệ của chính mình, điều đó sẽ khiến cho tình bạn giữa em và Long trở nên xấu đi chứ chẳng thể nào đi đến đâu được. Em đừng nói vì Hương mà Long thay đổi, bởi trước khi Hương xuất hiện Long cũng không hề dành tình cảm cho em. Long chỉ xem em là 1 người bạn từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, em biết mà đúng không? Hãy 1 lần mạnh mẽ mà nhìn nhận lại tình cảm của mình, anh tin 1 cô gái thông minh như em sẽ biết mình nên làm gì.

Câu nói ấy như 1 gáo nước lạnh giúp tôi bừng tỉnh, tôi yêu Long hay chỉ là thói quen bên nhau đã lâu dẫn đến ngộ nhận? Tôi thừa nhận Long chưa hề có tình cảm nào khác với tôi ngoài tình bạn, nhưng còn tôi, thứ tình cảm mà tôi dành cho Long là gì tôi cũng chẳng thể gọi tên. Chỉ biết rằng từ nhỏ tôi đã quen có Long bên cạnh chơi đùa, vậy nên nhìn Long cười đùa cùng người con gái khác tôi không thể nào chịu được. Liệu đó có phải là tình yêu hay không?

-_*-----*_-----

Sau ngày hôm ấy tôi vẫn đều đặn nhận được tin nhắn chào buổi sáng và chúc ngủ ngon mỗi ngày. Anh tuyệt nhiên không 1 lần nhắc lại chuyện hôm đó. Thế nhưng tôi đã tự mình nhìn lại tình cảm của mình, dường như anh nói đúng, là tôi đã ngộ nhận mất rồi.

Chưa 1 ai định nghĩa được thế nào là tình yêu, tôi cũng vậy. Có lẽ vì thế mà có biết bao người giống như tôi, lầm tưởng giữa sự thân thuộc và tình yêu, để rồi tự mình gieo thương nhớ.

Ngày được Long mời đi liên hoan mừng cho Hương hoàn toàn bình phục, lòng tôi đã chẳng còn nặng nề như trước nữa. Tôi đến bữa tiệc với tâm ý chân thành chúc mừng Hương, ở đó tôi lại gặp anh. Chúng tôi trò chuyện suốt bữa tiệc, những câu chuyện hóm hỉnh của anh khiến tôi cười không ngớt. Tôi nhận ra hình như mình không còn đưa mắt tìm kiếm Long mà đã hoàn toàn bị câu chuyện của anh cuốn lấy. Không biết đã có ai nói cho anh biết rằng anh rất có khiếu hài hước chưa nhỉ?

-_*-----*_-----

Tôi từng nghe người ta nói rằng: “Nếu bạn chịu buông bỏ quá khứ, mở rộng tâm lòng, cái mà bạn nhận được sẽ là 1 tình yêu nồng nàn hơn so với trước” có lẽ điều đó đúng với tôi, nhờ biết buông bỏ thứ tình cảm cố hữu trong lòng mà giờ đây tôi có thể mỉm cười hạnh phúc đến vậy.

Nhìn Long nhẹ nhàng đỡ Hương ra về, nhìn cái cách mà cậu ân cần đối với Hương tôi thật sự thấy buồn. Tôi buồn vì sự cố chấp của bản thân thời gian qua đã gây ra đau khổ cho cả 3 người. Để chuộc lại lỗi lầm của mình từ này tôi sẽ thành tâm chúc phúc cho họ.

Dường như có ai đó phía sau đang nhìn tôi, ngoảnh đầu lại hoá ra là anh. Mỉm cười thật tươi, tôi kéo tay anh cùng ra về. Hạnh phúc của tôi giờ đây mới chỉ bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ngoại truyện 2

Tôi là Huệ, năm nay vừa tròn 16 tuổi, từ nhỏ tôi chưa từng được gặp bố, mẹ tôi kể ngày biết đến sự tồn tại của tôi ông đã lập tức chối bỏ. Một mình mẹ phải gồng gánh nuôi tôi cho tới khi gặp được Văn thì cuộc sống của mẹ con tôi mới không còn cơ cực. Chính vì bị bỏ mình ruồng rẫy nên trong lòng tôi luôn mang 1 niềm đố kị với bất kì ai có bố bên cạnh yêu thương. Khi mẹ lấy được Văn tôi đã mang theo cả sự đố kị ấy về nhà sống cùng được.

Dược có 1 đứa con gái bằng tuổi tôi, ai cũng khen nó xinh đẹp lại ngoan ngoãn chứ chẳng bướng bỉnh như tôi. Tôi thì lại nghĩ khác, nếu tôi được sống trong gia cảnh giàu có, có kẻ hậu người hạ, có bố cạnh bên chắc chắn tôi còn hiền dịu hơn nó gấp trăm lần.

Cứ tưởng về nhà mới tôi được ăn sung mặc sướng lại có thêm người thương yêu, hoá ra về đây tôi lại phải san sẻ tình cảm với nó. Mỗi lần bắt gặp cái cảnh dược ôm nó vào lòng cưng nựng, bên cạnh mẹ tôi cũng đang nhẹ nhàng vuốt tóc nó tôi lại ước nó biến mất khỏi cuộc sống này.

Dương luôn nói yêu thương tôi và nó như nhau, tôi biết thừa đấy chỉ là nói dối. Bất kể là điều gì dương đều cho nó chọn trước, từ quần áo, đồ chơi đến sách vở... có đôi khi còn cố ý dành cho nó phần nhiều hơn tôi. Tôi biết nhưng không thêm chấp vì dù sao dương cũng là bố đẻ của nó, thế thì tại sao mọi người lại bắt tôi phải san sẻ tình cảm của mẹ cho nó 1 cách vô lý như vậy. Vì mẹ nó đã chết sao, vậy tôi cũng không có bố, dương đâu có san sẻ tình cảm của mình cho tôi đâu mà bắt tôi phải làm thế?

Vì lý do gì tôi sinh ra đã phải khổ sở, còn nó thì được sung sướng, vì sao tôi phải chấp nhận mẹ mình san sẻ thời gian quan tâm tôi cho nó. Mẹ là mẹ ruột tôi cơ mà, dù cho mỗi lần tôi cãi vã bà vẫn có ý bênh vực tôi hơn nhưng mà tôi vẫn không vui. Bà chẳng hiểu tôi gì cả, thứ tôi muốn là bà phải cho nó ăn đòn, hoặc ít nhất cũng phải phạt nó hình phạt gì đó. Thế nhưng mẹ tôi chỉ phân xử xong đề đó, dương đi công tác suốt, có điều gì mà mẹ phải sợ, không lẽ mẹ sợ cái bà vú năm già khom kia?

Nếu là tôi, tôi sẽ ngay lập tức đuổi bà ta khỏi nhà và thuê 1 giúp việc mới, ai chả biết bà ta nuôi nó từ nhỏ nên thương yêu, tôi còn biết bà ta chính là tai mắt của dương vẫn nữa cơ. Nếu mẹ mà đuổi bà ta đi tôi sẽ tha hồ mà hành hạ cô ta, thế nhưng mẹ tôi chỉ mắng tôi rằng tôi còn bé, không được hỗn với vú, không được xen vào chuyện của người lớn... Bà ta chỉ là 1 giúp việc nghèo hèn thôi mà, tôi là chủ, sao tôi phải từ từ với bà ta.

Bị san sẻ tình cảm với nó tôi đã không vui rồi, vậy mà mẹ lại còn có em, là 1 em trai. Còn luôn mồm nói với tôi là phải học cách yêu thương em, là chị phải nhường nhịn em. Tôi chỉ giá như em tôi chưa từng xuất hiện trên đời. Em mới chỉ xuất hiện trong bụng mẹ tôi mà đã ngang nhiên chiếm mẹ của tôi. Vậy thì khi em ra đời tôi còn thể tham đến mức nào đây, giá như trong căn nhà này chỉ có tôi và mẹ thì tốt biết mấy.

Chẳng hiểu sao cái suy nghĩ ấy của tôi mẹ tôi lại biết được, chắc chắn là con Hương đã mách lẻo, vì có lần nó nghe thấy tôi nói thế. Chắc chắn chỉ có thể là nó chứ không phải ai khác, để xem tôi sẽ làm gì nó.

Suy nghĩ dần dần tôi quyết định ăn cắp tiền của mẹ rồi có tiền đồ vậy cho Hương, mẹ tôi suốt chút nữa đã đánh cô ta 1 trận. Thế nhưng bà già đó xuất hiện, đưa ra bằng chứng rằng số tiền ấy là do tôi lấy, kết quả làm tôi bị mẹ cấm túc 1 tuần liền.

Từ ngày mẹ tôi có em bé trong bụng, hình như bà chẳng còn thương tôi nữa.

Những ngày đầu tôi gây sự với nó vì lòng đố kỵ ganh ghét, nhưng nó luôn im lặng chịu đựng, lâu dần sự ngang ngược ấy lại thành 1 thói quen. Nếu như ngày ấy nó không im lặng như thế, nó mắng chửi hơn thua lại với tôi, có lẽ mọi chuyện sẽ khác. Tôi sẽ không trượt dài trên những sai lầm như thế.

Còn nhớ buổi sáng hôm tôi bắt gặp nó được 1 anh chàng nào đó khoác vai tôi đã rất ngạc nhiên. Từ nhỏ tới lớn nó nổi tiếng là con ngoan trò giỏi, là hiền thực, sao lại quen được thành phần cá biệt của trường như thế. Để rồi chiều hôm đó nó bị 1 chị đại dẫn mặt tôi đã rất hả hê, cứ thế tôi lảng lạng đứng 1 góc quay lại toàn bộ sự việc lúc ấy. Không quên đánh cả buổi chiều để up tất cả thứ đó lên mạng. Tôi cố tình chọn 1 quán game thật xa trường để làm nơi tung clip lên mạng, còn lập thật nhiều nick ảo và chia sẻ liên tục những clip ấy. Để rồi xem nó còn tỏ vẻ ngây thơ thánh thiện nữa được không, tôi sẽ chống mắt lên xem dương xử lý nó như thế nào.

Trái ngược với sự mong đợi của tôi, dương lại chọn cách tin nó, dù tôi đã cố gắng bôi nhọ nó, nhưng dương vẫn không 1 lời mắng chửi. Chính sự bênh vực đó của nó càng làm cho sự hận thù của tôi không kiểm soát được.

Tôi chán nản nên hẹn với người tình đi chơi, lần nào cũng gặp nhau cũng phải lén lút, ông ta sẽ tới chỗ hẹn trước còn tôi tự mình đến sau. Trùng hợp thay lại bắt gặp nó đang ôm ấp ai đó, nhìn cái ánh mắt anh ta nhìn nó tôi thật sự ghen tị. Tôi khó chấp nhận được việc mọi thứ của nó đều tốt đẹp hơn tôi, tại sao tôi phải cô đơn một mình mỗi khi buồn chán còn nó lại được bao bọc trong ánh mắt yêu thương kia? Sự đố kỵ khiến tôi không ngủ nổi, cả tối ấy tôi ngồi chờ nó về để chất vấn. Vốn dĩ tôi chỉ muốn biết người đã ôm nó là ai, vậy mà nó lại lôi chuyện của tôi ra mà đe dọa.

Từ nhỏ nó lớn lên trong nhung lụa, thích gì được cũng lo đầy đủ, nó làm sao hiểu được cảm giác của những người nghèo cơ chứ. Dù cho bây giờ mẹ đã lấy dương, thế nhưng những gì mẹ và dương lo cho tôi tôi đều thấy không đủ, số tiền tiêu vặt hàng tháng mẹ đưa tôi cảm thấy quá ít ỏi. Vì muốn tiêu sài thoải mái, vì muốn thể hiện đẳng cấp mà tôi chấp nhận gặp với 1 người đã có gia đình. Ông ta cho tôi thứ tôi muốn, còn tôi trả lại những thứ mà ông ta cần, đơn giản là 1 cuộc trao đổi xác thịt mà thôi. Thế nhưng nó không chỉ nhìn vào tôi, mà còn đem chuyện đó ra để đe dọa tôi, nó đã coi thường tôi quá rồi.

Trong giây phút giận dữ tôi đã làm 1 việc vô cùng sai trái. Tôi đã lén lút thuê người đâm cô ta, mục đích của tôi khi ấy chỉ là để dẫn mặt, vậy nên tôi đã phải dặn thật kỹ hai đứa bạn của tôi: "Chỉ được khiến cho nó xây sát, không được phép làm nó bị thương nặng". Thật không uống số tiền tôi bỏ ra thuê bọn nó, chúng làm rất tốt, nhìn cô ta đau đớn, bần thiu trở về nhà mà tôi thấy sao hả hê đến thế.

Tôi còn nung nấu ý định tiếp cận chàng trai kia, tôi muốn kể cho anh ta nghe xem cô ta xấu xa như thế nào. Nếu không làm thì họ chỉ mới quen nhau, chắc hẳn tình cảm kia chưa quá sâu đậm, chỉ cần 1 vài câu nói của tôi chắc sẽ khiến anh ta phải đắn đo. Sau đó tôi sẽ thay thế vị trí của cô ta, tôi muốn ánh mắt yêu thương, vòng ôm nồng ấm kia phải dành cho mình.

Hình ta anh ta có duyên với những nỗi buồn của tôi, một lần nữa tôi bị bỏ rơi giữa cuộc hẹn với lý do "vợ anh gọi về" thì lại gặp anh ta. Anh ta đang say khướt lại không ngừng đập phá đồ đạc của quán, tôi thì đang chán đời, lại uống với anh ta vài ly tiện thể làm quen luôn cũng tốt.

Nhìn cái cách anh ta say khướt rồi tự hành hạ bản thân mình vì cô ta, tôi đã rất tò mò về chuyện đã xảy ra giữa họ. Thế nhưng kiểm tra toàn bộ điện thoại của anh ta cũng chẳng thấy được gì, còn chưa kịp bước ra khỏi phòng tôi đã nghe thấy tiếng điện thoại réo rất vang lên. Hóa ra là cô ta, sắp có trò vui để xem rồi đây, "tao không tin sau chuyện này chúng mày còn yêu nhau được nữa". Nói rồi tôi nhanh chóng rời đi của mình, không quên cởi luôn chiếc áo sơ mi của anh ta. Vòng ngực anh ta khá rắn chắc nếu được dựa vào nó chắc sẽ hạnh phúc lắm, nhẹ nhàng kéo tay hắn ôm lấy cơ thể mình. Tôi cố tình không chụp mặt mình, tôi dám chắc cô với tính cách đó nó sẽ không bao giờ mở lời hỏi về bức ảnh. Tôi muốn nó phải đau khổ dần dần trong sự nghi kỵ, ghen tuông. Chỉ cần tôi xóa hết mọi thứ trong máy hắn đi, đảm bảo hiểu lầm lẫn lộn này giữa họ sẽ giết chết luôn cái tình yêu mới chớm kia.

Ban đầu tôi còn định sẽ ngủ lại đó, sau đó bắt anh ta chịu trách nhiệm, cứ đổ lỗi cho uống rượu say là được. Thế nhưng việc anh ta dù đang ngủ say vẫn gọi tên nó khiến tôi nhận ra tình cảm giữa họ sâu đậm hơn tôi nghĩ. Hơn nữa nếu làm cách đó có vẻ không hay cho lắm, dù cho anh ta có đồng ý chịu trách nhiệm thì cũng là gượng ép. Sẽ chẳng ai có thể nhìn đối phương bằng ánh mắt yêu thương khi mà bị gượng ép được, thế nên tôi đã quyết định để lại lời nhắn sau đó rời đi. Tôi muốn anh ta phải tự nguyện yêu tôi, tôi tự tin vào khả năng của bản thân mình.

Không ngoài khả dự đoán của tôi, anh ta sớm gọi lại hẹn gặp mặt để cảm ơn, trước khi khiến anh ta yêu mình, tôi phải làm cho anh ta thật ghét nó cái đã. Trong nước mắt tôi đã kể cho anh ta nghe việc hàng ngày bị nó bắt nạt ra sao, nó dùng đủ mọi thủ đoạn để đồ hết lỗi sai lên đầu tôi như thế nào. Tôi còn bịa ra việc mình đã từng thất vọng đưa bạn trai về nhà và qua đêm cùng nhau. Nhìn khuôn mặt xám ngoét của anh ta tôi dám chắc anh ta đau lắm, đảm bảo sau hôm nay anh ta sẽ thay đổi suy nghĩ về nó.

Kia rồi cô ta đang ở bên kia đường nhìn về phía tôi, hay lắm, tôi sẽ tặng cô thêm 1 chút hiểu lầm nữa, cứ từ từ mà găm nhăm nỗi đau nhé. Tôi giả bộ nhưng mình bị ngã rồi xà vào lòng anh ta, anh ta cũng khá lịch sự khi mà đưa tay đỡ lấy tôi. Nhìn kia cô ta đã rõ gà mà bỏ đi rồi, thế nhưng điều tôi không ngờ tới là cô ta lại bị tai nạn. Là do cô ta không cẩn thận chứ đâu phải do tôi cơ chứ.

Đang phân vân xem có sang bên đó xem tình hình của cô ta hay không thì điện thoại tôi báo có tin nhắn đến:

"Vợ anh biết mọi chuyện rồi, cô ta đang tìm em, chúng ta tạm thời không liên lạc nữa nhé"

Bây giờ mới là cuối thu, mà sao tôi thấy lạnh thế này, tôi run rẩy bước lên xe taxi trở về. Tôi biết vợ ông ta là người có máu mặt trong giới cho vay nặng lãi, thế nhưng ông ta đã hứa dù thế nào cũng luôn bảo vệ tôi, sẽ không để mẹ ta làm gì tôi cơ mà. Tại sao bây giờ ông ta lại vắt tôi như vắt 1 món đồ đã hết hạn sử dụng, tôi rùng mình khi nghĩ đến việc nếu mẹ ta tìm

thấy tôi, tôi sẽ thế thảm thế nào.

Những ngày sau đó tôi nhất quyết bắt mẹ xin cho tôi nghỉ học, tôi sợ hãi đến mức không dám bước ra ngoài. Chẳng biết do nỗi sợ bị phát hiện hay do biết tin nó hôn mê sau không tỉnh lại mà đêm đó tôi đã gặp ác mộng. Tôi mơ thấy 1 người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, thế nhưng chớp mắt 1 cái bà ấy trở nên cực kì đáng sợ. Người phụ nữ đó tự nhận là mẹ của Hương, bà ta không ngừng mắng chửi tôi, tất cả những việc làm xấu xa tôi làm với Hương bà ta đều lôi ra hết. Còn không quên cảnh cáo tôi không được làm tổn thương nó thêm 1 lần nào nữa, bà nói nếu tôi còn dám lại gần Hương nhất định bà ấy sẽ trừng phạt tôi. Đó là lý do suốt 1 năm trời cô ta hôn mê tôi không 1 lần lại gần dù cho cô ta điều trị ở viện hay ở nhà, tôi cũng chẳng dám đến.

Một mình đối mặt với cô đơn và nỗi sợ tôi mới chợt nhận ra mình chẳng có nổi 1 người bạn có thể tâm sự, thời gian qua tôi đã sống sai quá nhiều, bây giờ hối hận liệu có kịp.

Rất may mẹ đã nhìn ra nỗi sợ trong tôi, bà ôm lấy tôi mà an ủi vỗ về, tôi một mình kể cho bà nghe tất cả những sai lầm của mình. Tôi đọc được trong mắt bà là sự thất vọng, là đau lòng, làm sao không thất vọng được khi con gái của mình lại tệ đến thế, làm sao không đau lòng cho được khi con gái mình dứt ruột đẻ ra đang từng ngày bị nỗi sợ hãi dày vò. Tôi đã nghĩ bà sẽ trách móc hoặc đánh mắng tôi, nhưng không bà chỉ ôm tôi vào lòng mà nói:

- Con đi sai đường cũng 1 phần do lỗi của mẹ, mẹ xin lỗi con nhiều lắm.

Tôi cảm nhận được giọt nước mắt xót xa của bà đang nhỏ trên vai mình, tôi sai rồi, thật sự đã sai quá rồi. Cứ thế tôi ôm chặt lấy bà mà khóc lớn, át đi cả tiếng nước nở của bà.

Hoá ra trước đến nay chỉ có tôi là vô tâm không nghĩ đến bà, còn bà vẫn luôn yêu thương tôi như thế. Vì thương tôi nên bà mới đồng ý lấy dụng Vãn để cho tôi có cuộc sống đầy đủ hơn. Vì biết tôi thêm tình thương của bố nên bà cũng hết lòng yêu thương con chồng để dụng thấy được mà yêu thương tôi. Hoá ra tất cả mọi thứ bà làm đều vì yêu thương tôi, vậy mà tôi lại không ngừng trách móc bà.

Ngày bị Long kéo xuống phòng Hương để chất vấn, thật lòng tôi đã rất muốn nói với cô ấy 1 lời xin lỗi, nhưng tôi lại chẳng đủ can đảm để nói ra. Tôi đã quen với việc hạch sách ra lệnh với cô ấy, giờ muốn nói câu xin lỗi, 1 lời hỏi thăm sao khó quá. Ánh mắt giận giữ của Long, cái nhìn thất vọng của Hương khiến tôi sợ hãi. Sợ rằng khi nói ra họ sẽ cười nhạo tôi, dùng ánh mắt khinh bỉ mà nhìn tôi, sợ họ sẽ không chấp nhận tha thứ cho tôi...

Giữa quay cuộc sống vẫn cứ thế diễn ra, tôi đã dần quên đi nỗi sợ hãi bị vợ của lão tình nhân già bắt được. Cuộc sống đã trở lại bình thường, chỉ có tôi là đang cố gắng thay đổi bản thân mình từng ngày, hi vọng 1 ngày nào đó mọi người sẽ mở rộng lòng để đón nhận tôi.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Nợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.